CAPCANA CECENĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

SAS

Capcana cecenă

www.virtual-project.eu

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-35-9

Edition Gérard de Villiers – Paris
Vengeance tchétchène
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

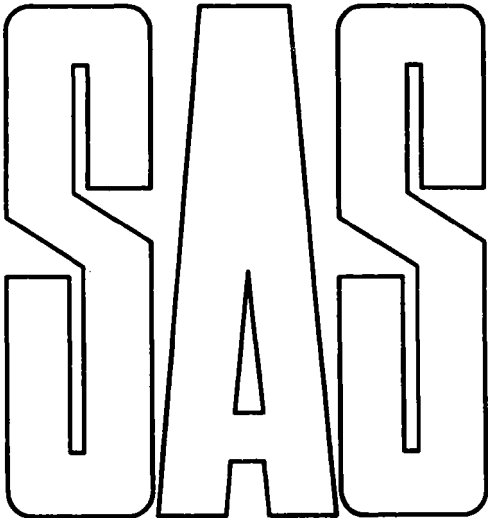

Capcana cecenă

...

Tineretului

1998

Capitolul I

Telefonul începu să sune când Paul Nitze încă nu intrase pe uşa camerei. Se repezi în întuneric ca să ridice receptorul De la capătul celălalt al firului. Nu-i răspunse nimeni. Puse receptorul la loc bombănind. Era al treilea apel de acest fel din ziua aceea.

Aprinse lumina şi se întoarse spre tânăra femeie oprită în cadrul uşii, îmbrăcată într-o haină de vizon care îi cobora până la călcâie. Era atât de frumoasă, încât ar fi ispitit şi un sihastru. Părul ei negru împletit şi ochii mari cenuşii, cu o expresie arogantă, reuşeau să-i confere un aer distins, în ciuda buzelor groase, proeminente din cauza dinţilor, care dădeau gurii o strâmbătură provocatoare.

„La dracu, ce bună e!” îşi zise Paul Nitze apropiindu-se de ea.

O agăţase cu o oră în urmă la *Cherry Casino,* unul dintre noile localuri de noapte frecventate mai ales de aşa-numiţii „New Russians”, foşti kaghebişti. Aparatciki sau simpli sceleraţi care aveau o caracteristică comună: nimic nu era prea scump pentru ei. De la Mercedesul 600 cu geamuri fumurii până la restaurantul japonez unde sushi costa două sute de dolari!

La *Cherry Casino,* situat pe fosta Kalinin Prospekt, rebotezată Novai Arbat odată cu căderea Uniuni Sovietice! Intrarea era două sute cincizeci de mii de ruble – salariul unei secretare – mizele la ruletă începeau de la douăzeci de dolari şi zeci de fete singure, unele mai sexy decât altele rătăceau din sala de joc de la parter până la discoteca de la primul etaj.

Era destul o privire insistentă şi un zâmbet pentru a începe o idilă. O sticlă de şampanie Taittinger la două sute de dolari spărgea gheaţa. Toate alcoolurile, şampania, whisky-ul şi chiar votca erau de import. Apoi dansai un slow, sau două, pentru încălzire şi lipeala era făcută.

Americanul apucă uşor blana şi o făcu să-i alunece tinerei femei de pe umeri, descoperind o rochie de un albastru electric. Deşi era începutul lunii mai, seara era încă frig la Moscova. Tânăra femeie îi aruncă o privire semeaţă şi totodată provocatoare, în timp ce el îi mângâia fundul. Curba posteriorului compensa din plin sânii modeşti.

— Ai un cur splendid, zise el în rusă.

Strâmbătura provocatoare se accentuă.

— Vrei să-l foloseşti? Te mai costă două sute de dolari.

Tariful pentru lipelile începute la Cherry Casino era de cinci sute de dolari, sumă plătită deja de Paul Nitze şi înmânată imediat lui *mamaşa*[1] ca să nu scape vreunul fără să plătească. Acolo fetele nu aveau peşti. Îşi plăteau intrarea şi consumaţia.

Paul Nitze nu ezită. Luă din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari şi întinse două noii sale cuceriri. De când o zărise pe tipă, fusese obsedat de fundul ei de vis. Cele trei zile de inactivitate petrecute la Moscova, singura ocupaţie fiind apelarea unor numere de telefon care rareori răspundeau, îl plictisiseră îndeajuns ca să-i vină poftă să se distreze.

O misiune clandestină cum era a lui permitea oarecare libertăţi în privinţa notei de plată. Valentina – tipa îi spusese cum o cheamă de la prima cupă de şampanie – luă bancnotele şi le puse în geantă. Apoi, legănându-se provocator, se apropie cu zâmbetul unei adevărate putori.

Paul Nitze puse mâinile pe şoldurile ei. Apoi le lăsă să alunece mai jos.

Nu mai putea de încântare!

Mâinile lui frământau fesele amplu rotunjite şi tari ca marmura. Valentina desfăcu fără grabă cravata partenerului ei, apoi descheie nasturii cămăşii. Îi dădu cămaşa jos şi unghiile ei gâdilară mameloanele americanului. Paul Nitze suspină încântat la culme. Se simţea în al nouălea cer. Gândul că va pătrunde între fesele pe care le frământa provoca valuri de căldură. Cu o mână, Valentina începu să-i maseze sexul, sporindu-i erecţia. El o lăsă şi o trase spre pat.

Telefonul sună din nou. De data asta bombăni printre dinţi:

— *Shit!*

N-ar fi vrut deloc să răspundă. Dar telefonul continua să sune, strident, sporindu-i stresul. Se duse să răspundă cu un suspin exasperat. Singurul motiv al prezenţei sale la Moscova era tocmai un apel telefonic. Nu-şi putea permite să facă pe mortul în păpuşoi.

La celălalt capăt al firului auzi, la început, un fond muzical, cântece folclorice ruseşti, apoi o voce necunoscută întrebă în ruseşte:

— *Gaspadin* Nitze?

---

1 Administratoră (n.a.).

— Da.

Urmă O tăcere, ca şi cum interlocutorul încerca să-i asimileze bine răspunsul. Apoi vocea întrebă:

— Dumneata ai lăsat câteva mesaje pentru Abu?

— Da.

Inima lui Paul Nitze începu să bată mai tare.. În sfârşit, apelul telefonic aşteptat de trei zile!

— De ce vrei să-l vezi pe Abu? insistă vocea.

— Ca să-i transmit un mesaj din partea unui prieten.

— Eşti singur?

Fu gata să-i spună de Valentina, apoi răspunse foarte repede:

— Da.

Dar regretă imediat. Dacă fusese supravegheat, cu siguranţă că-l văzuseră intrând la *Kempinski* cu Valentina. Nu avu timp să se corecteze.

— *Haraşo,* zise interlocutorul său şi închise.

Paul Nitze fu gata să strige de ciudă. Puse şi el telefonul în furcă şi întâlni privirea Valentinei. Plictisită, vagă, nepăsătoare. Scosese din geantă un pachet de Gauloises şi aprinsese una. Tânăra femeie îi zise cu o voce agasată:

— Vii să mă regulezi sau vorbeşti la telefon?

Furios, Paul Nitze veni imediat lângă ea, o răsturnă pe pat şi începu s-o cotrobăie între coapse. Ea se zvârcoli râzând. Americanul o întoarse pe burtă şi îi trase în jos fermoarul de la rochie. Apoi i-o scoase, lăsând-o doar într-un slip de dantelă neagră, în ciorapi şi pantofi. Trasa din nou cu ochiul la fundul aşezat pe pat ca un fruct sferic enorm. Îşi strecură mâna între dantelă şi piele, deplasând-o pe despărţitura adâncă până la sex. Valentina se arcui uşor, accentuând şi mai mult proeminenţa fundului. Paul Nitze îşi simţi pulsul accelerându-se brusc. Începu să se dezbrace cu febrilitate şi fu în pielea goală cât ai clipi din ochi.

Se lungi peste Valentina care rămăsese tot pe burtă, introducându-şi sexul între fesele călduţe. Tânăra femeie se contractă şi această strângere a sexului îi provocă o plăcere atât de mare încât fu gata-gata să ejaculeze. Se depărtă puţin şi îşi aşeză sexul pe ţinta aleasă, reţinându-şi un suspin plin de excitare.

Sida era încă practic necunoscută la Moscova. Acest miracol, aliat cu fatalismul slav, permiteau abateri imposibile în alte părţi. Paul Nitze desfăcu cu genunchiul pulpele lungi ale tinerei femei.

În mintea sa pătrundea deja cu sexul între fesele care i se ofereau. O plăcere pe care soţia lui, o credincioasă quaker, i-o refuzase întotdeauna.

Telefonul sună din nou. Paul Nitze avu impresia că soneria se repercuta în toate terminaţiile sale nervoase. Rămase încremenit, cu sângele pulsând puternic în sexul rigid. Cu creierul agresat de soneria stridentă, americanul se hotărî în sfârşit să-şi părăsească fantasma ca să răspundă.

— *Gaspadin* Nitze?

Era aceeaşi voce de adineauri, dar de data asta mai auzea şi altele în depărtare. Interlocutorul său telefona probabil dintr-o cabină, unde se încrucişau totdeauna zeci de convorbiri, din cauza conexiunilor defectuoase.

— Da, zise el ascunzându-şi exasperarea.

— Peste cinci minute, o maşină va fi jos, pe *nabarejnaia* Rauşskaia[2] la colţul hotelului. Un Moskvici.

Interlocutorul închise imediat.

Paul Nitze puse receptorul în furcă şi privirea i se îndreptă spre fundul care i se oferea.

Valentina îi adresă o privire exasperată.

— *Bolşemoi*[3]! Mă regulezi sau telefonezi?

Paul Nitze îşi zise că probabil Dumnezeu nu ţinea cu el. Nici nu putea fi vorba să rateze această întâlnire, care nu ştia cât va dura. Era clar că Valentina nu avea înclinaţii gen Penelopa.

Nu-i mai rămânea decât un singur expedient pentru a profita puţin de cei şapte sute de dolari daţi. Întreţinându-şi erecţia cu o mână, americanul se apropie de tânăra femeie lungită pe pat, o întoarse pe o parte cu mâna liberă şi îi vârî cu brutalitate sexul în gură. Valentina deschise cu docilitate buzele groase şi Paul Nitze îşi înfipse sexul până la glotă, cu toată forţa frustrării sale. Nici senzaţia de căldură din jurul sexului nu-l potolea total. Fără să-şi ia ochii de la fundul apetisant, se folosi de gura Valentinei ca de un sex, ţinându-i capul cu ambele mâini, până când simţi că e gata să termine.

În ciuda eforturilor tinerei femei, americanul îşi împrăştie sperma în gura ei, cu ochii ţintă la fundul care îl sfida. Era mai bine decât nimic. Mai avea timp doar cât să se îmbrace. Partenera sa îl imită, mai curând satisfăcută că reuşise să câştige

---

2 Cheiul Rauşskaia (n.a.).

3 Dumnezeule mare! (n.a.).

atât de repede cei şapte sute de dolari. În momentul în care părăseau camera, Paul Nitze o întrebă:

— Te pot găsi la un telefon?

Ea îi scrise un număr de telefon pe o bucată de hârtie, i-o întinse şi ţinu să-i precizeze:

— Nu înainte de prânz.

În ascensor, americanul o privi cu atenţie. La fel de semeaţă, rusoaica avea un cap superb de putoare care n-ar fi putut lăsa indiferent nici un bărbat. La coborârea din ascensor, americanul îi zise:

— Aşteaptă puţin. Lasă-mă pe mine să ies primul.

Ea se opri în faţa unei vitrine cu toalete Versace în timp ce americanul traversa holul pustiu al hotelului.

Ieşi pe trotuar şi examină împrejurimile cu o privire circulară. În faţa hotelului se afla parcarea taxiurilor mai mult sau mai puţin clandestine, în umbra podului Balşoi Moskovoreţki de peste râul Moscova. De cealaltă parte, stelele roşii din vârful turnurilor Kremlinului străluceau în noaptea senină. Pe cheiul Rauşskaia circulaţia era redusă în sensul unic spre est. Fără să ia în seamă apelurile câtorva şoferi care coborâseră din vehiculele lor, Paul Nitze merse pe lângă faţada hotelului până la chei.

O maşină era oprită chiar după colţ, cu farurile stinse. Era un Moskvici vechi, verzui, cu caroseria plină de noroi, cu geamurile aproape opace din cauza murdăriei. Poliţiştii din GAP[4] opreau astfel de maşini şi îi amendau pe şoferi cu optsprezece mii de ruble. O lege veche a Uniunii Sovietice spunea că toate maşinile moscovite trebuiau să fie curate. În situaţia în care practic nu existau spălătorii auto şi spălarea vehiculelor pe drumul public era interzisă. Fără a mai vorbi de timpul groaznic care domnea la Moscova şase luni din douăsprezece!

În momentul în care Paul Nitze ajungea în dreptul Moskviciului, portiera din dreapta se deschise. Americanul zări în penumbră un bărbat neras, cu tenul închis. Tipul avea un păr lung şi purta o geacă de piele neagră şi blugi. Necunoscutul îi făcu semn şi Paul Nitze urcă, simţind bancheta din spate lăsându-se în jos sub greutatea sa în faţă se aflau doi bărbaţi. Şoferul încercă de două ori să pornească motorul. În sfârşit, la a treia încercare motorul tuşi şi farurile se aprinseră. Americanul adulmecă mirosul care persista în maşină. Era un amestec de mirodenii, de carne prea

4 Gosudarstuemoi Automobilnoi Inspecksi: Poliţia Rutieră (n.a.).

friptă şi de savoare dulceagă. O mireasmă de orient.

„Bingo!” îşi zise el.

În momentul în care Moskviciul cobora de pe trotuar, bărbatul din stânga lui întinse mâna şi îi ceru în ruseşte:

— Paşaportul!

Paul Nitze îi întinse imediat un paşaport american. Tipul de lângă el îl examină pagină cu pagină, la lumina lămpii din plafon care îi lumina inclusiv faţa trasă de oboseală. Ar fi putut avea treizeci de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă. Paul Nitze zări mânerul unui pistol care ieşea din centura de piele, sub haină.

Bărbatul îi înapoie documentul după câteva clipe, cu un zâmbet care îi descoperi dinţii strălucitori.

— *Haraşo!* zise el. Mă cheamă Salid. Îmi cer scuze, dar trebuie să fim prudenţi.

— Înţeleg, răspunse Paul Nitze.

Pentru prima dată de foarte multă vreme, americanul se afla într-o poziţie inconfortabilă pentru un „clandestin”[5]: În compania unor oameni căutaţi de autorităţile ţării în care se afla Prima hibă ar fi putut să coste scump.

Vecinul său scoase din buzunar un telefon portabil – ultimul răcnet la Moscova – formă un număr şi începu să vorbească cu glas scăzut într-o limbă pe care Paul Nitze n-o cunoştea. Americanul remarcă faptul că omul de la volan se uita mereu în oglinda retrovizoare.

Încercă să nu se gândească la nimic, foarte stingherit pe bancheta cu arcurile rupte.

După cinci sute de metri, maşina trecu podul Ustinski, revenind pe malul drept al râului Moscova. După aceea, Moskviciul intră pe o pasarelă de deasupra unui canal, apoi pe unul dintre cheiurile acestuia. Paul Nitze recunoscu canalul Yauza care şerpuia până la periferia nord-estică a Moscovei. La ora aceea, cheiul era pustiu. Liniştit, americanul închise ochii, gândindu-se din nou la fundul somptuos al Valentinei.

După câteva clipe, o exclamaţie scurtă a celui de la volan îi alungă fantasma. Salid tresări şi zise în ruseşte:

— Spune că suntem urmăriţi! Încă de la hotel.

Paul Nitze îşi simţi pulsul accelerându-se. Avu impresia că pe

---

5 Agent al unui serviciu de informaţii aflat într-o ţară străină fără să dispună de acoperire diplomatică (n.a.).

stomac îl apăsa un lingou de plumb. Întoarse capul şi zări două faruri albe prin geamul murdar din spate. Salid întoarse capul spre el. Faţa lui devenise dură.

— Tu ai… începu el.

Paul Nitze îi tăie vorba, furios şi cuprins de panică totodată, exprimându-se instinctiv în limba maternă.

— *Don it be fucking crazy!*[6]

Moskviciul acceleră. Salid se aplecă şi luă de pe podeaua maşinii un pistol-mitralieră Kalaşnikov. O clipă Paul Nitze crezu că va trage în el, dar Salid trase culasa şi băgă un cartuş pe ţeavă. Se întoarse. Farurile erau tot în spatele lor. Salid scoase telefonul portabil şi începu să tasteze cu furie un număr. Nu reuşea să obţină legătura. Paul Nitze nu-şi mai lua ochii de la geamul din spate. I se păru că farurile maşinii care îi urmărea îşi micşorau intensitatea. La început crezu că doar i se pare, dar curând se convinse de realitate: vehiculul din spate redusese viteza sau se oprise.

— Nu suntem urmăriţi! zise el. Ne-am speriat degeaba. Salid întoarse capul şi constată şi el că în spatele lor nu mai era nimeni. Puse la loc telefonul şi îl linişti pe omul de la volan vorbindu-i în limba lui.

— Mergem departe? întrebă Paul Nitze.

— Destul, răspunse laconic Salid.

*

* *

— Dar ce s-a întâmplat? Nu mai e benzină?

Locotenentul Basil Nikitin spumega de furie. Şoferul bâigui terorizat:

— Ba da, ba da. Avem benzină. De vină e pompa…

— Şi n-ai putut să semnalezi asta! răcni ofiţerul de la FSB[7]. Camioneta galbenă cu prelată în spate se oprise pe marginea canalului, în timp ce stopurile Moskviciului urmărit se depărtau cu repeziciune.

— Am anunţat, zise cu timiditate şoferul, dar în momentul ăsta nu avem…

Ca să scape de furia ofiţerului, şoferul sări jos, deschise capota şi băgă capul la motor. Uzinele Lada livrau piese de schimb cu

---

6 Nu vorbi prostii (n.a).

7 Federalnaya Sluşba Bezopasnosti: Serviciul de securitate internă, succesorul KGB-ului intern (n.a.),

ţârâita şi asta nu era vina lui. În vehicul, locotenentul Nikitin folosea cu febrilitate aparatul de emisie recepţie pentru a semnala incidentul.

Şoferul lăsă jos capota şi alergă la volan. Demară şi, după câteva secunde, motorul porni din nou. Ofiţerul strigă la el:

— *Davai! Davai!*

Şoferul strânse din dinţi, rugându-se cerului ca pompa să nu se blocheze din nou. Locotenentul Nikitin luase din nou microfonul aparatului de emisie-recepţie şi încerca să anuleze ordinele pe care le dăduse mai înainte.

*

* *

— *Vnimanie!*[8] strigă pasagerul din faţă al Moskviciului.

Şoferul apăsa deja pe frână, ca să nu lovească o maşină ivită de pe un drum lateral, din dreapta lor. Paul Nitze şi vecinul său fură aruncaţi înainte. Americanul zări partea din spate a maşinii care le tăiase calea şi care, în mod ciudat, În loc să accelereze, reducea viteza, forţându-i şi pe ei să facă la fel.

Era o Volgă neagră cu o placă al cărui număr începea cu doi de O. Cele trei antene îi dădeau aerul unui mare scarabeu negru.

Salid scoase o exclamaţie plină de ură. Urmată de un val de cuvinte imposibil de înţeles. Paul Nitze simţea că i se lichefiază creierul. Nu mirosea a bine! Volga aceea neagră semăna al naibii de bine cu vehiculele fostului KGB. Salid strigă în ruseşte şoferului:

— *Rasvarot! Rasvarot!*[9]

Cheiul avea sens unic. Era o manevră îndrăzneaţă. Şoferul o făcu totuşi, urcând pe trotuarul care mărginea canalul. Volga oprise şi dădea înapoi. Paul Nitze crezu că vor avea timp să intre pe una din străzile care dădea pe chei, dar îşi schimbă foarte repede părerea. O maşină venea spre ei. Pe sensul normal. Sau opreau, sau intrau în ea.

Şoferul înţelese. Reduse viteza şi urcă parţial pe trotuar. Vehiculul care venea spre ei nu trase totuşi spre dreapta ca să-i lase să treacă. Dimpotrivă, devie spre ei, apoi opri, împiedicându-i să treacă. Paul Nitze întoarse capul. Volga se apropia, mergând în zig-zag cu spatele. Moskviciul se opri brusc.

O pală de aer rece îl lovi pe american în faţă. Bărbatul de

---

8 Atenţie! (n.a.).

9 Întoarce! (n.a.).

lângă şofer deschise geamul de lângă el. Prin geamul lăsat, americanul zări faţadele negre şi lugubre ale imobilelor de pe marginea canalului, apoi vehiculul care îi bloca. O camionetă galbenă cu prelată în spate.

Speranţa îi reveni din nou câteva fracţiuni de secundă. Era doar un vehicul „civil”. Apoi detunăturile apropiate îl asurziră şi se trezi pe mână cu tubul fierbinte al cartuşului. Salid coborâse şi el geamul ca să deschidă imediat focul asupra camionetei. Parbrizul se făcu zob.

Pasagerul din faţă, cu braţul întins în afara maşinii începu să-şi golească încărcătorul pistolului în direcţia maşinii Volga oprită la o depărtare de câţiva metri. Salid îşi reluă tirul, trăgând rafale scurte în direcţia camionetei galbene. Până când nu mai avu nici un glonţ.

Urmă o tăcere ireală de câteva secunde, de care Paul Nitze profită ca să-l apuce pe Salid de braţul drept şi să-l scuture ca pe un prun.

— Stop! răcni el. *We gonna be killed!*[10]

Salid, ocupat să-şi pună un încărcător nou la armă, nici măcar nu răspunse. Şoferul demară din nou, încercând să forţeze trecerea, dar se văzu nevoit să renunţe. S-ar fi răsturnat în canal.

Din Volgă se iviră mai mulţi oameni.

Vecinul şoferului ţinti fără grabă şi începu să tragă în ei. Unul căzu. În aceeaşi clipă, Paul Nitze zări patru siluete care săriseră din partea din spate a camionetei. Cu fesurile de lână neagră trase până la ochi, cu ţinută de camuflaj, vestă antiglonţ, cu armele grele, cei patru se desfăşurară pe chei şi deschiseră focul asupra Moskviciului aproape în acelaş timp.

Paul Nitze văzu flăcările scurte de culoare portocalie, apoi simţi un şoc violent în umăr şi altul în piept. Aruncat în spate, americanul îl auzi pe Salid scoţând un ţipăt înăbuşit. Pistolul-mitralieră Kalaşnikov amuţi. La început, americanul îşi zise că era nevătămat, apoi simţi gustul sângelui în gură şi avu impresia că plămânii nu-i mai funcţionau.

Lângă portieră se ivi brusc o siluetă. Zări vag o faţă mânjită cu funingine sub fesul negru şi văzu ţeava scurtă a unui PM îndreptată spre el. Vru să strige, să spună că era american, dar nici un sunet nu ieşi din gâtul lui.

Mai apucă să vadă o linie punctată de flăcări de culoare

10 Au să ne omoare! (n.a.).

portocalie. Avu impresia că primeşte alte lovituri violente şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Generalul Anatoli Vladimirovici Rudzik răsfoia gânditor paşaportul lui Paul Nitze. Un paşaport american frumos, autentic, aparţinând pe deasupra unui agent CIA. Un „clandestin”, care se afla în Rusia fără acoperire diplomatică, contrar agenţilor Staţiei CIA din Moscova.

Împuşcat împreună cu cei trei „bandiţi” ceceni înarmaţi, care deschiseseră primii focul asupra oamenilor forţelor de securitate. Dar era totuşi un american.

Iar acum nu mai era decât un american mort.

Fusese ucis de gloanţele trase de oamenii FSB-ului aflaţi în timpul serviciului, sub comanda unui ofiţer. Totul se întâmplase din cauza stupidităţii şi a materialului deficitar. O combinaţie din păcate mult prea cunoscută în Rusia!

Ridică ochii spre subordonatul său care stătea în faţa lui în poziţie de drepţi, colonelul Victor Ivanovici Ampilov.

— Acest vehicul n-a fost verificat înaintea misiunii?

— Ba da, ba da, *tavarişci*[11] general, răspunse Ampilov, dar totul era normal.

— Dădusem ordine stricte să nu se acţioneze cu brutalitate, zise generalul apăsând pe cuvinte.

— Locotenentul Nikitin a intrat în panică când maşina s-a oprit, încercă să explice colonelul Ampilov. A crezut că va fi pedepsit dacă pierdea urma acelor oameni. De aceea a cerut să fie interceptaţi şi de un alt dispozitiv. După care „bandiţii” au deschis focul primii. Bineînţeles, oamenii lui Nikitin nu aveau de unde să ştie că aveau un american cu ei.

Colonelul Ampilov, care conducea în cadrul FSB-ului Departamentul Osobskie Papki[12], era confruntat pentru prima dată cu o adevărată eroare. Dar considera nedreaptă atitudinea şefului său. De aceea îşi permise să insiste.

— Aceşti „bandiţi” dispuneau de arme de război, preciza el. Am avut doi morţi şi doi răniţi grav.

Generalul dădu din cap.

---

11 În armata rusă încă se mai foloseşte termenul „tovarăş" înaintea gradului unui superior (n.a.).

12 Dosare speciale (n.a.).

— Cel puţin dacă nu i-aţi fi omorât pe toţi! Am fi putut afla unde se duceau.

De data asta, colonelul Ampilov nu mai zise nimic. După, era totdeauna uşor să critici. Când se trage în tine, reflexele nu mai sunt aceleaşi. Oamenii lui se temeau de ceceni ca de ciumă. Erau nişte inamici antrenaţi şi motivaţi. Nu-i arestai ca pe nişte traficanţi de ţigări Marlboro falsificate.

Resemnat, generalul Rudzik întrebă:

— I-aţi identificat pe „bandiţi”?

— Da, răspunse imediat colonelul Ampilov. Doi dintre ei erau negustori de fructe şi legume în Piaţa Danilovski, instalaţi la Moscova de trei ani. Al treilea nu avea domiciliu declarat la Moscova. În mod oficial, locuieşte în Groznîi. Avea la el un bilet de tren conform căruia ar fi sosit ieri dimineaţă la Gara Kazan, venind de la Groznîi.

Generalul ridică privirea agasat.

— Ştii bine că asta nu înseamnă nimic, Victor Ivanovici! Tâlharii ăştia cumpără de la Gara Kazan bilete de la călătorii care locuiesc în Moscova. Şi în felul ăsta, cu cinci mii de ruble, sunt în regulă cu Miliţia!

Faimoasele paşapoarte interioare create de Uniunea Sovietică încă mai existau. În realitate, nu erau decât nişte simple legitimaţii de identitate. De acum înainte oamenii se puteau deplasa după cum doreau în interiorul CSI-ului. Dar, sosind la Moscova, ei erau obligaţi să se înregistreze în termen de douăzeci şi patru de ore la Miliţie şi să spună unde locuiesc.

În felul acesta, MVD-ul[13] şi FSB-ul controlau teoretic deplasările suspecte. Teoretic numai, căci dacă la Moscova erau, în mod oficial, în jur de trei mii de ceceni, o bună parte dintre ei erau pe faţă sau în secret partizani ai răposatului general Djokar Dudaiev, liderul independenţei Ceceniei, preşedintele Republicii Cecene din 1991 până la moartea lui, la 21 aprilie 1996, sub impactul unei rachete ruseşti. Generalul Rudzik aprinse o ţigară.

— Asta e tot, Victor Ivanovici?

Tânărul colonel înghiţi în sec.

— Nu, *tavarişci* general, mărturisi el. Cred că l-am identificat pe unul dintre pasagerii vehiculului. E vorba de Salid Leşcia. Cel care nu avea domiciliu la Moscova. Uitaţi.

Scoase din servietă două fotografii. Una era reproducerea

13 Ministerul de Interne (n.a.)

mărită a celei din paşaportul intern al cecenului ucis. În cealaltă se putea vedea, într-un autobuz, un grup de ceceni înarmaţi până în dinţi care agitau pumnul în semn de victorie. Unul din capete fusese marcat cu un cerc roşu. Generalul Rudzik văzu imediat că era vorba de acelaşi om.

— Fotografia asta a fost făcută de un fotograf de la *Izvestia,* în timpul luării de ostatici de la Budennovsk, continuă subordonatul său cu o voce neutră. Salid Leşcia făcea parte din grupul de comandă al lui Basaiev.

În iunie 1995, un grup de comando cecen, condus de Şamil Basaiev, luase cu asalt oraşul rus Budennovsk, aflat la o sută douăzeci de kilometri de frontiera cecenă. Şi ţinuse vreo mie de ostatici în spitalul local înainte de întoarcerea în Cecenia.

Generalul Rudzik, alb la faţă de furie, lovi cu pumnul în birou.

— *Bolşemoi!* Cum a putut să ajungă „banditul" ăsta până la Moscova?

Colonelul Ampilov lăsă capul în jos, aşteptând să treacă furtuna. Era greu să controlezi un oraş de douăsprezece milioane de locuitori! Superiorul său pricepu imediat vanitatea mâniei sale. Îi făcu semn colonelului că poate să plece.

— Îţi voi da imediat ordine pentru continuarea acestui caz, zise el.

Rămas singur, generalul reflectă, apoi ieşi din birou şi traversă palierul etajului cinci pentru a intra în biroul generalului Mihail Barsukov, directorul FSB-ului din iulie 1995.

Prezenţa unui membru al grupului de comando Basaiev la Moscova era un eveniment grav despre care trebuia să raporteze imediat la cel mai înalt nivel.

Luarea de ostatici de la Budennovsk fusese o victorie strălucitoare pentru ceceni, care umiliseră armata rusă sub privirile agenţiilor de presă internaţionale.

Problema cecenă rămânea un spin dureros pentru Boris Elţîn, în ciuda unei evoluţii „cosmetice" şi oficiale a situaţiei de la începutul anului 1966. Din cauza reuniunii grupului G7 şi a alegerilor prezidenţiale din Rusia, Boris Elţîn îşi îmblânzise politica de „eradicare" din Cecenia. În mod oficial, armata rusă se retrăsese în parte şi începuseră tratativele de pace.

Această ficţiune se făcuse ţăndări cu o lună în urmă, în aprilie, din cauza a două acţiuni violente. O mare ambuscadă cecenă, care făcuse câteva sute de morţi în rândul ruşilor şi moartea generalului Djokar Dudaiev, ucis de o rachetă la cartierul său

general de la Guekhi, în sudul oraşului Groznîi, la 21 aprilie.

Vice-preşedintele Ceceniei, numit în 1993 de Dudaiev, Zalimhan Ianderbaiev luase imediat locul lui Dudaiev, anunţând continuarea luptelor şi o răzbunare impresionantă pentru moartea liderului.

De aceea, în ciuda declaraţiilor liniştitoare ale Kremlinului în privinţa domolirii războiului, prezenţa la Moscova a lui Salid Leşcia nu era de bun augur.

*

* *

Pentru a-i lăsa generalului Barsukov timp să cântărească implicaţiile dezvăluirilor sale, generalul Rudzik privea, prin fereastra mare, zidurile cenuşii care înconjurau trista curte interioară. Toate birourile de la etajul cinci adăposteau statul-major al FSB-ului, iar ferestrele lor dădeau spre o curte interioară a imobilului masiv de ciment cenuşiu, situat în colţul străzii Balşaia Lubianka cu strada Kuznetki. În faţă, vechea clădire de culoare ocru care dădea spre Piaţa Lubianskaia fusese timp de decenii sediul KGB-ului. Astăzi nu mai adăpostea decât unele servicii anexe, vama şi statul-major al armatei ruse.

— E un caz grav! zise generalul Barsukov.

Acesta nu raporta decât generalului Alexandru Korsakov, braţul drept al lui Boris Eltîn la Kremlin, care avea putere deplină asupra tuturor serviciilor de securitate ale Federaţiei Ruse.

— Prin urmare. Basaiev e la Moscova! zise el.

Generalul Rudzik tresări şi se grăbi să-l corecteze:

— Nu, n-am spus asta! Numai unul din oamenii lui.

— Trebuie intensificată „cernerea” cecenilor care trăiesc la Moscova, ordonă Mihail Barsukov. Trebuie hărţuiţi ca să le piară cheiul de a-i ajuta pe „bandiţi”.

— Sigur, aprobă generalul Rudzik.

Dacă ar fi fost numai după el, i-ar fi deportat pe toţi în Siberia, ca în vremurile bune.

Mai e problema pusă de moartea acelui american, continuă el. Mi-aţi dat acordul pentru a accepta propunerea celor de la CIA. Fără această eroare, am fi avut mari şanse să ajungem până la bazele secrete de la Moscova ale „bandiţilor”. Incidentul de ieri seară a stricat totul. După cum m-am angajat faţă de americani să nu mă amestec în contactele lor, poziţia serviciului nostru e delicată. În urma dispariţiei acestui agent, cu siguranţă că şeful Staţiei CIA de la Moscova va lua legătura cu noi. Ce să fac? Să

recunosc că a fost o eroare? Sau…

— Nu recunoşti nimic! zise cu hotărâre Barsukov. Altfel americanii nu vor mai avea încredere în noi.

— Atunci ce să fac?

— Nimic, răspunse generalul Barsukov. Nu avem nici o obligaţie să ştim ceva în această privinţă. Americanii vor crede că agentul lor a fost ucis de ceceni. Unde e cadavrul?

— La morga noastră de la al doilea subsol.

— Fă-l să dispară, inclusiv paşaportul şi toate lucrurile lui. Nu vreau nici un raport scris despre acest incident. Oamenii implicaţi în această acţiune ştiu că au împuşcat un american?

— *Niet, tavarişci* general.

— *Haraşo*. Ofiţerii care cunosc cazul trebuie să păstreze o discreţie desăvârşită. Altfel vor fi chemaţi în faţa Consiliului de război pentru „trădare de patrie”. Dacă vine omologul tău american, primeşte-l! Convinge-l că nu ştim nimic. Îndreaptă-l spre MVD. Eşti sigur că nu există nici un martor extern, în viaţă, al incidentului?

— Sigur.

— *Haraşo.* Sporiţi controalele în jurul Gării Kazan.

Generalul Rudzik salută şi ieşi. Rămas singur, generalul Barsukov aprinse o ţigară ca să reflecteze. Treizeci, de ani de muncă în cadrul Serviciilor de informaţii îl făcuseră să fie prudent. Existau puţine şanse ca incidentul de pe cheiul Yauza să se oprească aici. Va trebui să fie vigilent.

Capitolul II

Ambianţa de la *Night-Flight* era pur şi simplu sordidă. Totul începea din exterior, pe trotuarul străzii Tverskaia unde huidume cu fesuri de lână cerneau clienţii parcaţi în spatele barierelor metalice, sub firma cu lumini galbene şi albastre, agresivă ca o reclamă proastă. Singurul „bilet de intrare” era un paşaport străin. Nu erau decât bărbaţi. Înăuntru, un Hercule blond, care semăna cu fiul natural al lui King Kong, veghea alături de portalul magnetic cu care erau utilate toate localurile de noapte moscovite.

Din cauza iluminatului voit crepuscular, abia dacă distingeai feţele inexpresive ale fetelor aliniate pe banchetele unei săli lungi, dar privirile clienţilor veniţi după prospătură străluceau.

Deprimat de această atmosferă, Malko, după ce lăsase la garderobă haina de vigonie, urcă la primul etaj. Acolo se putea lua cina la una din cele douăsprezece mese înşirate de-a lungul barului. Se instală la una dintre ele, blestemând instrucţiunile şefului Staţiei CIA de la Viena.

Nu se putea să nu existe la Moscova şi localuri mai puţin sinistre pentru o întâlnire clandestină. Trei suedezi masivi ca nişte elani, cu ochii de un albastru spălăcit, cu bicepşi enormi ieşind din tricouri, se aşezară la masa vecină. Toţi trei holbau ochii la chelneriţele care făceau pe bombele sexi, cu machiajul exagerat, fusta mini şi ciorapii negri.

De la Paris, Malko sosise la Moscova chiar în acea după-amiază, cu cursa directă a Companiei Air France, după ce o lăsase pe Alexandra, care mergea mai departe la New York cu avionul Concorde al Companiei Air France de la orele unsprezece. CIA îi recomandase să nu ia pe nimeni cu el într-o misiune caracterizată drept „spinoasă”. Asta, în limbaj discret al administraţiei, însemnând în mare un bilet numai dus pentru destinaţia Styx.

Imediat ce coborâse din avionul Airbus 320 al Companiei Air France, Malko luase pulsul „Noii Ruşii”. Nimic nu se schimbase, cu excepţia preţurilor, împinse cât mai sus de omniprezenţa mafiilor. Totul începea de la Aeroportul Şeremetievo II. Până în centrul Moscovei, taxiul costa cincizeci de dolari. Tineri blonzi şi

foarte solizi rupeau sistematic braţul şoferilor autobuzelor închiriate de aeroport. Ceea ce reducea considerabil veleităţile lor de concurenţă.

Hotelul *Savoy,* situat la jumătatea drumului între Kremlin şi Lubianka, acel building sinistru de culoare ocru, nu se schimbase deloc, amestec de lux desuet – cu ornamentele lui aurite şi tavanele pictate – şi kitsch – cu statuile aproape erotice din hol. Strada era totuşi desfundată, presărată cu mâini care lucrau la terasament, ca peste tot în Moscova, plină de macarale. Pentru a folosi un cuvânt rusesc, toată ţara era în *remontie*[14].

Piaţa Manejului, din faţa Kremlinului, nu mai era decât un teren excavat destinat să adăpostească un supermarket subteran. Boris Elţîn pusese să fie reconstruite porţile prin care se făcea accesul în Piaţa Roşie, porţi distruse din ordinul lui Stalin, pentru ca tancurile din cadrul defilării cu care sărbătorea Revoluţia din Octombrie să poată trece prin faţa Mausoleului lui Lenin.

Acum tancurile dispăruseră, nu mai era vorba de nici o revoluţie, iar singurii care de acum înainte defilau prin Piaţa Roşie erau turiştii japonezi, miraţi totuşi că stelele roşii continuau să strălucească deasupra Kremlinului. De altfel, secera şi ciocanul erau omniprezente, gravate pe nenumărate frontoane şi împodobind încă majoritatea documentelor, de parcă s-ar fi prevăzut o revenire bruscă la URSS. Totuşi, probabil că Lenin se întorcea în mormânt văzând Mercedesurile 600 ale acelor „New Russians” străbătând strada Gorki, rebotezată Tverskaia şi cetele de „creaturi” adunate în discoteci şi cazinouri, în căutarea perechii, pentru o taxă de trei sute de dolari.

Malko fusese dus la *Night Flight* de un „taxi”, adică de un moscovit care avea o maşină şi dorea să câştige zece mii de ruble. Existau şi câteva taxiuri galbene, ca la New York. Optzeci la sută fiind maşini ruseşti, Moskvici, Lada, Neva şi marea Volgă cu cauciucuri înalte, rezervată altădată nomenclaturii. Maşinile Mercedes, BMW şi Volvo păreau puţin cam deplasate în mijlocul acelor vehicule cu culori terne şi forme colţuroase.

Totuşi, semne palpabile arătau că ţara se mişcă. Întâlnise pe stradă câteva femei elegante, machiate, cu pălărie, ca frumoasele anului 1900 şi înfofolite în blănuri somptuoase de vizon. (În Rusia, ecologiştii erau încă consideraţi o rasă

14 Reparaţie (n.a.).

dăunătoare.) Magazinele se înmulţiseră, uneori instalate pe trotuar, în clădiri prefabricate hidoase care ofereau toate produse de import la preţuri inaccesibile pentru imensa majoritate a ruşilor.

Malko se uită în jurul lui, încercând să detecteze o prezenţă suspectă. Intrase în Moscova cu o viză turistică „obţinută" fără probleme cu optzeci de dolari. Dar numele său figura la loc de cinste în memoria computerelor SVR-ului, *Sluşba Vneşoi Razvsoki*, Serviciul rus de informaţii externe. Ultima misiune încredinţată de CIA atrăsese din nou atenţia asupra lui. În mod logic, prezenţa lui la Moscova n-ar fi trebuit să treacă neobservată. Totuşi, coordonarea între SVR şi FSB era proastă şi mijloacele FSB-ului limitate. Cu siguranţă că deocamdată erau mult mai preocupaţi de duşmanul din interior decât de numeroşii străini veniţi să facă afaceri la Moscova.

Chelneriţa aşează în faţa lui o pastă negricioasă care voia să fie caviar. Gustă. Imposibil de mâncat. Ar fi trebuit să ia cu el câteva cutii cu caviar Petrossian. Noroc că ceruse după aceea o omletă.

Cei trei suedezi erau cufundaţi într-o discuţie sordidă despre nota de plată. Malko nu se grăbea să-şi bea cafeaua, întrebându-se ce aştepta CIA de la el. Ce rost avea o misiune clandestină, când relaţiile dintre Rusia şi Statele Unite erau excelente şi când cel mai bun susţinător al lui Boris Elţîn era preşedintele Bill Clinton?

Încă mai era cufundat în aceste gânduri când în capătul de sus al scărilor îşi făcu apariţia un bărbat. Tipul era întruchiparea bucuriei de a trăi. Avea o faţă rumenă, o barbă blondă în formă de evantai şi un păr rar. Între buzele groase, asemenea unor limacşi, avea un trabuc mare. Vesta cu flori comprima cu greu o burtă de om căruia îi plăcea să mănânce bine, interzicându-i definitiv proprietarului să-şi zărească genunchii. Costumul închis la culoare, cu dungi, evoca totuşi, cu discreţie, gentleman-ul, de preferinţă britanic. De altfel, noul venit avea sub braţul stâng ziarul *Financial Times.* Ajuns la bar, tipul salută vesel, cu trabucul în mână, câteva fete. Spuse o glumă barmaniţei, apoi coborî.

Malko ceru nota de plată. Peste câteva clipe avea să afle ce-l aştepta. Larry Walker, strălucit element al CIA, specialist în limbi slave, era omul său de legătură la Moscova.

*

* *

Larry Walker arătă sticla de whisky Defender aşezată pe masă

lângă un pahar plin cu cuburi de gheaţă.

— Puţină „otravă”?

— Mulţumesc, zise Malko. Când sunt în Rusia beau numai votcă. Ca de altfel şi în alte părţi.

Tenul înfloritor al lui Larry Walker era plăcut la vedere. Aşezat pieziş pe bancheta unui mezanin care domina sala de jos, unde fetele stăteau aliniate una după alta, americanul supraveghea intrarea şi scara care ducea la loggia. Într-o penumbră relativă, Larry şi Malko nu atrăgeau deloc atenţia, în orice caz, nu mai mult decât ceilalţi masculi singuri de la *Night Flight* ocupaţi să-şi aleagă femela. Devansând întrebarea lui Malko, americanul zise:

— E un loc perfect pentru o întâlnire discretă. Aici nu sunt ruşi. Deci zbirii de la FSB pot fi reperaţi cu uşurinţă. Dar nu vin. Ştiu că aici e locul de întâlnire al expatriaţilor doritori să-şi satisfacă un impuls rapid la preţul de trei sute de dolari. Tarif mult mai scăzut faţă de alte localuri. Aici nu sunt decât prostituate şi bărbaţi singuri.

Ridică paharul.

— Pentru Noua Rusie!

Ochii lui albaştri luceau veseli. În timp ce-şi bea whisky-ul, o fată în pantaloni negri şi bluză de dantelă se apropie de el şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Americanul o făcu să plece cu un zâmbet şi îi preciză lui Malko, pe un ton confidenţial:

— E una din micuţele care au grijă de mine. Asta face parte din acoperirea mea. Sunt sigur că FSB-ul are spioni în rândul personalului. În felul ăsta nu sunt decât un client obişnuit.

Îşi apropie gura de urechea lui Malko şi adăugă zâmbind:

— Mi-ai văzut burta? Mănânc tot timpul şi nu fac destulă mişcare. Aici, treaba se petrece elegant, la adăpostul masei. Un mic răsfăţ care nu oboseşte prea mult... Am încercat mai multe şi să ştii că toate sunt foarte conştiincioase. Dacă vrei să te destinzi, o să ţi le arăt pe cele mai bune.

Ochii lui albaştri aveau acum o strălucire lubrică.

— Mulţumesc, răspunse Malko. Prea puţin tentat de aceste prestaţii cu tarif. Cred că ar trebui să-mi spui pe scurt în ce constă misiunea mea.

Larry Walker suspină adânc şi îşi goli paharul dintr-o răsuflare.

— Exact, recunoscu el. Nu e ceva uşor, dar având în vedere statele tale de serviciu...

O mică linguşeală nu făcea rău nimănui! Americanul se aplecă spre Malko.

— E vorba de ceceni. De cei care luptă pentru, independenţa Ceceniei. Moartea lui Djokar Dudaiev nu i-a potolit.

Djokar Dudaiev, fost general în aviaţia militară sovietică, erou al războiului din Afganistan, cu mustaţă şi siluetă zveltă, proclamase, în noiembrie 1991, independenţa Ceceniei, o mică republică din Caucaz care făcea parte din Federaţia Rusă. Boris Elţîn nu putuse tolera asta. El trimisese, în decembrie 1994, trupele Ministerului de Interne, aviaţia şi elicopterele de luptă ca să înăbuşe rebeliunea. Pavel Graciov, ministrul apărării, făcuse atunci pariul cel mai stupid din viaţa lui, afirmând că totul se va rezolva în patruzeci şi opt de ore.

După două sute de mii de morţi, distrugerea totală a oraşului Groznîi, capitala ţării şi debandada puternicii Armate Roşii, Cecenia devenise un câmp de ruine, cu un milion de refugiaţi. Djokar Dudaiev fusese ucis cu câteva săptămâni înainte, de o rachetă rusească, dar partizanii lui, conduşi de un nou şef, luptau în continuare, retraşi în contraforţii muntoşi ai Caucazului, râzând de „invadatorii” ruşi.

Degeaba pusese Boris Elţîn artileria să strivească satele ostile, Cecenia rămânea nesupusă. Din cauza apropiatelor alegeri, conducătorii occidentali lăsaseră drepturile omului la vestiar, întorcând pudic capul şi cerând ţarului tuturor ruşilor să fie mai îngăduitor. Ceea ce se străduia să facă şi Boris Elţîn, când nu golea nici un păhărel, lucru care, din păcate, nu i se întâmpla în fiecare zi. În restul timpului, Elţîn susţinea dialogul cu elicopterele de luptă, avioanele Suhoi-27 şi artileria grea.

Malko, care nu *tratase* niciodată cu cecenii, nu cunoştea decât înfiorătoarea lor mafie şi cele două gărzi de corp ale lui Vladimir Sevşenko întâlnit în Ucraina. Dacă toţi ceilalţi semănau cu aceştia, atunci Boris Elţîn avea serios de lucru cu ei.

Acolo, în localul acela sinistru din centrul Moscovei, Cecenia şi cortegiul ei de orori păreau foarte departe.

— Am aflat că problema cecenă nu-i împiedică deloc să doarmă liniştiţi pe cei de la Casa Albă, remarcă cu perfidie Malko.

— Exact! recunoscu Larry Walker cu un râs cumsecade. În ceea ce ne priveşte, pot să se ducă la naiba. Deşi au petrol, chestie totdeauna interesantă. Dar nu asta e problema.

Se aplecă peste masă.

— Din cauza atitudinii lor ostile faţă de Boris Elţîn, noul nostru prieten din copilărie, ne interesăm totuşi de ei. CIA a reuşit să infiltreze un agent în rândurile lor.

— Un cecen?

— Nu. Un pakistanez. Un anume Abdul Wasse. L-am cunoscut în timpul războiului din Afganistan împotriva rusnacilor. Făcea parte din banda lui Gulgudin Hekmatyar pe care o ajutam puţin…

Larry Walker era plin de pudoare. În numele luptei împotriva URSS-ului, CIA pur şi simplu îl saturase pe Gulgudin Hekmatyar, liderul afgan cel mai integrist, cu arme dintre cele mai moderne, inclusiv cu faimoasele *stingers*[15].

Pentru a-i recompensa pe americani, când au intrat în Kabul, primul gest al lui Gulgudin Hekmatyar fusese acela de a arde Ambasada americană şi de a le tăia gâtul tuturor occidentalilor.

— Cum a trecut acest Abdul de la Hekmatyar la ceceni? întrebă Malko curios, supraveghind cu coada ochiului banchetele vecine.

Ca nişte vulturi înfometaţi, fetele se apropiau puţin câte puţin, alunecând pe catifeaua roşie uzată, cu privirea plină de aluzii şi de promisiuni.

— Are două neveste şi şase copii, răspunse Larry Walker. Când Hekmatyar l-a demobilizat, i-am sugerat, în schimbul unei remunerări cinstite, să rămână un combatant al Djihad-ului. Şi el a acceptat. Fiind un expert excelent în explozibili, format de TD nu i-a fost deloc greu să se reînroleze. Pakistanezii l-au expediat în Bosnia-Herţegovina, la amicii lor musulmani. Datorită lui, am putut să-i reperăm la timp pe ceilalţi *combatanţi internaţionali* ai Islamului care se dezlănţuiau în Bosnia.

— N-a fost niciodată bănuit?

— *Thanks God!* Niciodată. Altfel n-ar mai fi fost aici.

— Şi cum a ajuns în Cecenia?

— Generalul Dudaiev recruta specialişti. Abdul al nostru s-a prezentat din nou voluntar. Împreună cu alţi o sută cincizeci de luptători algerieni, pakistanezi, yemeniţi, afgani, s-a alăturat batalionului *Stindardul negru,* o unitate formată numai din mujahedini.

— A venit prin Moscova?

— Nu, prin Turcia, plecând mai întâi din Tuzla. Sfârşindu-se războiul din Bosnia, bosniacii musulmani nu mai aveau nevoie de mercenari. În plus, am cerut ca toţi luptătorii nebosniaci să părăsească regiunea. De la Tuzla, au ajuns în Albania, altă ţară musulmană. MIT-ul, serviciul secret turc, i-a ajutat după aceea să

15 Rachete soi-aer portabile (n.a.)

ajungă discret în Turcia, după care, de acolo, în Abhazia. Apoi au bătut drumul până în munţii ceceni. Şi acolo se află şi acum.

— Frumoasă operaţiune, recunoscu Malko.

În CIA nu erau numai handicapaţi!

Larry Walker îşi turnă o nouă porţie de Defender, cu mai puţină gheaţă, trase din trabuc şi zâmbi complice unei tinere rusoaice care îl devora din priviri, punându-şi în valoare sânii frumoşi, pe care se mula o rochie cu un vag aer folcloric.

— Şi ea nu s-a terminat! zise el cu un ton satisfăcut. Acesta e şi motivul pentru care te afli la Moscova.

— Aha!

— Da. După moartea lui Djokar Dudaiev, Abdul Wasse a reuşit să transmită un mesaj, telefonând chipurile familiei sale din Pakistan. Se afla atunci în „permisie” la Nazran, în Inguşeţia. Acest mesaj a fost preluat de Staţia noastră de la Islamabad care l-a retransmis aici la Moscova. Era o informaţie de cea mai mare importanţă. Succesorul generalului Dudaiev pregătea o operaţiune de comando îndreptată asupra Moscovei, ca să doboare doi iepuri dintr-o lovitură: răzbunarea liderului asasinat şi destabilizarea lui Boris Elţîn exact înaintea alegerilor prezidenţiale din iunie, ridiculizându-l.

— Poate să fie învins?

— Lupta dintre Boris Elţîn şi Ghenadi Ziuganov, candidatul Partidului Comunist Rus, este foarte strânsă, confirmă Larry Walker. O acţiune de acest tip ar putea să fie suficientă pentru a hotărî opţiunea câtorva milioane de electori indecişi. Ceea ce ar duce la alegerea lui Ziuganov.

Urmă o tăcere.

Malko se întrebă care era urmarea şi ce lucru imposibil i se va cere.

Capitolul III

Larry Walker luă o gură zdravănă de whisky. Cercul „vulturilor” parfumaţi se strânsese şi mai mult şi muzica de la discotecă ajungea până la ei. Aproape asurzindu-i. Malko îşi permise o remarcă.

— Din moment ce sunteţi în relaţii atât de bune cu Kremlinul, cel mai bun lucru n-ar fi să-l anunţaţi pe Boris Elţîn despre ce se pune la cale?

Americanul zâmbi de atâta naivitate.

— Dragul meu Malko, zise el, generalul Korsakov, directorul de cabinet al lui Boris Elţîn, primeşte zilnic informaţii de acest fel. Zvonuri imposibil de verificat. Chiar dacă m-ar crede, ar fi incapabil să zădărnicească această operaţiune cecenă la Moscova. În acest oraş sunt treizeci de mii de expatriaţi, împrăştiaţi cam peste tot, dintre care trei mii de mafioţi, puternici şi bogaţi. Sigur, FSB-ul a reuşit să infiltreze unele medii interlope, nu şi nucleul dur politic. Nu uita că cecenii arată şi ei ca toţi oamenii. Deşi ruşii le zic „cierno-zopeie”[16] ca la toţi caucazienii, ei sunt uneori la fel de blonzi ca ruşii sadea. Deci nu pot fi reperaţi după aparenţa fizică. În plus, trecutul a dovedit că ştiu să ducă la bun sfârşit acţiuni de comando îndrăzneţe cu mijloace limitate.

— Pot să vină la Moscova?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Cu trenul, cu avionul sau pe şosea. Cei mai mulţi ceceni sunt foarte naţionalişti şi excesele ruşilor în Cecenia n-au aranjat deloc lucrurile. Astfel, FSB-ul nu poate conta deloc pe trădători, chiar din cadrul mafiei.

Suspină.

— De aceea am luat hotărârea să nu anunţ Kremlinul despre ceea ce ştim. În plus, n-am chef să-mi fie deconspirate sursele. Ştiu în mod sigur că Dudaiev era la curent cu tot ce ajungea pe biroul lui Boris Elţîn. Ca să fiu crezut, ar fi trebuit să fac precizări despre „sursa” mea. Asta ar fi putut să ajungă la urechile cecenilor, care l-ar fi condamnat la moarte pe acest nefericit şi foarte util Abdul Wasse.

16 Cururi negre (n.a.).

Americanul făcu o pauză scurtă apoi continuă:

— De aceea am hotărât să acţionăm altfel. Prin intermediul Serviciului secret turc, i-am transmis lui Zalimhan Ianderbaiev, noul preşedinte cecen, că vrem să luăm legătura discret cu ei la Moscova. Ştiu foarte bine că ar fi practic imposibil să se meargă În Cecenia iar turcii nu vor să se amestece în nici un fel. Prietenii noştri turci ne-au comunicat câteva numere de telefon secrete prin intermediul cărora era posibil să-i contactăm pe oamenii lui Zalimhan Ianderbaiev la Moscova.

— Mărturisesc că nu văd unde vrei să ajungi, zise Malko.

Larry Walker îşi mângâie burta cu tandreţe, de parcă ar fi fost în aşteptarea unui eveniment fericit.

— E simplu. Vrem să propunem un *deal* cecenilor. Ei se abţin de la orice acţiune la Moscova înainte de alegerile prezidenţiale şi, în schimb, noi ne angajăm să facem presiuni asupra lui Boris Elţîn, *după* alegeri, ca acesta să acorde un statut de independenţă Ceceniei.

— De ce-ar face asta mai curând după decât înainte?

— Pentru că, înainte, chiar dacă ar vrea, ar fi imposibil din punct de vedere politic.

— Speri ca cecenii să vă creadă? întrebă Malko. Mai curând sceptic. Ştiu foarte bine că Statele Unite îl susţin pe Elţîn.

— Adevărat. Dar, în treaba asta, urmărim binele ambelor părţi. Un element nou poate să ne fie de folos: dispariţia lui Djokar Dudaiev. El şi Elţîn se urau. Zalimhan Ianderbaiev este mai pragmatic. El ştie că, reales preşedinte al Rusiei, Boris Elţîn va fi tentat să strivească odată pentru totdeauna rebeliunea cecenă sub un potop de foc şi că medierea noastră poate să-l oprească. La rândul lui, Elţîn ştie foarte bine că dacă cecenii l-ar umili printr-o operaţiune spectaculoasă la Moscova, asta ar da o lovitură cumplită credibilităţii sale. În trecut, cecenii şi-au dovedit pe deplin cutezanţa şi calităţile de luptători.

Urmă o pauză. Malko se întreba cum ar fi putut el singur să împiedice hoardele cecene să se reverse asupra Moscovei. Larry Walker se aplecă, comprimându-şi burta de masă şi-şi turnă o porţie de Defender. Malko profită ca să atace votca care începuse să se încălzească, apoi zise:

— Larry, ştii foarte bine că, după ce Boris Elţîn va fi reales, Bill Clinton nici măcar nu-şi va mai aminti de existenţa Ceceniei. Ce spui tu sunt vorbe goale!

Americanul avu mai întâi o expresie reprobatoare, apoi,

văzând zâmbetul ironic al lui Malko admise:

— Mai întâi, nu am *dreptul* să gândesc asta. Chiar dacă probabil ai dreptate. Pe urmă, încă nu ţi-am spus totul…

— Bine, zise Malko, întrerupându-l. Spune-mi unde intervin eu în această strategie interesantă. Cred că n-ai aşteptat ziua asta ca să arunci năvodul…

Simţi imediat că ţintise bine.

— *Right!* recunoscu Larry Walker. Imediat ce am obţinut numerele de telefon ale cecenilor de la Moscova, CIA a trimis pentru stabilirea contactului un agent foarte bun, Paul Nitze. Cinci ani de activitate în Azerbaidjan, Georgia, Abhazia. Rusofon, specializat în problemele Caucazului, în acest stadiu a apărut prima derapare. Casa Albă a cerut în cele din urmă să-i anunţăm pe ruşi despre contactele noastre secrete cu cecenii, fără a menţiona, bineînţeles, informaţia referitoare la operaţiunea de răzbunare împotriva Moscovei. Şeful Staţiei de-aici, Austin Redd. S-a dus deci la omologul său de la FSB, generalul Barsukov şi i-a explicat că dorim să încercăm o mediere între ruşi şi ceceni, aşa cum am făcut în Bosnia, între sârbi şi musulmani. Barsukov a acceptat, după consultarea Kremlinului şi s-a angajat, la cererea lui Redd, să nu interfereze în nici un fel. După încheierea acestei înţelegeri, Paul Nitze, sosit oficial la Moscova şi-a început contactele. Turcii transmiseseră patru numere de telefon şi numele de cod al omului însărcinat de Ianderbaiev să discute cu noi: Abu. Totul demara bine.

— Şi pe urmă treaba a derapat, zise Malko.

Larry Walker îi aruncă o privire sumbră şi goli paharul.

— De unde ştii?

Malko îi zâmbi suav.

— Pentru că altfel, m-aş fi aflat în acest moment într-un apartament de la hotelul *Crillon,* golind o sticlă de şampanie veche cu Alexandra, în loc să fiu aici. Deci, ce s-a întâmplat?

Privirea lui Larry Walker păru că se stinge brusc.

— Paul Nitze a dispărut, mărturisi el. Azi se împlineşte o săptămână. A plecat de la hotelul *Kempinski,* la orele unsprezece seara şi nu s-a mai întors! Nu am primit nici o veste de la el. S-a evaporat. De parcă ar fi plecat pe altă planetă!

— Nu e cu oamenii lui Ianderbaiev?

— Asta am sperat şi noi la început. Mai întâi la asta ne-am gândit. Era logic. Abia după tăcerea lui persistentă am înţeles că se ivise o problemă. Am fost alertaţi de MVD. Îngrijorată de

dispariţia clientului său, conducerea hotelului a anunţat Miliţia. Şeful Staţiei a luat legătura, la FSB, cu generalul Rudzik. Acesta a căzut ca din nori.

— Ce fusese prevăzut pentru acest prim contact cu cecenii? întrebă Malko.

— Ceva vag, recunoscu Larry Walker. Paul trebuia să discute cu acest faimos Abu, apoi să raporteze imediat. Faptul că n-a făcut-o înseamnă că s-a ivit o problemă serioasă. Răpirile sunt la ordinea zilei în Caucaz. Poate că cecenii au crezut că le întindem o cursă.

— Prin urmare, ar fi prizonierul cecenilor?

— E foarte posibil.

— Nu poţi să afli prin intermediul turcilor, ca să ai sufletul împăcat?

— Încercăm, dar încă n-am primit nici un răspuns.

Malko recapitula în minte toate elementele problemei.

— Mi-ai spus că ruşii cunoşteau misiunea lui Paul Nitze. Şi dacă ei l-au răpit?

Larry Walker nici nu clipi.

— E o ipoteză care nu poate fi eliminată în totalitate, recunoscu el. Deşi mi se pare puţin probabilă, având în vedere relaţiile noastre cu Serviciile secrete ruseşti. Totuşi, asta ne-a obligat să ne schimbăm modul de acţiune în continuarea operaţiunilor.

— Tocmai voiam să te întreb de ce mi-ai dat întâlnire aici şi nu la ambasadă. Şi care e statutul tău faţă de ruşi.

Larry Walker schiţă un zâmbet.

— Sunt un „clandestin” sub acoperire comercială. Conduc o societate de închiriat PC-uri. E vorba de o afacere pe care am pus-o la punct în urmă cu patru ani. Cred că ruşii nu m-au reperat. Nu am, bineînţeles, nici un contact direct cu „Staţia” şi cu şeful ei, Austin Redd. Cei de la Langley au hotărât continuarea operaţiunii „Caucaz” fără a-i mai anunţa pe ruşi, atâta vreme cât nu suntem siguri sută la sută că n-au nici un amestec în dispariţia lui Paul Nitze. Singurele contacte pe care le vei avea vor fi numai cu mine. Apelând un număr direct pe numele lui Walter Green. E vorba de unul dintre *adevăraţii* noştri clienţi, care lipseşte momentan din Moscova.

— Care e urmarea operaţiunilor? întrebă Malko nu prea entuziasmat.

Larry Walker scoase o hârtie împăturită din buzunarul vestei şi

i-o întinse.

— Iată cele patru numere de telefon care i-au fost comunicate lui Paul Nitze, răspunse el. Bineînţeles, necunoscute ruşilor. Trebuie să suni la aceste numere şi să stabileşti contactul.

După un moment de tăcere, americanul continuă:

— Ştiu că e destul de vag. Majoritatea celor care ar primi o astfel de propunere ar rupe-o la fugă. E ca şi cum i-ai cere cuiva să se arunce, cu ochii închişi, într-un bazin plin cu rechini şi crocodili. Din păcate, n-am de ales.

— Înţeleg, zise Malko.

Asta era tot ce putea să se întâmple mai rău unui agent secret: să se ducă la întâlnire fără să ştie dacă e vorba de un duşman sau de un prieten. Mii de oameni pieriseră în acest joc feroce de-a baba-oarba. Numai că Larry Walker avea dreptate. Trebuia să preia ştafeta. În această armată fără uniformă, în această armată de umbre, regulile erau aceleaşi ca în luptele „deschise”. Când cineva cădea, altul îi lua arma şi continua atacul. Arma lui Paul Nitze era această listă cu numere de telefon. Nişte uşi în spatele cărora nu ştiai cine stătea ascuns. Malko îşi bău votca pe nerăsuflate şi îşi umplu din nou paharul, gândindu-se la celebra frază: *Nachrichtendienst, Herren Dienst!*[17]

Latura lui donquijotescă probabil că îl va împiedica să se bucure de o retragere bine meritată în castelul său de la Liezen. Înconjurat de femei frumoase, într-un univers sofisticat şi superficial.

— Ştiam că vei accepta, spuse cu o voce emoţionată Larry Walker mai înainte ca Malko să fi deschis gura. Nimeni de la CIA n-a uitat cum ai plecat în Thailanda ca să-l aduci pe Matt Gritt. Dar aia a fost o ieşire la aer curat în comparaţie cu ce-i aici.

— O să-mi dau toată osteneala, promise Malko.

Larry Walker se uita la el stăpânit de o anumită tensiune.

— Dacă obţii o întâlnire şi nu poţi să mă previi, te rog, dă-mi un telefon *imediat* ce poţi. Numerele de telefon la care mă poţi găsi, precum şi adresa de acasă şi de la birou, se află trecute pe hârtia pe care ţi-am dat-o. Nu uita că primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i întrebi unde e Paul Nitze!

— Sper ca răspunsul să nu ne aducă o surpriză neplăcută, zise Malko. O ultimă întrebare. Să ne imaginăm că cei de la FSB cad în cârca mea. Sunt un „clandestin”, deci pot să mă ţină arestat

17 Spionajul e o meserie de seniori, (n.a.).

cât vor ei… Sau mai rău.

— Dacă vei dispărea, zise americanul, primul loc în care mă voi duce va fi clădirea din piaţa Lubianskaia.

Malko vru să se ridice.

— Aşteaptă! zise Larry Walker. Am găsit în camera lui Paul Nitze un număr de telefon pe o bucată de hârtie. Nu cred că are vreo legătură cu cecenii, pentru că nu l-ar fi lăsat la voia întâmplării, dar poate că ar fi bine să încerci şi la el.

Îi întinse o foaie cu antetul hotelului *Kempinski.*

— Bineînţeles, presupun că nu e util să fiu înarmat, zise Malko.

Larry Walker scutură din cap.

— N-ar servi la nimic. Eşti un mesager al păcii.

Optimist, americanul!

Malko remarcă faptul că fata în rochie folclorică se apropiase destul ca să poată auzi ce vorbeau.

Venise ora destinderii pentru Larry Walker.

*

* *

Faţada de culoare ocru a clădirii masive de opt etaje, care adăpostise timp de trei sferturi de secol sediul KGB-ului, avea un aer elegant în bătaia soarelui. Lucru rarisim la Moscova, ceasul încrustat în bandoul de cărămidă de la primul etaj mergea. Statuia lui Djerzinski dispăruse, iar moscoviţii treceau acum prin Piaţa Lubianskaia fără strângere de inimă.

Cerul albastru şi curat dădea impresia că la Moscova nu exista poluare. Malko, asurzit de zgomotul circulaţiei, se adăposti din nou sub cochilia telefonului public. După ce ieşise de la Savoy, cumpărase de la un chioşc un pumn de jetoane de plastic maro cu o mie cinci sute de ruble bucata şi se pusese pe treabă.

Din cele patru numere „cecene”, trei nu răspundeau, iar la al patrulea răspunsese robotul. Malko îşi lăsase numele, spunând că voia să se întâlnească cu Abu şi că va suna din nou. Formă apoi al cincilea număr, cel găsit în camera lui Paul Nitze.

După ce telefonul sună de trei ori, o voce de femeie adormită zise „alo”.

— Alo, repetă Malko, întrebându-se ce avea să spună.

Urmă o tăcere scurtă, apoi vocea zise, nu prea amabilă:

— *Ia vas sluşaiu.*[18]

— Sun din partea lui Paul, zise Malko. Paul Nitze, preciză el.

18 Vă ascult (n.a.)

Locuieşte la Kempinski.

Altă tăcere. Apoi vocea reluă, mult mai amabilă:

— Aha! Şi tu locuieşti tot la *Kempinski?*

După vulgaritatea vocii, după intonaţia fals mângâietoare, Malko fu imediat sigur că avea de-a face cu o prostituată. Vru să închidă, apoi îşi zise că nu era exclus să-l poată ajuta.

— Paul mi-a vorbit foarte frumos despre tine, zise el cu o voce îmbietoare. Sunt singur la Moscova şi...

— Ţi-a spus unde mă găseşti? îl întrerupse ea.

— Nu.

— Atunci vino la *Cherry Casino.* Diseară, începând de la nouă. Urci şi întrebi la bar de Valentina.

*

* *

Un agent al secţiei nouă a FSB-ului bătu la uşă şi intră în biroul colonelului Victor Ampilov.

— *Tavarişci polkovnik.* V-am adus rezultatul înregistrării nr. 321, îl anunţă el punând foaia de hârtie pe birou.

Ofiţerul luă foaia. După incidentul de pe cheiul Bernikovskaia, FSB-ul scotocise camera lui Paul Nitze. Găsise numărul de telefon al Valentinei, îl notase şi îl pusese sub ascultare. Fără nici un rezultat până în acel moment. Era vorba de o anume Valentina Gregorova, care se prostitua prin diferite cazinouri. Cei care o sunaseră de atunci erau diferiţi clienţi, „ruşi noi" care nu prezentau nici un interes. Dar când citi referirea la Paul Nilze, ofiţerul înţelese că într-adevăr cursa funcţionase.

Satisfăcut, colonelul aprinse o ţigară Gauloise şi îşi zise că o seară la *Cherry Casino,* pe cheltuiala FSB-ului, era o perspectivă cât se poate de agreabilă.

Colonelul Ampilov fusese surprins până atunci de pasivitatea aparentă a americanilor şi a celor de la CIA care păreau că uitaseră de Paul Nitze. Cadavrul acestuia fusese ars într-un incinerator secret, în al treilea subsol de la Lubianka. Totuşi, rusul era sigur că CIA nu renunţase. Nici în privinţa lui Paul Nitze, nici a cecenilor. Necunoscutul care îi telefonase Valentinei Gregorova era cu siguranţă omul care îl înlocuia pe Paul Nitze. Înainte de orice, trebuia să fie identificat. Acest apel telefonic dovedea că americanii nu aveau încredere în ei.

Abia acum începea adevărata muncă. De când generalul Barsukov descoperise că un membru al grupului de comando Basaiev se infiltrase la Moscova, cerea să fie găsiţi şi ceilalţi.

Dacă totul mergea bine, acest nou agent CIA avea să-i ducă la ei.

Americanii începuseră să se comporte ca pe un teritoriu cucerit şi asta nu era acceptabil. În plus: dacă uneltirile lor erau împotriva lui Boris Elţîn, asta dovedea o mare stupiditate. Boris Nikolaievici avea defectele lui – bea de stingea, avea accese de furie cumplite, îşi pipăia secretarele şi înjura ca un birjar – dar era cel mai acceptabil dintre toţi candidaţii la preşedinţie.

Victor Ampilov privi la icoana de pe birou dăruită de mama lui. Generalul Barsukov îi prezisese un viitor strălucit dacă lichida reţeaua cecenă.

Chiar cu preţul vieţii câtorva americani.

Capitolul IV

Numărul suna din nou ocupat. Mai înainte cu câteva clipe suna în gol. Această alternanţă punea la grea încercare nervii lui Malko. Pentru a douăzecea oară în ziua aceea, încerca numerele primite de la Larry Walker. Deşi, în cazul telefoanelor publice de pe străzile Moscovei, legătura lăsa de dorit, nici nu se gândea să sune de la hotel. Malko rătăcea de dimineaţă prin centrul Moscovei, străbătând strada Tverskaia şi revenind spre Kremlin pe strada Petrovka.

Exasperat, Malko închise, ca să încerce din nou primul număr de pe listă. Acesta nu răspundea deloc, la ultimul răspundea robotul iar celelalte două aveau reacţii ciudate. Când erau ocupate, când nu răspundeau. Hotărî să mai aştepte puţin şi privi mulţimea din jurul lui. Capătul străzii Tverskaia, spre Piaţa Manejului, era plin de lume. Oamenii se strecurau printre numeroasele chioşcuri şi tarabe ale vânzătorilor de cărţi de ocazie, şepci de iepure, compact discuri şi chiar o colecţie de brichete Zippo, ilustrate cu fete superbe.

În faţa hotelului *Inturist,* rămas la fel de sinistru, o pizzerie enormă se ivise ca un buboi mare de sticlă. Mort de foame, Malko se duse să ia un cârnat de la unul din chioşcurile vecine şi regretă imediat: parcă ar fi mâncat carne de vacă nebună sau de şobolan. Dezgustat, Malko se întoarse la telefon. Numărul ocupat suna în sfârşit. Dar nu răspundea nimeni. Îl lăsă să sune, exasperat. La al treilea apel, cineva ridică receptorul. O voce de femeie zise „alo”.

— Aş vrea să vorbesc cu Abu, zise Malko.

— Abu? Nu e nici un Abu aici, răspunse femeia vizibil surprinsă.

Ca şi el, necunoscuta de la celălalt capăt al firului vorbea o rusească cu accent cântat. Malko nu se descurajă.

— Aţi putea să-i transmiteţi un mesaj?

— Dar nu-l cunosc! protestă femeia.

— Nu ştiţi pe cineva care-l cunoaşte?

— *Niet.*

Era descurajant. Cu toate astea era vorba de unul dintre numerele transmise de MIT. Malko repetă asta interlocutoarei

sale, de teama unei erori. Aceasta răspunse vesel:

— Nu ştiu! Nu sunt la mine acasă. În mod normal, nu răspund, dar nu puteam să ascult la radio din cauza soneriei! Cine eşti?

— Pe mine mă cheamă Malko. Pe tine?

— Luiza, răspunse ea cu o ezitare imperceptibilă. Dar nu pot să te ajut. La revedere.

Având o bănuială, mai înainte ca Luiza să închidă, Malko se grăbi să întrebe:

— Eşti din Cecenia?

— Da, refugiată.

Răspunsul fu ca un adevărat balsam.

— Proprietarul acestui apartament nu-i acasă. Sună mai târziu. *Da svidania.*

Malko închise şi se uită îndelung la receptorul cenuşiu. Cum să găsească adresa acelui apartament? Negăsind nici o soluţie, deoarece serviciul telefonic moscovit refuza acest gen de informaţii, Malko se sili să sune celelalte numere. Fără succes.

Descurajat, Malko plecă pe jos spre Piaţa Manejului, sau mai curând spre groapa mare care îi luase locul. Paul Nitze urmase probabil acelaşi drum. Vorbise şi el cu această misterioasă Luiza", cu vocea ei atât de blândă şi melodioasă?

Poate că îşi va face o idee despre soarta americanului de la CIA după discuţia cu Valentina, cea căreia îi zicea în mintea lui „prostituata de la *Cherry Casino*".

*

* *

Doi tipi enormi cu părul blond tuns foarte scurt, care nu reuşeau să-şi ascundă sub blaizere musculatura monstruoasă, îi controlau cu grijă pe toţi clienţii de la *Cherry Casino* înainte de a-i pune să treacă printr-un cadru magnetic. Era un control mult mai serios decât la aeroport.

Malko fu şocat de muzică, luminile violente şi numărul mare al fetelor. Zeci de fete care se plimbau printre mesele de joc, hieratice şi gata să se ofere, rivalizând prin ţinutale lor provocatoare, urmărind să prindă o privire. Erau acolo blonde, brunete şi nasoale. Şi superbe. Te-ai fi crezut într-un mare cazino din Las Vegas.

O mulţime de clienţi se înghesuia în jurul meselor de joc. Nu erau decât ruşi. Se juca pe sume mari, în dolari, cu o miză de cinci sute pe numărul plin. Bărbaţi tineri, cu faţa duri, uneori prost îmbrăcaţi, dar care scoteau fără ostentaţie bancnote verzi

împăturite în formă de rulou. Aici era Mecca acestor „New Russians”. Foştii kaghebişti, foşti mahări ai partidului şi tinerii mafioţi, uniţi cu toţii în exploatarea corpului imens al Uniunii Sovietice.

Din exterior, *Cherry Casino* nu arăta deloc grozav, aciuat în unul dintre respingătoarele imobile cenuşii de ciment ale fostei Kalinina Prospekt, aproape în faţa unei încântătoare biserici baroce cu bulbi albaştri.

Malko făcu un tur printre mese. Jucau şi multe femei, care adoptau aceeaşi expresie dură a feţei ca a bărbaţilor. O brunetă cu un decolteu ameţitor îi prinse privirea şi rămase agăţată de ea ca un fascicul de radar care „achiziţionase” un obiectiv. Privirea ochilor ei negri era atât de intensă, atât de plină de erotism, încât Malko îi zâmbi. Fata se ridică imediat, luă teancul de jetoane şi o porni drept spre el. Îl atinse uşor cu şoldul, ochii ei negri repetară mesajul şi gura cărnoasă îi adresă un zâmbet senzual imitat la perfecţie.

— *Dobreden,* zise ea cu o voce muzicală. Cred că ne-am mai văzut. Mă cheamă Natalia şi, după ce mă-ncerci, nu te mai poţi lipsi de mine.

— Mulţumesc, Natalia, răspunse Malko, dar nu sunt singur.

Privirea ochilor negri îngheţă şi, fără o vorbă, fata se întoarse la masa de ruletă. Malko urcă treptele scării care ducea la primul etaj. Vreo douăzeci de perechi se legănau pe o pistă de dans, alţii flecăreau, instalaţi la mese. Se apropie de barul lung şi-i făcu semn barmanului.

— O caut pe Valentina.

— V-o găsesc! promise el imediat cu un zâmbet complice. Ce serviţi?

Malko ajunsese la al doilea pahar de şampanie când o brunetă înaltă cu nas cârn se ivi din mulţime. Gura cu buze groase şi roşii ca sângele era împinsă în faţă de dinţi şi ochii aveau o expresie provocatoare. Tipa se sprijini cu coatele de bar, în profil, astfel încât Malko să-i poată admira rotunjimea posteriorului.

— Tu mi-ai telefonat dimineaţă? Sunt Valentina.

— Eu, confirmă Malko. Ce bei?

— O „balalaică”. Cointreau, votcă şi suc de lămâie verde.

Valentina bău cocteilul pe nerăsuflate şi îi zâmbi lui Malko.

— Deci, prietenul tău a fost mulţumit de mine?

— Foarte mulţumit, răspunse Malko, cu privirea atrasă de posteriorul ei, întrebându-se în ce fel profitase de el Paul Nitze.

Valentina se aplecă la urechea lui şi preciză cu un ton mai familiar:

— Dacă vrei să mă regulezi, te costă cinci sute de dolari. Două sute în plus dacă vrei pe la spate. Asta voia prietenul tău.

Văzând că Malko nu răspunde, Valentina adăugă cu o voce nerăbdătoare:

— Dacă crezi că e prea scump, nu mă face să-mi pierd timpul.

— Nu, nu, se grăbi să spună Malko.

Zâmbetul Valentinei reapăru imediat.

— *Haraşo.* Atunci mi-i dai acum şi plecăm. La ce hotel stai?

— La *Savoy.*

— Nici o problemă. Şi tu vorbeşti bine ruseşte. E plăcut. Nu-mi plac străinii care nu vorbesc rusa. *Davai!*

Se pomeniră pe Novîi Arbat. Înainte de a pleca, Malko îi strecurase Valentinei cinci bancnote de o sută de dolari şi ea se dusese imediat să-i dea unei mici grăsane brunete, cu ciorapi de plasă, care probabil că făcea pe casiera. Afară, Valentina făcu semn şoferului unui vechi Mercedes care deschise imediat portiera.

— Îi dai douăzeci de dolari, îl avertiză Valentina.

După zece minute, coborau în faţa hotelului. Valentina trecu prin faţa portarului cu capul sus. Cum intră în cameră, îşi scoase blana de vizon şi se uită la Malko zâmbind. Apoi se lipi de el.

— Îţi plac?

Malko nu se putu abţine să nu-i mângâie fundul, provocând zâmbetul lubric al Valentinei.

— Şi ţie îţi place curul meu, nu? Prietenul tău îl găsea superb dar, din nefericire, n-a avut timp să se folosească de el.

— De ce?

Ea dădu din umeri.

— Telefona întruna.

Valentina îşi duse mâna la spate ca să tragă în jos fermoarul rochiei. Malko o opri.

— *Patom!*[19] Aş vrea să-mi vorbeşti de prietenul meu.

Valentina se uită la el uluită.

— Ce? Eşti pervers! Vrei să ştii cum ne-am regulat?

Situaţia o lua razna. Malko se hotărî să ia taurul de coarne.

— Ascultă, Valentina, nu vreau să mă regulez cu tine, zise el. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat în seara în care te-ai întâlnit

19 După (n.a.)

cu prietenul meu Paul.

— Îl cheamă Paul… De ce vrei să ştii?

— Paul a dispărut, îi explică Malko. N-ai remarcat nimic special în seara aia?

— Eşti poliţai?

— Nu. Vreau să aflu ce i s-a întâmplat. Nimeni nu l-a mai văzut de-atunci.

Valentina se aşează pe pat, scotoci în geantă, scoase un pachet roşu de Gauloises şi aprinse una cu o brichetă Zippo împodobită cu turcoaze. Apoi întrebă:

— Ce vrei să ştii?

— Ce s-a întâmplat în seara aia. De la început.

— Nu mare lucru. M-a agăţat la *Cherry Casino* şi m-am dus cu el la *Kempinski.* Dar suna mereu telefonul. Nici măcar n-am putut să ne regulăm.

— Cine îl suna?

— Nu ştiu. În cele din urmă mi-a spus că ne vom revedea. Doar i-am supt-o. Apoi a coborât.

— Şi tu?

— Şi eu.

— N-ai văzut nimic?

Valentina ezită.

— Eşti sigur că n-am să am necazuri?

— Sigur. Ai remarcat ceva?

— Am ieşit exact după el. A urcat într-o maşină care aştepta pe chei. Mi se pare că era un Moskvici, care a plecat imediat.

— Asta e tot?

Ea îl privi pieziş.

— Sub pod staţiona o camionetă galbenă, care a demarat după Moskvici.

— Eşti sigură?

Ea zâmbi în colţul gurii.

— Da. Semăna cu vehiculele folosite de Organe. Dar asta n-am s-o mai spun niciodată nimănui.

Malko avu impresia că cineva îi înfipsese o daltă de gheaţă în inimă. Era ipoteza respinsă în principiu de Larry Walker. Paul Nitze era supravegheat de Serviciul secret rus. Ce se întâmplase după aceea?

— Asta e tot?

— Asta e tot, răspunse ea terminând ţigara şi ridicându-se.

— Îţi mulţumesc, zise Malko.

Valentina se apropie de el cu un zâmbet seducător.

— Chiar nu vrei să ne regulăm? Sau măcar să ţi-o sug?

— Nu, mulţumesc, altă dată, răspunse Malko.

Ceea ce aflase îi tăia orice poftă sexuală. Probabil că şi el era urmărit de cei de la FSB. Vocea Valentinei ajunse la el ca printr-o ceaţă.

— Altădată vei fi obligat să plăteşti din nou…

Comerţul avea legile lui. Malko zâmbi indulgent.

— *Nicevo.*

*

* *

Câteva prostituate se plimbau prin faţa masivei Case a Sindicatelor de pe Ohotnîi Riad. După plecarea Valentinei, Malko nu avusese chef să doarmă şi ieşise să ia puţin aer. Problema se complica. Dacă cecenii veniţi să-l întâlnească pe Paul Nitze observaseră că erau urmăriţi, putuseră să-l învinuiască pe el de acest lucru. Şi americanul ar fi putut să fie acum mort sau prizonier. În acest ultim caz, trecerea la acţiune se impunea cât mai urgent.

Deodată, Malko se opri brusc. În minte îi venise un gând îngrozitor. Şi dacă CIA se folosea de el? Dacă toată întâmplarea cu Paul Nitze nu era decât o poveste? Dacă americanii încercau pur şi simplu să meargă în sus pe filiera cecenă spre folosul Serviciului secret rus?

În acel univers, nimic nu era imposibil!

Cuprins de o furie oarbă, Malko se repezi la primul telefon public. Telefonul de-acasă al lui Larry Walker sună îndelung. În cele din urmă, omul de legătură al lui Malko ridică receptorul.

— Eu sunt, zise Malko. Vreau să-ţi vorbesc.

— Acum?

Era clar că îl trezise pe american din somn.

— Da.

— OK., zise el resemnat. Peste zece minute. La colţul bulevardului Kolţo[20] cu Balşaia Spasskaia e un cinematograf. La numărul 10.

*

* *

Un vânt rece bătea pe Sadovaia Spasskaia, porţiunea

20 Bulevard periferic interior, care delimitează centrul Moscovei (n.a.).

bulevardului periferic cuprinsă între staţiile de metrou Krasnie Vorota şi Suharevskaia. Malko venise pe-acolo, mergând până la colţul cu Balşaia Spasskaia.

La Moscova, primăvara nu începea mai înainte de luna iunie. Ascuns în umbra cinematografului, Malko supraveghea intrarea de la numărul 10. Deodată văzu ieşind silueta lui Larry Walker. Americanul ajunse în dreptul lui, gâfâind, fără cravată, cu barba în dezordine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. L-ai găsit pe Paul?

Tăcură. O maşină alb-albastră a celor de la GAI trecea lent pe lângă trotuar. Moscova era patrulată ca un oraş în stare de război. Zi şi noapte. Fiecare miliţian ţinea legătura prin radio cu punctul de comandă.

— Nu, răspunse Malko, dar cred că ştiu ce s-a întâmplat.

După ce repetă ce-i spusese Valentina, Larry Walker scoase un pachet de ţigări din buzunar şi aprinse una cu o mişcare nervoasă.

— Dacă e vorba de FSB, asta schimbă totul, recunoscu el cu o voce nesigură.

Malko se uita la el bănuitor.

— De ce n-ai telefonat până acum acestei Valentina?

Larry Walker îşi păstră calmul.

— Nu e treaba mea. Nu vreau să-mi fie deconspirată acoperirea implicându-mă direct într-o operaţiune. Astea sunt ordinele pe care le-am primit de la Langley. În plus, nimic nu dovedeşte că această camionetă era a FSB-ului.

Malko îi aruncă o privire rece şi îşi apăsă degetul arătător în burta lui cu atâta brutalitate încât Larry Walker se strâmbă.

— Hei, ce…

— Larry, zise Malko, dacă lucrezi mână-n mână cu ruşii la treaba asta, e mai bine să-mi spui imediat. Văd foarte bine schema. Cecenii îşi dau seama şi se răzbună pe Paul Nitze. Iar eu sosesc în urma lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă mă minţi, îţi jur că-ţi trag cu mâna mea un glonţ în cap. Aici sau aiurea.

Americanul fu gata să se sufoce de indignare.

— *Jesus Christ!* Eşti nebun! Jur că ţi-am spus adevărul. Dacă FSB-ul ne-a tras pe sfoară, asta e altceva.

Malko asculta tăgăduirile lui Larry Walker şi acum regreta că se descoperise. Dacă ipoteza lui era corectă, americanul tot n-ar fi recunoscut. Dar izbucnirea de adineauri îl uşurase.

— Bine, admise el. Te cred. Deocamdată n-am nici un rezultat. Sper ca în curând să răspundă. Te voi ţine la curent cu evoluţia situaţiei.

Strângerea de mână a lui Larry Walker fu destul de moale. Malko se uită în urma americanului care intra în imobil. Neîncrederea lui nu se risipise în întregime. Rusia era ţara manipulărilor pe trei planuri, ba chiar patru. Larry Walker putuse fi „contaminat” de omologii lui. Povestea lui Paul Nitze era totuşi ciudată.

În momentul în care voia să coboare la metrou, Malko văzu un telefon public. Formă din nou primul număr „cecen”. Cel care nu răspundea niciodată. După şapte apeluri vru să renunţe, dar chiar în acel moment cineva ridică receptorul şi o voce înăbuşită de bărbat zise:

— *Ya vas slâşaiu.*

Capitolul V

— Vreau să vorbesc cu Abu, zise imediat Malko în limba rusă. De altfel, am şi lăsat un mesaj pentru el pe robot.

Tăcerea se prelungi atât de mult încât crezu că bărbatul închisese. Apoi auzi un şuşotit într-o limbă necunoscută şi vocea care răspunsese întrebă:

— Cine eşti?

— Mă cheamă Malko. Malko Linge. Am un mesaj important pentru Abu. Din partea prietenilor săi de la Istanbul. Ştie despre ce e vorba.

— Abu nu-i aici. Nu ştiu unde e.

— Mai caut şi un prieten, zise Malko. Paul Nitze. Poate că ştii unde e.

Alte şuşoteli. Pulsul îi bătea nebuneşte. În sfârşit luase contact cu cecenii răposatului Djokar Dudaiev. Dar cecenii erau neîncrezători. Auzi un fond muzical. Adăugă, fără să ştie măcar dacă era ascultat:

— V-am sunat de multe ori de când am venit la Moscova, dar nu mi-a răspuns niciodată nimeni.

Bărbatul nu părea să fi auzit remarca. Întrebă tăios:

— Unde eşti?

— Într-o cabină telefonică.

— Nu, la Moscova.

— La hotel *Savoy,* dar…

— O să te sunăm.

Malko aproape că strigă în receptor:

— Aici! Sunaţi-mă aici! Vă dictez numărul cabinei: 2348730. Aştept.

Interlocutorul său închise atât de repede încât Malko nu-şi putu da seama dacă îşi notase numărul. Închise şi el şi rămase alături de telefon, îngheţat de vântul rece. Ca timpul să treacă mai uşor, Malko număra maşinile Miliţiei sau ale celor de la GAI care treceau pe Kolţo. Când ajunse la şapte sună şi telefonul. Trecuseră deja treizeci de minute. Aceeaşi voce răguşită întrebă:

— Malko?

— Da.

— Ştii cine e Abu?

Nu se aştepta la această întrebare şi ezită câteva secunde înainte de a răspunde:

— E unul dintre marii voştri luptători. Un prieten apropiat al liderului.

Tăcere. Şuşoteli. Unde se aflau în acel oraş imens? În fond, nu ştia cine era misteriosul „Abu”. Dacă i se cereau mai multe amănunte, convorbirea avea toate şansele să se oprească definitiv.

Bărbatul îşi drese glasul.

— O să te sunăm. Mai târziu.

— La hotel? S-ar putea să fie periculos.

În loc să răspundă, necunoscutul închise, lăsându-l pe Malko frustrat şi îngheţat. Nu avea de gând să-şi petreacă noaptea lângă acel telefon public, drept pentru care se hotărî să se întoarcă la hotel. Metroul era aproape pustiu, cu excepţia câtorva cerşetori şi oameni fără adăpost încolăciţi în jurul sticlei de votcă. Jetoanele rămăseseră aceleaşi, numai că trecuseră de la cinci copeici la o mie cinci sute de ruble. De altfel, copeica fusese luată de marele val care măturase Uniunea Sovietică.

*

* *

Colonelul Victor Ampilov intră în biroul său foarte frumos mobilat. Recepţionera de la etajul cinci îi aruncase o ocheadă incandescentă când ieşise din ascensor. Era o fată înaltă purtând totdeauna rochii lungi până la glezne, dar cu o faţă senzuală şi plăcută. Trebuie spus că ofiţerul de la FSB – cu părul lui blond, trăsături regulate şi bărbia energică – ar fi putut servi drept model pentru un afiş publicitar glorificând rasa slavă. Îşi zise că într-o seară, când va lucra până târziu, o va chema pe această fată în biroul lui. Cum putea să trăiască şi să se îmbrace cu numai şase sute de mii de ruble pe lună? Dar mai avea un motiv de satisfacţie. Supravegherea din ajun funcţionase perfect. Ridică receptorul şi-şi sună secretara.

— Sună-l pe Ivan de la Secţia Nouă.

Apoi scrise o notă de serviciu care era gata când sună numitul Ivan.

— Pune sub ascultare camera 406 de la hotelul *Savoy,* ordonă el. Vreau o supraveghere permanentă, nu sondaje. Îţi trimit ordinul de misiune.

Închise şi se gândi. Ascultarea telefoanelor nu era suficientă într-un astfel de caz. Formă un număr din exterior şi ceru să

vorbească cu Alexia. Când aceasta răspunse la telefon, colonelul zise:

— Alexia, aici e Victor. Poţi lua masa la *Teatro?* Am o mică chestie pentru tine.

— Cu plăcere, răspunse interlocutoarea sa, dar nu înainte de unu şi jumătate.

— *Haraşo.*

Închise plin de euforie. *Teatro* aflat în building-ul hotelului *Metropol,* nu era accesibil soldei unui colonel. Totuşi, în cadrul cazului cecen, avea posibilitatea unor cheltuieli nelimitate. Era destul să semneze o hârtie gălbuie, care încă mai purta antetul KGB-ului, la serviciul financiar de la etajul trei.

Alexia Arbatov, o blondă sculpturală cu picioare lungi, designer la un croitor italian, câştiga de cinci ori mai mult ca el şi era avidă de bani. Era amanta lui ocazională (nu avea destui bani ca s-o păstreze tot timpul) şi o colaboratoare excelentă în cazul unor sarcini delicate când fizicul ei de cover-girl făcea adevărate minuni. O momeală pe care toţi o înghiţeau fără măcar să-şi dea seama.

*

* *

Malko tocmai ieşise din galeria Tretiakov şi se îndrepta spre râul Moscova pe Lavruşinski Pereulok, când o siluetă apăru pe neaşteptate din mulţimea de hăini de piele şi berete de lână. O blondă frumoasă de ţi se tăia răsuflarea ducând, sau mai curând târând după ea o valiză grea! Tipa avea o faţă rotundă cu ochi prelungi ca o asiatică, pometi înalţi şi o cascadă de păr auriu pe spate.

Şi ea purta o scurtă de piele neagră, dar foarte bine croită, oprindu-se exact la limita unui şort de piele, negru şi el, care lăsa descoperită cea mai mare parte a pulpelor necunoscutei cu ciorapi negri. În locul bascheţilor obişnuiţi ai moscoviţilor, ea purta o pereche de pantofi cu toc foarte eleganţi. O apariţie aproape ireală în acea mulţime cenuşie! Bineînţeles, ruşii, pe care comuniştii îi făcuseră să uite ce e aceea galanteria, nu se înghesuiau s-o ajute.

Când ajunse în dreptul lui, Malko i se adresă cu un zâmbet.

— Pot să te ajut?

Blonda îi aruncă o privire neîncrezătoare. Fără să încetinească pasul, îi zise printre dinţi:

— *Niet, spasiba.*

Malko începu să meargă alături de ea.

— Dă-mi voie să-ţi duc valiza, insistă el.

Îmblânzită, ea îi răspunse:

— Sunt măritată! Nu e cazul să fiu agăţată.

Tânăra femeie folosise cuvântul *cadril,* voit vulgară.

Ea luă din nou valiza, dar Malko avea deja mâna pe mâner.

— Nu te agăţ, zise el cu fermitate. Pur şi simplu mama mi-a spus că nu trebuie să las niciodată o femeie să care un pachet.

— Merg departe! Balşaia Ordânca.

— Nici o problemă!

Tânăra femeie consimţi în sfârşit să-i ducă bagajul. Valiza cântărea probabil vreo cincisprezece kilograme şi Malko fu gata să regrete gestul lui cavaleresc.. Dar blonda era într-adevăr splendidă şi, la Moscova, nu întâlneai decât prostituate, când nu erai integrat vieţii ruseşti. În timp ce mergea, Malko încercă să deschidă conversaţia. Proprietara valizei răspundea monosilabic, ţinând capul foarte drept, cu ochii aproape închişi. După ochi, ai fi zis că se născuse din încrucişarea unui rus cu o chinezoaică. După douăzeci şi cinci de minute, blonda se opri în faţa unei porţi înalte. Pe perete era fixată o placă de cupru pe care scria FERRAGAMO ITALIAN FASHION.

— Am ajuns, zise ea.

Malko puse jos valiza uşurat.

— Lucrezi aici?

— Da, răspunse ea puţin mai amabilă. La Ferragamo. Am dus o colecţie la *Inturist* pentru nişte clienţi străini.

— N-ai găsit un taxi?

Ea îşi scutură părul blond.

— Nu primesc banii înapoi. N-am chef să prăpădesc trei mii de ruble. Nu eşti rus?

— Nu, răspunse Malko. Austriac.

Ea se aplecă să ia de jos valiza.

— *Spasiba. Spasiba baboi*. E foarte grea.

— Eşti *foarte* frumoasă, zise Malko zâmbind. Nu vrei să bem ceva?

— Nu. N-am timp. Altădată.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Alexia Arbatov.

— Ai un număr de telefon?

Ea ezită, apoi scoase din geantă o carte de vizită pe care scrise un număr şi i-o întinse lui Malko. Îi văzu numele. De o

parte în ruseşte, pe cealaltă în englezeşte, precum şi numele croitorului. Apoi un număr de telefon din şapte cifre.

— Nu sunt prea des aici, îl preveni ea.

Malko o văzu dispărând pe poarta mare cu o uşoară strângere de inimă. De când se afla la Moscova întâlnise multe femei drăguţe, dar nici una ca ea. Dacă cecenii îi ofereau un mic răgaz, era hotărât să nu scape ocazia.

*

* *

Orele se scurgeau la fel de încet ca nisipul dintr-o clepsidră. Seara trecută, după întâlnirea cu Alexia Arbatov, Malko cinase singur în sala de mese rococo, plină de ornamente aurite de la *Savoy.* Fusese încă o dată dezamăgit de caviarul local. Ceea ce i se servise drept Beluga, la Petrossian ar fi fost caviar presat. Nu adormise mai înainte de ora trei, aşteptând zadarnic să sune telefonul. Apoi rămăsese în camera lui până la prânz, impunându-şi să nu-i sune din nou pe ceceni timp de patruzeci şi opt de ore. Avusese un contact şi aveau numărul lui. Era rândul lor la mutare. Îşi petrecuse câteva ore la Muzeul Kremlinului şi la muzeul Puşkin. Îndopat de artă, acum avea poftă de altceva.

Formă, la noroc, numărul lăsat de Alexia Arbatov. Fără prea mari speranţe. O creatură de vis ca ea probabil că era copleşită de propuneri. Tânăra femeie răspunse.

— Eu sunt, prietenul tău austriac, preciză Malko. Voiam să ştiu dacă vrei să cinăm împreună.

Urmă un moment de tăcere, apoi ea izbucni în râs.

— *Bolşemoi!* Ai noroc. Trebuia să cinez cu prietenul meu, dar ne-am certat.

— Atunci, la opt. La *Savoy.*

— Nu, nu la *Savoy,* o să fiu luată drept o prostituată. Mai bine la barul de la *Maxim's.* În clădirea hotelului *Naţional.*

Cel puţin nu-şi ascundea gustul pentru lux. Malko acceptă. Asta îl va face să uite de telefoanele publice.

*

* *

Sala lungă de la barul *Maxim's* era veselă ca o sală mortuară. Chiar şi buchetul de flori de pe bar avea un aer cam trist. Sosirea Alexiei cu blana ei de vizon nu reuşi să înveselească lambriurile întunecate. După ce-şi scoase blana, tânăra femeie apăru într-o rochie neagră foarte simplă, mulându-se pe ea ca o mănuşă, până la gât, dar oprindu-se la prima treime a pulpelor.

Văzând privirea admirativă a lui Malko, rusoaica zâmbi.

— Nu-i a mea şi face trei mii de dolari. Mi-a împrumutat-o patronul meu. I-am spus că iau masa cu o persoană foarte importantă. Eşti o persoană foarte importantă, nu-i aşa?

Privirea ochilor ei migdalaţi ar fi extirpat sperma şi unui centenar. La cererea ei, Malko îi comandă un „Cosmopolitan”. Cocteil din Cointreau, votcă, lămâie verde şi suc de merişor, având o ciudată culoare roşie. Flecăriră despre viaţa nouă a moscoviţilor. Ca majoritatea ruşilor, Alexia ştia să bea. După epuizarea veseliei provocate de „Cosmopolitan”, Malko comandă o sticlă de şampanie Taittinger Comtes de Champagne, facturată la preţul unei maşini de ocazie, apoi trecură în marea sală de mese. Decorul era la fel ca la Paris, nu însă şi mâncarea. Văzând preţiozitatea meniului, Malko se hotărî să comande o cină rusească: zakuski şi şaşlik, ce vacă nebună din Caucaz.

Alături de ei, doi „New Russians” blonzi, cu umeri de luptători, cinau împreună cu două creaturi, bând un vin de Bordeaux de două mii de dolari sticla! Fără măcar să ştie ce beau.

Conducerea de la *Maxim’s* aducea cu Air France vinuri de Bordeaux după care se topeau aceşti „New Russians”.

— N-ai vrea să părăseşti Rusia? întrebă Malko la sfârşitul mesei. Ai putea să câştigi o adevărată avere fiind cover-girl în străinătate.

— Nu, m-aş simţi rătăcită în afara Moscovei, răspunse Alexia dându-şi pe spate părul lung. Acum găseşti orice la Moscova. Cu excepţia dolarilor!

Izbucni în râs şi-şi bău coniacul pe nerăsuflate. Alcoolul făcea să-i strălucească ochii cenuşii şi sfârcurile sânilor se conturau sub materialul fin al rochiei. Malko îşi simţi pulsul accelerându-se când auzi foşnetul ciorapilor.

— Ce faci la Moscova?

Se aştepta la întrebarea ei.

— Studiez tot felul de „joint ventures” îi explică el. Cu prieteni de la diferite bănci. Administrez un fond de investiţii.

— Atunci înseamnă că eşti foarte bogat! zise ea veselă.

Pe masa vecină îşi făcuse apariţia o sticlă de şampanie Taittinger. La Moscova nu se găseau decât băuturi străine. Orchestra cânta *Strangers in the Night.* O invită la dans şi contactul cu corpul ei suplu îl făcu să uite pentru moment motivul prezenţei sale la Moscova. Alexia se sprijinea de el fără ostentaţie, dar nici cu prea multă reţinere.

— Îţi place să joci? întrebă ea deodată.

— Aşa şi-aşa! De ce?

— Mie îmi place la nebunie! zise ea. Nu vrei să mergem la un cazino? Patronul mi-a dat o primă şi ştiu că am noroc.

— E unul la *Savoy,* sugeră Malko.

— *Davai!*

Alexia se şi ridicase în picioare.

*

* *

Ceva mai sinistru ar fi fost foarte greu! „Cazinoul” de la *Savoy* avea o singură încăpere, la primul etaj. Erau două mese de ruletă, două de black-jack şi în total trei jucători. Alexia Arbatov schimbase un teanc mare de bancnote roşii de zece mii de ruble şi grămada de jetoane din faţa ei scădea cu repeziciune. Malko era întristat Fumând fără măcar să-şi dea seama, tânăra femeie sărea de la un număr la altul. În cele din urmă, Alexia miză totul pe 9. Ieşi 34. Tânăra femeie dădu din umeri şi murmură *nicevo.*

Când întâlni privirea lui Malko, Alexia se strădui să zâmbească.

— Sunt doar bani! zise ea sfidător. Oferă-mi ceva de băut.

— La bar?

— Dacă vrei.

Coborâră. În bar nu mai era decât barmanul. Alexia se întoarse spre Malko.

— Ai un minibar?

— Da.

— Atunci, hai.

Imediat ce ajunseră în cameră, tânăra femeie se instala într-un fotoliu şi ceru de băut. Malko găsi în minibar votcă, Cointreau şi lămâie, ceea ce-i permise să pregătească două „balalaica”.

Ciocniră şi băură ruseşte. Rochia tinerei femei alunecase într-o parte, descoperindu-i o pulpă aproape până la şold. Alexia urmări privirea lui Malko şi zâmbi.

— Ai vrea să te culci cu mine, nu?

Mai înainte ca el să răspundă, ea se ridică şi veni să se sprijine de el.

— Sunt nebună în seara asta! murmură ea. Am pierdut la joc şi vreau să fac dragoste cu tine. Din cauza ochilor tăi. Ai zice că sunt de aur. Şi pe urmă eşti amabil; un rus nu mi-ar fi dus niciodată valiza.

Îşi strivi gura de buzele lui. Malko îi simţi corpul frecându-se de al lui. El o sprijini de policioara pe care se afla televizorul şi

care folosea la scris, îi ridică rochia şi scormoni între coapsele ei. Alexia îşi dezlipi gura de buzele lui şi zise:

— Da! Hai aşa! Violează-mă!

Era un fel de-a vorbi!

Alexia îşi ridică bazinul pentru ca Malko să-i poată trage în jos triunghiul de dantelă neagră care se presupunea că o protejează. Malko reluă asaltul. Aşezată pe policioară, cu picioarele îndoite, cu rochia ridicată pe şolduri, ea îl primi cu o exclamaţie de plăcere. În picioare, Malko o pătrunse dintr-o singură mişcare. Cu spatele sprijinit de perete, Alexia îşi petrecu mâinile după gâtul lui şi zise:

— *Davai!* Regulează-mă tare!

El îi dădu ascultare, posedând-o cu mişcări energice. Tânăra femeie, avea tendinţa să alunece în faţă, dar fiecare asalt al lui o respingea spre perete, în acest ritm, Malko simţi foarte repede apropiindu-se deznodământul. Alexia, cu părul blond răvăşit, cu ochii daţi peste cap, se agita ca o posedată. Picioarele ei aproape că se ridicară la verticală ca să se împreuneze ca nişte foarfeci gigantice în spatele lui Malko care stătea în picioare în faţa ei. În această poziţie îşi revărsă sperma în ea.

Picioarele tinerei femei recăzură, trăsăturile i se destinseră, tălpile luară din nou contact cu podeaua. Malko observă că sânii ei, pe care se mula ţesătura fină a rochiei, erau încă tari.

— A fost bine! zise ea suspinând. Alexia se îndreptă spre sala de baie cu un mers legănat. La nici două minute după intrarea ei în sala de baie, sună telefonul.

*

* *

Un val de adrenalină fu gata să spargă arterele lui Malko. Ştia cine putea să-l caute la ora aceea!

Se grăbi să ridice receptorul aparatului aflat pe birou, chiar alături de locul unde făcuse dragoste.

— Malko Linge? Era tot acea voce.

— Da.

— Mai vrei să te întâlneşti cu Abu?

— Bineînţeles.

— Mâine, preciză vocea. Strada Celui de-al Nouălea Cerc. Corpul II. Intrarea 3. Vei fi aşteptat la ora unsprezece.

— De acord, zise Malko. În privinţa lui Paul…

Celălalt închisese deja. Vocea ironică a tinerei femei care ieşise din sala de baie îl făcu să tresară.

— Ai o altă întâlnire cu o rusoaică frumoasă?

— Nu, afaceri, răspunse Malko.

— La ora asta?

Alexia îşi îmbrăcă haina de blană. Şi îi aruncă o privire ambiguă.

— Dacă mai stai la Moscova, sună-mă. Dar n-ai să ai în fiecare zi acelaşi noroc.

— Te conduc.

— Nu e nevoie, voi lua un taxi.

Se sărutară şi Malko o conduse la ascensor.

Era o zi fastă. Avea în sfârşit o întâlnire şi făcuse dragoste cu o fată splendidă. Acum dorea să vină cât mai repede ziua de mâine.

*

* *

Colonelul Ampilov se uita, alb la faţă de furie, la raportul înregistrării convorbirii telefonice din camera 406 de la Savoy. Magnetofonul nu funcţionase bine! Convorbirea avea întreruperi, nu se înţelegea nimic. Din adresă nu se auzea decât „Corpul II. Intrarea 3”. Se uită descurajat la foaia gălbuie. Ţara lui îl dezgusta. După pompa de benzină, acum fusese trădat de un magnetofon!

În momentul în care voia să dea frâu liber furiei, sună telefonul direct.

— E bine? întrebă vocea veselă a Alexiei Arbatov.

— Nu, mărturisi ofiţerul. O problemă tehnică. N-am înregistrat convorbirea.

Tânăra femeie râse.

— Aşa! Are întâlnire astăzi la orele unsprezece, pe strada Celui de-al Nouălea Cerc, nr. 54, Corpul II, intrarea 3.

Colonelul simţi că se albeşte la faţă.

— De unde ştii asta?

— Eram în sala de baie când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul şi am ascultat. Am făcut rău?

Victor Ampilov fu gata să se sufoce.

— Evident că nu! Dar ce căutai în sala de baie?

— Făceam pipi.

— Ai fost în camera lui! Te-ai culcat cu el?

— Nu, răspunse ea. Îţi jur pe sfântul Nicolae. Doar am băut un păhărel. Eram tristă, pierdusem la ruletă.

— Putoare, zise fără convingere ofiţerul de la FSB, sunt sigur

că te-ai regulat cu el!

— Auzi, zise Alexia indignată, nu m-am dus la el de capul meu! Tu m-ai pus să mă las agăţată. Gata, am treabă!

Închise, lăsându-l pe Victor Ampilov pradă unor sentimente contrare. Alexia îl salvase de la catastrofă.

Avea două ore la dispoziţie ca să se organizeze. Mai întâi trebuia să raporteze superiorului său, generalul Rudzik, adjunctul direct al generalului Barsukov. Trebuia să-i fie reconfirmate noile ordine, în ajun, colonelul Ampilov primise o notă secretă de la generalul Barsukov, care transmitea la rândul ei un ordin dat de generalul maior Korsakov. Prioritatea se schimbase. Agentul CIA trebuia eliminat fizic imediat ce era posibil, procedându-se în aşa fel încât vina să cadă asupra cecenilor. Kremlinul considera prea periculoasă cârdăşia CIA-ceceni. Deci se impunea de urgenţă *descurajarea* americanilor.

*

* *

La fiecare metru întâlneai o tarabă pe trotuar înconjurată de mătuşici înfofolite. Imobilele se înălţau în mijlocul unei păduri rare de mesteceni cu vârfurile acoperite de zăpadă. Ajunse în sfârşit în dreptul numărului 54.

La 52 era un azil de bătrâni înconjurat de ziduri ca o închisoare. Văzu tramvaie verzui şi o epavă de maşină pe trotuar. Aici Rusia nu se schimbase deloc. Privi în jurul lui. Feţele oamenilor erau cenuşii, uniforme şi indiferente. Chiar şi în acel colţ retras, chioşcurile nu ofereau decât băuturi alcoolice străine şi scumpe: Defender, Cointreau, Gaston de Lagrange XO, Smirnoff. Şi apă minerală la preţul votcii locale. Stătu un moment să observe oamenii şi mediul înconjurător. După o astfel de întâlnire dispăruse Paul Nitze.

Traversă. Trotuarul era în întregime ocupat de o expoziţie de rochii de mireasă în aer liber! Suspendate de umeraşe, ele însele agăţate de sfori întinse între doi mesteceni, rochiile se legănau ca nişte fantome, pipăite de bătrânele curioase şi oferite la preţul modic de şapte sute de mii de ruble. Malko le dădu ocol şi intră printre mestecenii rari.

Patru imobile de ciment dreptunghiulare se aliniau paralele cu strada. Al doilea îl interesa. Corpul II. Fiecare imobil număra probabil vreo sută de apartamente.

Al doilea imobil era perfect identic cu celelalte. Porni pe potecă şi zări doi bărbaţi care trăncăneau în faţa numărului 3. Cu

ei avea întâlnire.

Din prudenţă, Malko luase metroul, coborând la Babuşkinskaia, penultima staţie de pe linia 5, la nord de Moscova. Acolo nu se vedea nici un Mercedes, ci numai nişte maşini prăpădite conduse cu precauţie pe străzi desfundate.

Cât vedeai cu ochii, nu erau decât şiruri enorme de „coteţe" de ciment cenuşiu, singura culoare venind de la numele străzilor, albastru pe fond alb. La fiecare metru întâlneai o tarabă pe trotuar înconjurată de mătuşici înfofolite. Imobilele se înălţau în mijlocul unei păduri rare de mesteceni cu vârfurile acoperite de zăpadă. Ajunse în sfârşit în dreptul numărului 54.

La 52 era un azil de bătrâni înconjurat de ziduri ca o închisoare. Văzu tramvaie verzui şi o epava de maşină pe trotuar . Aici Rusia nu se schimbase deloc. Privi în jurul lui. Feţele oamenilor erau cenuşii, uniforme şi indiferente. Chiar şi în acel colţ retras, chioşcurile nu ofereau decât băuturi alcoolice străine şi scumpe: Defender, Cointreau, Gaston de Lagrange XO, Smirnoff. Şi apa minerală la preţul votcii locale. Stătu un moment să observe oameni si mediul înconjurător. După o astfel de întâlnire dispăruse Paul Nitze.

Traversă. Trotuarul era întregime ocupat de o expoziţie de rochii de mireasă în aer liber! Suspendate de umeraşe, ele însele agăţate sfori întinse între doi mesteceni, rochile se legănau ca nişte fantome, pipăite de bătrânele curioase şi oferite la preţul modic de şapte sute de mii de ruble. Malko le dădu ocol şi intră printre mesteceni rari.

Patru imobile de ciment dreptunghiulare se aliniau paralele cu strada. Al doilea îl interesa, Corpul II. Fiecare imobil număra probabil vreo suta de apartamente.

Al doilea imobil era perfect identic cu celelalte. Porni pe potecă şi zări doi bărbaţi care trăncăneau în faţa numărului 3. Cu ei avea întâlnire.

Capitolul VI

Şamil Basaiev tresări auzind paşii apropiindu-se pe culoar şi mâna îi alunecă instinctiv spre pistolul-mitralieră Borko ascuns sub centură. Dar necunoscutul îşi continuă drumul spre bar şi cecenul se destinse, apoi aprinse o ţigară. De la sosirea sa la Moscova, în urmă cu zece zile, Basaiev slăbise şase kilograme! Tensiunea nervoasă era mai greu de suportat decât bombardamentele orbeşti ale aviaţiei ruse. Totuşi, când Zalimhan Ianderbaiev, noul său şef, îi ceruse să ducă *Gazavat*-ul[21] în capitala rusă pentru a răzbuna moartea generalului Dudaiev, acceptase cu bucurie. Misiunea care i se propunea era de natură să facă să pălească toate isprăvile trecute. Niciodată rebelii ceceni nu încercaseră o operaţiune atât de îndrăzneaţă!

Poate că n-ar fi făcut-o fără ajutorul involuntar al americanilor care le propuseseră negocieri la Moscova, permiţându-le să-l infiltreze în capitală pe Şamil Basaiev, sub numele de cod „Abu”, cu o mică asigurare pe viaţă!

În mod oficial, se afla acolo ca să asculte oferta CIA. În realitate, ca să pregătească o acţiune de răsunet sperând că FSB-ul, din cauza americanilor, nu va fi prea activ. Zalimhan Ianderbaiev nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa voinţei lor de a-l face pe Boris Elţîn să cedeze. După trecerea alegerilor, totul avea să fie dat uitării. Dar până atunci erau foarte utili…

La cei treizeci şi cinci de ani ai săi, mai curând firav dar sportiv, cu un păr negru abundent şi tenul destul de deschis, Şamil Basaiev era unul dintre cele mai bune elemente ale gherilei cecene. Familia lui pierise în bombardamentele ruşilor, sora lui fusese ciopârţită de un obuz sub ochii săi şi logodnica lui era paralizată pe viaţă din cauza unei schije de obuz. Pentru el, viaţa nu mai avea decât un scop: o Cecenie liberă. Care nu era sigur că o va apuca. *Boiviki*[22] avea o durată de viaţă destul de scurtă.

Într-un oraş imens, Basaiev nu se simţea deloc în apele lui. Era obişnuit să-şi poarte pe faţă armele şi ţinuta de camuflaj. Se uită la ceas, cuprins de angoasă. Oamenii lui plecaseră deja de o oră.

21 Război sfânt (n.a.)

22 Luptător cecen (n.a.)

Pe bulevardul periferic exterior, *Moskovskaia Kuţevaia Automobilnaia,* aveau nevoie doar de patruzeci de minute ca să ajungă la locul întâlnirii. Hotelul *Majarski,* unde se ascundea de la sosirea la Moscova, era situat la extremitatea şoselei Minsk, chiar după bulevardul periferic din sud-vestul oraşului. Locul indicat agentului CIA fusese ales pentru că accesul era uşor şi nici o familie cecenă nu locuia în preajmă. Şamil Basaiev cunoştea FSB-ul. Dacă ieşea prost, toţi locuitorii, pe o rază de un kilometru, ar fi fost trecuţi prin ciur. Dar acest cartier mai avea un avantaj. În acel colţ depărtat, poliţiştii puteau fi reperaţi ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Planul era simplu. Trebuia să se asigure că agentul CIA nu era supravegheat în prima fază. După aceea, după ce l-ar fi identificat, aveau să-l recontacteze pentru o nouă întâlnire şi ar fi fost dus într-o ascunzătoare unde Şamil Basaiev avea să vină să dea ochii cu el.

Hotelul *Majarski* trebuia să rămână un loc cât se poate de liniştit. Basaiev nu voia să rişte deloc. Sosise cu trenul la gara Kazan, având asupra lui acte false. Un om din reţeaua lui venise să-l ia ca să-l ducă la *Majarski* şi să-i înmâneze un telefon portabil înregistrat pe numele unui om de afaceri cecen care se afla în străinătate. Era singurul mijloc de legătură cu exteriorul. În afara gărzilor sale de corp, *nimeni* nu ştia unde se afla la Moscova. Era, cea mai bună garanţie. Hotelul *Majarski,* loc de popas al camionagiilor, era frecventat de oameni din toate ţările care soseau şi plecau mai departe cu camioanele lor. Contrar celorlalte hoteluri din Moscova, aici nu se cerea paşaportul la sosire. Miliţienii locali nu veneau niciodată acolo căci avea o reputaţie proastă. Hotelul însuşi, situat la marginea şoselei Minsk. Era dezafectat, ceea ce permitea ascunderea eventuală a unor oameni şi arme. Rămânea un motel de două etaje la care nu se putea ajunge decât intrând pe o poartă mare de fier încuiată şi păzită. În parcarea hotelului staţionau în permanenţă vreo treizeci de camioane. Camera costa o sută de mii de ruble şi cameristele nu se dădeau înapoi să-şi sporească câştigul oferind prestaţii în natură.

Şamil Basaiev era înconjurat de vreo şase luptători repartizaţi câte doi în camerele vecine cu a lui şi dispunând de armamentul corespunzător, o puşcă-mitralieră Pulimiot şi mai ales un RPG7! Cu ele puteau să ţină un timp în loc Miliţia şi FSB-ul. Toţi aveau veste antiglonţ.

Şamil Basaiev îşi făcu calculul că mai avea încă de aşteptat veştile. Se ridică, puse pistolul Makarov la centură şi trase puloverul gros peste el înainte de a ieşi din cameră. Paznicul cu alură de rugbist, care păzea uşa, îi făcu cu ochiul. Cu pistolul într-o parte, cu uniforma albastră strălucind, paznicul nu ştia cine era, dar îi plăcea cum arăta la faţă.

Cecenul bătu uşor de două ori la uşa vecină care se deschise imediat. Două perechi de ochi îl fixară cu anxiozitate. El îi linişti cu un zâmbet.

— Mă duc la recepţie, zise el.

Fără o vorbă, cei doi porniră după el. Şeful nu era lăsat niciodată singur.

La *Majarski,* camerele nu aveau telefon, singurul aparat aflându-se la recepţie, la dispoziţia tuturor. Nu era deloc discret, dar Basaiev şi prietenii lui nu telefonau niciodată de-acolo. Un camionagiu iugoslav tocmai lămurea la telefon o afacere obscură cu aparate video. Şamil Basaiev se instala pe un scaun în mica sală a televizorului unde alţi trei camionagii stăteau tolăniţi în faţa unui *talk-show* idiot.

Nu reuşea să alunge anxietatea. Cu o săptămână în urmă, la ordinele lui, trei dintre oamenii săi, după cum fusese prevăzut, luaseră contact cu un agent CIA, ca să-l ducă într-o ascunzătoare din nordul Moscovei unde să poată veni şi Basaiev. Or, aceşti trei oameni ai lui dispăruseră şi nu ştia ce se petrecuse. Luptătorii lui nu mai dăduseră nici un semn de viaţă. Încercase să contacteze telefonul mobil al şefului. Fără nici un succes. Răspunsese o voce necunoscută şi închisese imediat. Aparatul nu putea să „vorbească”, nu servise decât pentru apelarea americanului sau Inmarsat-ul lui Ianderbaiev, cărora ruşii îi cunoşteau deja numărul.

Ipoteza cea mai probabilă era că FSB-ul îi interceptase oamenii. Din fericire, nici unul dintre cei trei *boiviki*, nu-i cunoştea ascunzătoarea. N-ar fi putut să dezvăluie decât o altă adresă chiar dacă ar fi fost torturaţi. Dar trebuia să lămurească această situaţie. Trebuia să afle cum reuşise să intervină FSB-ul în această întâlnire. Nu existau decât două ipoteze. Fie americanul era în înţelegere cu ruşii, fie FSB-ul îi reperase oamenii. Răspunsul la această întrebare era un lucru primordial pentru viitorul apropiat. Căci nici chiar Ianderbaiev nu putea să neglijeze puterea americană. Trebuia să afle dacă americanii erau prieteni sau duşmani şi să acţioneze în consecinţă.

Şamil Basaiev se uită din nou la ceas, pândind soneria telefonului său mobil care i-ar fi adus la cunoştinţă că de data asta totul mersese bine.

*

* *

Când Malko se apropie de cei doi bărbaţi care stăteau de vorbă în faţa Corpului II, aceştia nu făcură nici o mişcare. Unul dintre ei ţinea în lesă un câine lup. Trecu pe lângă ei şi intră în imobil cercetându-i cu privirea. Aveau mutrele unor ruşi de condiţie medie, pielea cenuşie şi privirea mohorâtă. Nici măcar un străin nu-i deranja. În antreu, Malko examină cutiile de scrisori sparte care nu purtau decât numerele apartamentelor şi se opri.

Ce să facă?

Cei doi bărbaţi continuau să flecărească. Asta dură vreo zece minute. În sfârşit, cei doi se despărţiră. Cel cu câinele se depărtă. Celălalt intră În imobil şi porni pe scară, fără să se uite la străin. Malko turba!

Ieşi afară, făcu câţiva paşi, ca să fie văzut, apoi se gândi să caute un telefon public. Gândul de a se întoarce în centru fără nici un rezultat îl descuraja. Dar poate că era numai o întârziere, ceva neprevăzut.

Nu va pleca înainte de a fi sigur că la întâlnire nu venise nimeni.

În momentul în care ieşea, Malko văzu un bărbat apropiindu-se pe cărare. Era tânăr, purta şapcă şi o scurtă neagră de piele. Cu tenul mat şi privirea pătrunzătoare, tânărul contrasta cu oamenii din cartier. Ajuns în dreptul lui Malko, el se opri şi murmură:

— Ai venit să-l vezi pe Abu?

Merse mai departe fără să aştepte răspunsul, pătrunse în antreu şi-l aşteptă pe Malko. Acesta veni după el.

— Eşti Abu? întrebă el.

Celălalt zâmbi.

— Nu, dar vom merge la el. Luăm ascensorul.

Apăsă pe buton. Ascensorul sosi încet, scârţâind din toate încheieturile şi cecenul se dădu la o parte politicos pentru a-l lăsa pe Malko să intre primul.

— *Pajolsk.*

Cabina era atât de îngustă încât cei doi se atingeau. Aparatul se opri la etajul şase şi uşile se deschiseră scârţâind. Tânărul

făcu un salt afară. Precipitarea lui îl alertă pe Malko. Îl văzu băgând mâna sub scurtă. Cu un reflex instantaneu, Malko apăsă pe butonul parterului. În momentul în care uşile se închideau cu o încetineală exasperantă, mâna dreaptă a tânărului ieşi de sub scurtă, ţinând un pistol automat cu o surdină de douăzeci de centimetri. Tânărul întinse braţul ca să ţintească şi, în acelaşi moment, o uşă se deschise în spatele lui. Malko întrezări o femeie cu o privire înspăimântată apoi îngrozită, iar ţipătul ei pătrunzător îi sfredeli urechile.

Descumpănit, tânărul întoarse capul. Malko înţelese că agresorul său avea timp să tragă mai înainte ca uşile să se închidă. Se aruncă înainte şi îl dezechilibră cu o lovitură bruscă, înainte de a sări din nou în cabină. În sfârşit, uşile se închiseră. O auzi trântindu-se şi pe cea a apartamentului din faţă şi se aruncă pe podeaua ascensorului. În timp ce cabina începea să coboare, două găuri apărură în locul în care ar fi trebuit să se afle pieptul lui. Gloanţele izbiră peretele din spate. Se ridică în picioare. Această cursă era total neprevăzută. Cecenii îi dăduseră întâlnire ca să-l asasineze. Probabil că asta i se întâmplase şi lui Paul Nitze.

Un grăunte baban de nisip se strecurase în angrenajul frumoasei manipulări puse la cale de CIA!

Cabina cobora încet. Atâta vreme cât era în mişcare, Malko nu risca mare lucru, dar probabil că asasinul lui cobora câte patru trepte odată şi era posibil să ajungă la parter înaintea lui, unde să aştepte liniştit să se deschidă uşile şi să-l împuşte. Malko examină cu febrilitate şirul de butoane şi văzu unul roşu pe care scria STOP. Apăsă pe el. Imediat cabina se opri între două etaje şi se declanşă o sonerie stridentă.

Aşteptă câteva secunde, apoi apăsă pe butonul etajului douăzeci! Ucigaşului i-ar fi fost greu să se ţină după el! Malko ar fi avut timp să se refugieze într-un apartament şi să ceară ajutor.

Nimic nu mişca.

Apăsă din nou pe buton. Acelaşi rezultat. Soneria stridentă continua să-i sfredelească timpanele. Trecu un lung moment, după care soneria se opri brusc. Dar cabina tot nu se mişca din loc. Încercă toate butoanele fără să reuşească să pornească ascensorul. Atunci începu să lovească cu putere în peretele metalic, strigând după ajutor.

Dar nu primi nici nu răspuns.

Sătul de atâta agitaţie zadarnică, Malko se aşeză pe podeaua

cabinei. Având în vedere nepăsarea rusească, putea să stea acolo o zi-două!

*

* *

Colonelul Victor Ampilov, cu ochiul lipit de o gaură făcută în peretele camionetei de spălătorie care îi folosea drept „submarin”, îl văzuse pe Malko intrând în imobil împreună cu tânărul cu şapcă neagră.

După câteva minute, tânărul, membru al unei unităţi secrete care depindea direct de Kremlin, ieşi şi se depărtă cu un pas rapid. Prima parte a operaţiunii reuşise. A doua parte se va desfăşura la fel de bine? Tot cartierul era împânzit de vreo treizeci de oameni ai FSB-ului repartizaţi în mai multe vehicule care ţineau legătura prin radio.

Totul era să fie reperaţi „bandiţii” veniţi să-l întâlnească pe agentul CIA. Colonelul Ampilov supraveghea fără încetare trecătorii din preajma numărului 54. Doi oameni îi atraseră privirea. Se învârteau în jurul rochiilor de mireasă, fără ca vreunul din ei să arate ca un viitor ginerică. Colonelul Ampilov îi urmări cu privirea în timp ce se îndreptau spre o Lada roşie. Unul purta o scurtă de piele, altul o canadiană. În momentul în care urca în maşină, acesta din urmă duse repede mâna într-o parte, ca pentru a împiedica ceva să cadă.

Inima ofiţerului rus tresări. Era gestul unui om care împiedica să cadă o armă ascunsă. Luă aparatul de emisie-recepţie şi zise:

— O Lada roşie cu doi oameni la bord se îndreaptă spre Vladbikino. N-o scăpaţi.

Cu o camionetă mult prea uşor de reperat, colonelul nu putea să participe la urmărire. De aceea sări jos şi alergă până la o maşină Audi gălbuie parcată pe trotuar şi condusă de unul din oamenii lui.

— *Davai!* zise el şoferului. Mergi spre Vladbikino!

Porni staţia radio a vehiculului ca să reia contactul cu oamenii săi şi le recomandă prudenţă. Nu trebuia în nici un fel să-i alarmeze pe „bandiţi”, ca să-i ducă la misteriosul Abu. Colonelul era lac de năduşeală. Erau în joc viitoarele lii stele de general.

O voce din difuzorul staţiei radio îl anunţă:

— Suntem în spatele maşinii roşii. Totul merge bine. Colonelul Ampilov se destinse. Stelele de general se apropiau.

Încordaţi, Musa şi Hassan nu scoteau nici o vorbă. Imediat ce văzuseră un om abordându-l pe agentul CIA şi ducându-l în

interiorul imobilului unde ei îi dăduseră întâlnire, cei doi îşi dădură seama că era ceva suspect. Plecaseră fără să mai aştepte nici o secundă. Spre deosebire de ceilalţi partizani ai independenţei, ei trăiau la Moscova de multă vreme. Liniştiţi, ca cei treizeci de mii de ceceni care emigraseră acolo. Bineînţeles susţineau financiar mişcarea de independenţă, dar nu întreprinseseră niciodată nimic la Moscova, temându-se că atentatele vor dezlănţui poliţia rusă împotriva lor. Nişte pogromuri anticecene s-ar fi încadrat perfect în mentalitatea rusă. Deja, de la începutul operaţiunilor în Cecenia, miliţienii înmulţiseră măsurile jignitoare la adresa cecenilor care se ocupau cu negustoria în pieţe, în aşa măsură încât aceştia spuneau clienţilor lor că sunt azeri sau tătari.

Musa întoarse capul.

Părea că nu erau urmăriţi. Dar era greu să fii sigur din cauza circulaţiei intense. Îşi continuară deplasarea spre centru, puţin mai relaxaţi.

Străbătură şoseaua Dimitrovskoie şi urmau să intersecteze Susşovski Val. Musa zări un telefon public la stânga şi îi zise colegului său:

— Virează. O să telefonăm de-acolo.

Hassan depăşi semaforul în momentul în care acesta trecea pe galben şi opri lângă trotuar. Tocmai voia să coboare din maşină. Exclamaţia lui Musa îl opri. Chiar în spatele lor, o maşină trecuse pe roşu pe şoseaua Dimitrovskoie ca să vireze şi ea şi apoi să depăşească Lada oprită. Or, la Moscova, nici un şofer treaz nu îndrăznea să treacă pe roşu. Poliţiştii de la circulaţie erau necruţători.

Musa urmări maşina cu privirea. După o sută de metri maşina se opri. Din ea coborî un tip care se îndreptă spre un chioşc.

— Poliţiştii! murmură cecenul.

Avu impresia că tot sângele îi căzuse în picioare. Hassan vru să demareze dar Musa îl opri.

— Nu, trebuie să telefonez! Pe urmă ar putea să fie prea târziu!

Coborî din maşină şi se îndreptă spre telefonul public fără să se grăbească, aprinzând chiar o ţigară. Se străduia să nu privească în jur. Transpira de frică. Intră în cabină şi ridică receptorul. Nu avea ton! Încercă încă o dată, fără succes, după care se întoarse la maşină.

— Porcăria aia de telefon nu merge! bombăni el. Mergi drept

înainte. Mă laşi la staţia de metrou Suharevskaia. Acolo sunt telefoane publice şi unul din ele trebuie să meargă!

Hassan îşi şterse mâinile umede pe blugi. El nu luptase niciodată în Cecenia. Scârbit de jignirile Miliţiei, fusese recrutat de nişte colegi în piaţă. Până în acel moment fusese uşor şi exaltant. La douăzeci şi patru de ani, se credea invulnerabil. Musa îi aruncă o privire piezişă şi-l bătu prieteneşte pe spate.

— Poate că m-am înşelat. Suntem prea nervoşi.

Demarară. Cealaltă maşină dispăruse. Treptat, bătăile inimii lui Musa se liniştiră. La urma urmelor, la Moscova erau şi şoferi nepricepuţi. Ajunseră la staţia de metrou.

— Salut! zise Musa. Pe diseară.

Erau de serviciu pe strada Puşkinskaia, la centrul cultural pentru ceceni, finanţat de guvernul rus, unde nu atrăgeau atenţia. Acolo erau consideraţi nişte muncitori imigranţi cumsecade. În ce priveşte moscheea de pe Mira Prospekt, acolo era un loc de întâlnire perfect. Nici chiar FSB-ul nu putea să-i controleze pe toţi cecenii.

Sări din maşină şi coborî scările pasajului subteran fără să se grăbească. Ajuns jos, întoarse capul şi îşi dădu seama că viaţa lui normală luase sfârşit. Trei oameni care, separat, ar fi trecut neobservaţi, cu geci, blugi şi bascheţi, coborau grăbiţi scările. Se strădui să n-o ia la fugă. Inima îi bătea cu putere. „Măcar Hassan să scape”, îşi zise el fără prea mari speranţe. Simţi că e cuprins de o furie oarbă împotriva celui care le întinsese această capcană.

Nu-i mai vedea pe cei trei oameni în mulţime şi profită ca să se oprească la un telefon liber. Formă numărul şi puse jetonul în fantă, gata să-l împingă imediat ce interlocutorul său va răspunde.

Ceea ce se şi întâmplă după al treilea apel.

Chiar în momentul în care Musa percepu o mişcare în mulţime, îşi dădu imediat seama că nu mai avea mult timp. Imploră numele lui Allah, cu degetele strânse pe receptor, apoi auzi o voce. Jetonul căzu în fantă, urmă un declic şi auzi vocea îngrijorată a camaradului său.

— Musa?

— Erau acolo, Abu, zise Musa în receptor. Voi încerca să mă descurc. Dacă…

Se întrerupse. O mână îl apucă de umăr. Întoarse capul şi văzu un tip enorm într-un pulover albastru care-l privea încruntat. Alţi

doi stăteau în spatele lui.

— Ieşi afară, spurcăciune de „cerno-zopeie”! se răsti tipul în albastru. Cui telefonezi?

Tras afară din cabină, apoi lipit de perete, Musa încercă să ia un aer nevinovat. Cei trei tipi erau atât de solizi faţă de el, care arăta destul de plăpând, încât nici măcar nu-l scotociră. Cel care îl interpelase îi trase un pumn violent în faţă, strivindu-i nasul. Cu buza de sus spartă, Musa îşi pierdu echilibrul şi alunecă jos, unde o cizmă îi rupse două coaste.

Trecătorii grăbeau pasul şi vânzătorii ambulanţi priveau în altă parte, crezând că e o scenă de racket.

Tipul în albastru îl ridică pe Musa de pulover şi, apropiindu-şi faţa de a lui, zise:

— O să ne duci la „Abu”, altfel o să-ţi rupem oasele unul câte unul.

Acum îi pica fisa. Cuprins de panică pentru că ruşii erau atât de bine informaţi, Musa înţelese că viitorul îi rămăsese undeva în urmă. Nu mai putea aştepta ajutor de la nimeni. Trecătorii nici măcar nu se uitau la faţa lui plină de sânge. Bâigui:

— Sunt rus, nu ştiu ce vreţi, e o greşeală. Uite paşaportul meu!

Băgă mâna în scurta de piele. Degetele lui apucară mânerul nelipsitului *kindjal,* pumnalul tradiţional cecen. Adresă o scurtă rugăciune lui Allah, îşi simţi corpul acoperindu-se de sudoare, respiră mirosul metroului şi scoase brusc arma. Tipul solid nu avu nici măcar timp să acţioneze. Cu toate puterile, Musa îi înfipse lama în piept, la nimereală. Făcu un pas în spate şi întinse mâna la centură ca să apuce pistolul. Dar picioarele i se îndoiră şi căzu cât era de mare.

Musa o luase deja la fugă spre peroane. Avea o şansă mică de tot să scape de urmăritori dacă ajungea pe peron cu un avans de câţiva metri.

Îmbrâncind oamenii, Musa coborî ca o vijelie scările imense, fără să dea atenţie strigătelor din urma lui. Răsunară trei împuşcături. Oamenii de la FSB, cu arma în mână, trăgeau în mijlocul mulţimii, croindu-şi drum cu lovituri de pumni şi de picioare, răcnind tot felul de înjurături. Respirând cu greu, Musa ajunse pe peron. Un tren tocmai intra în staţie. Continuă să alerge şi întoarse capul. Doi oameni alergau în urma lui. Auzi o voce care striga:

— Nu-l omorâţi! Nu-l omorâţi!

Probabil că asta îl hotărî. Nu avea prea multe soluţii. Văzu imensa locomotivă verde care trecea prin staţie cu mare viteză. Un tren rapid! I se păru că picioarele nu mai erau atât de grele şi mări viteza. Când se desprinse de peron, Musa avu impresia că îşi lua zborul.

Cuprinşi de oroare, călătorii îi văzură corpul lovind locomotiva apoi căzând pe şine, după care dispăru sub roţile trenului.

*

* *

Şamil Basaiev mai auzea şi acum vocea gâfâită a lui Musa. Se întoarse în camera lui ca un automat, urmat de oamenii lui. Înăuntru, cecenul zise cu o voce albă:

— FSB-ul a venit la întâlnire. Probabil că Hassan şi Musa sunt morţi.

Se făcu tăcere. Simţind angoasa oamenilor săi, Basaiev se grăbi să precizeze:

— Rămânem aici. Nu pot să ajungă până la noi.

Nimeni nu-i cunoştea ascunzătoarea şi nu putea să se mişte de acolo până când operaţiunea principală nu era terminată. Încercă să treacă în revistă ce ştia. Primul contact cu americanii se soldase prin dispariţia a trei din oamenii lui. După convorbirea telefonică cu noul agent CIA, americanii nu ştiau ce se întâmplase cu agentul lor. Cum Basaiev nu avea nici un amestec în dispariţia lui, asta însemna că autorii erau cei de la FSB. Concluzia: ruşii nu voiau cu nici un preţ un contact ceceni-CIA. Motiv suficient pentru a persevera, în ciuda riscurilor. Cu condiţia să nu pună misiunea principală în pericol.

— Nadruddin, zise el, te vei duce acolo diseară. Dacă americanul telefonează, iată ce vei face.

— Şi dacă nu telefonează?

Şamil Basaiev zâmbi cu răceală.

— *Nicevo.*

*

* *

Brusc, cabina se puse în mişcare şi începu să coboare. Malko fusese obligat să aştepte o oră! Se ridică în picioare, fiind pregătit pentru orice. Dar când uşile se deschiseră la parter, nu zări decât un muncitor, cu o şurubelniţă în mână şi două casnice cu fesuri de lână pe cap, vizibil intrigate că vedeau un străin în ascensorul lor!

— Ce-ai făcut? bombăni muncitorul. Am crezut că sunt copii. Îmi datorezi zece mii de ruble pentru depanare. Şi poţi să spui că ai avut noroc! În mod normal, azi nu lucrez.

Malko îi dădu suma cerută şi ieşi din cabină, urmărit de privirile femeilor. Aluminiul avea acum două găuri foarte vizibile. Gloanţele ucigaşului. Nu visase. Planul era simplu. Ar fi fost găsit un cadavru într-un ascensor anonim!

Era uşurat şi totodată furios. Încă o dată, CIA se lăsase manipulată de „partenerii" ei. Paul Nitze probabil că era mort şi cadavrul lui îngropat într-o pădure, după obiceiul ruşilor. Ridică mâna şi opri o maşină Jiguli murdară.

— Vreau să ajung pe Nikrtski Pereulok, îi explică el.

Se înţeleseră pentru cincisprezece mii de ruble şi se aşeză lângă şofer, care începu să-şi povestească viaţa. Profesor universitar, omul de la volan nu reuşea să trăiască cu salariul pe care îl lua, din cauza acestui porc de Elţîn care devalorizase rubla. Timp de patruzeci şi cinci de minute, Malko îl auzi lăudând epoca binecuvântată când se trăia foarte bine cu trei sute de ruble, în timp ce azi, cu un milion mureai de foame. Ajuns la destinaţie, Malko ştia că omul de la volan îl va vota pe Ziuganov la alegerile prezidenţiale!

Biroul lui Larry Walker se afla la etajul doi. Fu primit de secretară, o rusoaică cu ochii mari şi luminoşi.

După cinci minute, americanul îşi făcu brusc apariţia, cu barba lui în formă de evantai, cu burta înainte, jovial nevoie mare. Întinse o mână durdulie lui Malko, îl trase în biroul său şi zise cu o voce călduroasă:

— Materialul dumitale a sosit.

După ce închise uşa capitonată, zâmbetul îi dispăru şi se uită intrigat la Malko.

— Ce s-a întâmplat? Ar fi fost mai bine să telefonezi:

Malko, abia ţinându-se pe picioare, se trânti într-un fotoliu.

— Dacă ai o votcă la gheaţă, să ştii că nu refuz zise el. Prietenii voştri ceceni tocmai au încercat să mă asasineze.

Larry Walker se repezi la minibar, scoase o sticlă de votcă şi una de Defender, apoi două pahare pe care le umplu. Malko îşi bău votca pe nerăsuflate, cum fac ruşii şi alcoolul siropos deoarece era prea rece îi făcu bine. Americanul aprinsese o ţigară şi se aşezase pe canapea. Malko îi spuse în două vorbe ce se întâmplase.

— E de neînţeles, zise Larry Walker. Cecenii n-au nici un

interes să se pună rău cu noi, americanii.

— În ochii lor, suntem totuşi aliaţii obiectivi ai lui Boris Elţîn, îi atrase atenţia Malko. Bill Clinton spune tot timpul că doreşte victoria lui Elţîn la alegerile prezidenţiale. Probabil că asta s-a auzit până în fundul Caucazului. Au şi ei radiouri acolo!

Larry Walker îşi mângâie distrat barba blondă, vizibil descumpănit.

— Puteau foarte bine să refuze contactele. Nu aveam nici un mijloc să-i constrângem în această privinţă. Cât priveşte poziţia lui Bill Clinton, ea e cunoscută de multă vreme şi asta face parte din ideal. Nu pretindem că vrem victoria comuniştilor!

Malko îşi mai turnă o votcă, i-ar fi plăcut tare mult să o aibă la îndemână pe frumoasa Alexia. Revăzu ţeava lungă cu surdină. Un calibru 7,65. Dar mai mult decât suficient ca să străpungă cutia craniană şi creierul. Avusese un noroc extraordinar. Vocea lui Larry Walker îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să încerci din nou! Este singurul mijloc de a afla ce s-a petrecut cu adevărat. Poate că, de la moartea lui Dudaiev, există neînţelegeri în rândul mişcării cecene. Voi trimite imediat un alt mesaj prin intermediul turcilor. Şi voi spune tot ce s-a întâmplat. Dar neştiind nici acum ce s-a întâmplat cu Paul Nitze…

Americanul trase adânc din ţigară, vizibil perplex, apoi continuă:

— Ştii foarte bine că sunt două lucruri. Alegerile din iunie şi lovitura pe care o pregătesc cecenii. Dacă o realizează *înaintea* tratativelor, acestea vor fi inutile. Boris Elţîn va fi desconsiderat şi se va înfuria la culme, iar cecenii nu vor mai putea da înapoi. Trebuie încercat din nou, fără să mai aşteptăm răspunsul Istanbulului, care poate să dureze câteva zile. Ştiu că nu e uşor.

Malko privea motivele covorului caucazian. Larry Walker era precum acei generali care trimit un regiment să cucerească o poziţie imposibil de cucerit, explicându-i că era indispensabil, îi veni din nou în minte o bănuială.

— Şi dacă e o lovitură pusă la cale de prietenii noştri de la FSB?

Americanul zâmbi cu tristeţe.

— Dacă ar fi aşa, cu atât mai mult ar trebui să încerci din nou! Pentru a ne convinge şi a acţiona în consecinţă. Şi pe urmă, nu trebuie să uităm obiectivul principal al misiunii noastre, chiar dacă FSB-ul încearcă să ne tragă pe sfoară. Alegerile prezidenţiale vor avea loc peste puţin mai mult de o lună şi Elţîn

trebuie să le câştige. Deci, trebuie să-i împiedicăm într-un fel sau altul pe ceceni să dea lovitura de la Moscova. Pentru asta, e nevoie de un contact.

Malko îl privi crunt.

— Dacă nu m-aş mai fi întors, ce-ai fi făcut?

Larry Walker nu ezită.

— Aş fi apelat la cei de la Langley. Şi ei ar fi pus un tip în primul avion Concorde spre Paris, unde şi-ar fi schimbat numele înainte de a pleca spre Moscova. Nu putem abandona o operaţiune din cauza unei pierderi omeneşti.

Resemnat, dar stăpânindu-şi furia, Malko conchise:

— Deci, încep din nou să dau telefoane ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Căutându-l pe Abu.

Urmă o tăcere. Malko se uită la burta umflată a americanului.

— N-aş vrea să mă joc de-a hoţii şi vardiştii chiar cu mâna goală, zise el. Dă-mi o armă.

— N-am, răspunse Larry Walker.

Malko se ridică. Asta era prea mult.

— Ascultă, voi porni din nou la treabă când voi avea cu ce să mă apăr. La Moscova toată lumea e înarmată. Descurcă-te. Trimite-mi un pistol la hotel. Până atunci, o să mă uit la televizor. Ceea ce e aproape la fel de mortal ca plecatul la întâlnire fără armă!

Fără să mai aştepte răspunsul lui Larry Walker, Malko se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi.

Capitolul VII

O duzină de poliţişti din FSB, ajutaţi de miliţieni în uniformă, se strânseseră în jurul cadavrului colegului lor, lungit în mijlocul unei băltoace de sânge în staţia Suharevskaia. Pumnalul cecenului îi secţionase aorta, omorându-l pe loc. Un agent FSB trase cu precauţie lama înfiptă încă în piept, după care cadavrul fu luat. Lovitura fusese atât de violentă încât portofelul plin cu acte fusese străpuns dintr-o parte în alta de vârful ascuţit. Traficul încă nu fusese reluat pe linia 5. Pompierii luau dintre şine ce mai rămăsese din cecenul care se sinucisese, strivit de roţile locomotivei.

În ambele cazuri, călătorii continuau să-şi vadă de treburile lor cu indiferenţă. Moscova devenise un oraş violent şi nimeni nu se amesteca în treburile altuia.

Colonelul Victor Ampilov, cu faţa încruntată, aruncă o ultimă privire spre mort şi ieşi la aer curat. Tot nu înţelegea cum îşi dăduseră seama cecenii că erau urmăriţi. Al doilea, care plecase mai departe cu maşina, fusese doborât în urma unui scurt schimb de focuri, blocat de trei vehicule ale FSB-ului. Se temea că nici această pistă nu-l va duce nicăieri. Omul avea acte în regulă, locuia la Moscova de şapte ani şi era negustor de frunte în Piaţa Ceriomovkinski.

Nu avea nici un mijloc preventiv de a evita contaminarea rebelilor, în afară de arestarea pe loc a celor treizeci de mii de ceceni care trăiau la Moscova!

Când ajunse la maşina lui, Audi 80, şoferul îl anunţă imediat:

— *Tavarişci polkovnik,* sunteţi aşteptat de urgenţă la o şedinţă la generalul Barsukov.

— Pune sirena, ordonă ofiţerul, posac şi resemnat.

Cu siguranţă că nu va fi felicitat! După zece minute, maşina colonelului Ampilov oprea pe strada Lubianka şi ofiţerul se grăbea să urce în ascensor. Şedinţa începuse deja. Îi salută cu respect pe generalii Barsukov şi Rudzik, precum şi pe un colonel în civil, un anume Pavel Vorota. Tipul făcuse parte înainte din Secţia Nouă a KGB-ului şi fusese recuperat de GOUD, o unitate secretă care depindea direct de Kremlin şi lucra în strânsă legătură cu FSB-ul. Era un om nu prea cordial, foarte înalt, de o

eleganţă afectată, pe care subordonaţii lui îl porecliseră „Frânarul”.

Colonelul Ampilov se aşează şi generalul Rudzik i se adresă imediat:

— *Tavarişci polkovnik,* vreau să-mi prezentaţi situaţia contactelor dintre americani şi „bandiţii” ceceni, inclusiv evenimentele din această dimineaţă.

Victor Ampilov înghiţi în sec. Dacă voia să obţină stelele de general, trebuia să fie strălucit. Adoptă un ton neutru şi începu:

— De la incidentul de pe cheiul Bernikovskaia, de-a lungul canalului Yauza, am putut, datorită unei supravegheri rodnice şi umane, să-l localizăm pe agentul CIA venit la Moscova în locul lui Paul Nitze ca să-i contacteze pe bandiţi. E vorba de un anume Malko Linge, bine cunoscut de serviciile noastre, care nu pare să fi avut contacte cu Staţia CIA de la Moscova. Azi dimineaţă devreme am aflat de o întâlnire stabilită prin telefon, pe strada Celui de-al Nouălea cerc nr. 54. L-am anunţat pe colonelul Vorota, după cum mi-aţi cerut şi am instalat un dispozitiv de supraveghere foarte bine pus la punct destinat să-i repereze şi să-i urmărească pe „bandiţi”.

Ampilov făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— Agentul CIA a sosit la ora stabilită şi a aşteptat un moment. N-am reperat nici un „bandit”. În momentul în care voia să plece, un om al colonelului Vorota a intervenit aşa cum fusese prevăzut şi l-am văzut ieşind din imobil după ce şi-a îndeplinit misiunea. Chiar în acea clipă am reperat un om înarmat care urca într-o Lada roşie. Am semnalat imediat vehiculul oamenilor mei şi am luat parte la urmărire. Aveau de la mine instrucţiuni să nu intervină. Din nefericire, dintr-un motiv necunoscut, aceşti „bandiţi” şi-au dat seama că sunt filaţi. Unul dintre ei a vrut să fugă cu metroul şi am încercat să-l interceptăm. „Banditul” ne-a omorât un om după care s-a sinucis aruncându-se sub o ramă de pe linia 5. Colegul lui, după un schimb de împuşcături, a fost omorât de oamenii mei. Cunoaştem identitatea acestor doi „bandiţi” care dispuneau de domicilii legale la Moscova şi nu aveau fişă la noi.

Tăcu, cu gura uscată, apoi reluă cu acelaşi ton respectuos şi monoton:

— Odată cu eliminarea agentului american, consider acest caz provizoriu închis.

Înfruntă cu curaj privirea generalului Rudzik. Acesta zise cu o

voce tăioasă:

— *Tavarişci polkovnik,* din păcate acest caz nu e închis şi asta dintr-un motiv evident. Ordinele mele referitoare la agentul CIA nu au fost executate din cauza slăbiciunii subofiţerului ales de colonelul Vorota. Deşi s-a aflat în faţa unui om neînarmat, a fost nevoit să bată în retragere fără să-şi fi îndeplinit misiunea.

Tăcu. Pavel Vorota avea umerii căzuţi. El avea să mai aştepte stelele de general! Tăcerea se prelungi câteva minute, întreruptă de generalul Barsukov care întrebă cu o voce blândă:

— L-aţi identificat pe omul care îşi zice „Abu”? Cel care ar trebui să ia legătura cu americanii.

— Nu, *tavarişci* general, recunoscu Ampilov.

Generalul Barsukov tăcu o clipă, ca să se conştientizeze mai bine greutatea vorbelor sale, apoi continuă:

— După sursele extrem de fiabile venind din anturajul lui Zalimhan Ianderbaiev ar fi vorba de Şamil Basaiev!

Colonelul Victor Ampilov avu impresia că vede trăsnetul lovind la picioarele lui.

— Şamil Basaiev e la Moscova! zise el cu un ton neîncrezător.

— Dumneata ar fi trebuit să-mi anunţi asta, răspunse necruţător generalul Barsukov.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

Şamil Basaiev era coşmarul Serviciilor de securitate ruseşti de la luarea ostaticilor din Budennovsk, unde îşi ridiculizase adversarii, fugind cu oamenii lui răniţi în ciuda unei desfăşurări impresionante de trupe ruseşti de elită. Colonelul Ampilov fu gata să întrebe ce făcea Basaiev la Moscova, dar se abţinu la timp.

— *Tavarişci polkovnik,* zise generalul Rudzik cu o voce în stare să dea jos galoanele de pe umeri, îţi dau ordin să-l găseşti pe Şamil Basaiev şi să-l lichidezi.

Ampilov reuşi să-şi păstreze calmul. Mai avea totuşi un atu. Frumoasa Alexia.

— Care sunt ordinele în privinţa lui Malko Linge, agentul CIA? întrebă el. Din moment ce e în viaţă…

Trăsnetul se deplasă spre colonelul Pavel Vorota.

— Nulitatea serviciului condus de colonelul Vorota a făcut până la urmă un lucru bun, zise ironic generalul Barsukov. Nu contează ce-ar putea să-i dezvăluie „bandiţii”. Mai important e să ajungem la Basaiev. Acesta e acum obiectivul nostru principal. Şi numai el ne poate ajuta. Răspunzi deci de acum înainte de

această operaţiune. Ai ceva de spus?

Colonelul Ampilov îşi mai revenise puţin. Destul cât să se ocupe de unele răfuieli.

— *Tavarişci* general, zise el cu o voce respectuoasă, primesc în fiecare săptămână un raport de la maiorul Viaceslav Grigoriev despre cecenii din Moscova. Niciodată nu a menţionat prezenţa lui Basaiev.

Ampilov îl ura pe maiorul Grigoriev, un om viclean, corupt şi ipocrit. Din păcate, atacul său nimeri prost.

— Grigoriev se ocupă doar de mafia cecenă, răspunse colonelul Barsukov. Nu de politică.

Colonelul Ampilov aruncă un nou jet de venin:

— Sunt de asemenea mirat, zise el cu un ton dulceag, că colegii noştri din MVD, care se ocupă de supravegherea gărilor, aeroporturilor şi drumurilor, nu sunt în posesia nici unui indiciu.

— Dar *dumneata* veghezi la siguranţa statului, zise apăsat generalul Barsukov. Aţi fost numit la conducerea acestei administraţii de Boris Nikolaievici.

— *Da, da,* se bâlbâi colonelul. Voi face imposibilul ca să-l găsesc pe Basaiev.

Calmat, generalul Barsukov se ridică în picioare.

— *Za rabotu!*[23] zise el. Puteţi să mă sunaţi la orice oră din zi şi din noapte ca să-mi anunţaţi arestarea lui Şamil Basaiev.

*

* *

Malko urmărea distrat *Vremia,* informaţiile de la televiziunea rusă. Încă mai era furios pe Larry Walker. Ziua se sfârşea şi americanul nu-i trimisese încă nici o armă, într-un oraş unde chiar şi jurnaliştii se despărţeau mai uşor de stilou decât de pistol!

Încă nu reflectase îndeajuns la tentativa de asasinat a cărei victimă fusese în acea dimineaţă şi ezita între două ipoteze. Prima era, evident, că cecenii, considerându-i pe americani aliaţii duşmanului lor Boris Eltîn, voiseră să-l lichideze, ca pe Paul Nitze. Dar de ce nu evitaseră pur şi simplu această întâlnire? A doua ipoteză nu era nici ea prea satisfăcătoare. De ce FSB-ul ar risca să se pună rău cu CIA împuşcându-i unul din agenţi?

Totuşi, bărbatul cu şapcă neagră nu apăruse din imaginaţia lui!

---

23 La treabă! (n.a.).

Starea de indispoziţie se accentua la gândul că întâlnirea fusese anunţată la telefonul de la *Savoy.* Oamenii de la FSB nu erau nişte amatori. Nu putea neglija posibilitatea de a fi fost reperat la sosirea sa la Moscova şi pus sub supraveghere.

Îi era foame şi nu voia să mănânce singur. Alexia... Formă numărul ei fără prea mari speranţe. Răspunse chiar ea, vizibil surprinsă când îi recunoscu vocea. Malko îşi zise că ea nu mai spera să-l vadă, după felul în care se terminase prima lor seară. Când o invită la cină, ea acceptă cu vădită plăcere.

— Atunci, la barul de la *Maxim's,* propuse Malko.

Ceva mai bine dispus, Malko se hotărî să meargă până acolo pe jos. Poate că zece minute de mers îi vor limpezi ideile. În orice caz, atâta vreme cât Larry Walker nu-i aducea o armă, era decis să nu le mai telefoneze cecenilor.

*

* *

În momentul în care voia să iasă pe uşă, telefonul sună din nou. Îşi zise că Alexia anula întâlnirea cu el şi fu gata să nu răspundă. Dar nu era Alexia. Pulsul i se acceleră brusc auzind vocea necunoscută a unui bărbat.

— Sună de la un telefon public la numărul 234 7216, zise necunoscutul. Imediat.

Şi închise mai înainte ca Malko să fi avut timp să spună ceva. Malko ezită. Curiozitatea fu însă mai tare. Se repezi spre ascensor. Ieşi din hotel, ajunse pe Nikolskaia şi făcu la stânga, intrând în pasajul subteran care ducea de cealaltă parte a străzii. Un şir dublu de femei ocupa treptele oferind spre vânzare haine de copii sau jucării. Resemnate, cu o privire vagă, sărăcăcios îmbrăcate şi ele erau tot „New Russians". Un telefon era liber lângă o vânzătoare de bilete de loterie care îşi chema clienţii cu un megafon portabil. Formă numărul transmis şi i se răspunse imediat.

— Cu cine vrei să te întâlneşti? întrebă necunoscutul.

O lua de la capăt!

— Cu Abu, strigă Malko în receptor, ca să acopere răcnetele femeii care vindea bilete de loterie.

— Mergi pe Puşkinskaia Uliţa, la numărul 16, îi ordonă necunoscutul. Intrarea 2, etajul doi, uşa din stânga. Acolo e un paznic dar nu-ţi va spune nimic. Când ajungi înăuntru, o iei pe culoarul din dreapta. În fund e o uşă albastră. Acolo e.

Malko simţi că necunoscutul voia să închidă.

— Aşteaptă! zise el. Cine îmi spune că nu veţi încerca din nou să mă omorâţii Ca azi dimineaţă.

— Să te omorâm?

Malko simţi o surpriză sinceră în vocea necunoscutului şi se grăbi să precizeze:

— Azi dimineaţă aveam întâlnire la unsprezece, pe strada Celui de-al Nouălea Cerc. Un bărbat m-a dus în imobil şi a tras asupra mea. Am scăpat printr-o minune. Deja, unul din agenţii noştri, Paul Nitze a dispărut în urmă cu cincisprezece zile. Ce…

Necunoscutul îl întrerupse:

— Nimeni din Organizaţie n-a încercat să te omoare. Ar fi prea periculos să mai continuăm convorbirea. Du-te la întâlnire.

Malko auzi un amestec de mai multe voci. Probabil că şi interlocutorul lui vorbea tot de la un telefon public. Ieşi în aer liber, din ce în ce mai mirat. Dacă nu cecenii, cine încercase să-l omoare? Răspunsul părea, din păcate, evident. Şi îngrijorător!

Strada Puşkinskaia ducea spre nord, pe lângă Teatrul Mare, la cinci minute de-acolo. Cu atât mai rău pentru Alexia!

*

* *

Malko ajunse după zece minute la numărul 16 de pe strada Puşkinskaia. Era un imobil vechi din 1900 cu faţadă verzuie, la parter un magazin cu articole de birou, separat în două de o boltă mare care dădea spre o curte şi alte două corpuri de clădire, ca în multe imobile moscovite. Intrarea 2 era la dreapta. Înăuntru, ai fi zis că te afli într-un imobil bombardat: peste tot atârnau fire electrice, casa scării era de o murdărie respingătoare, iar ascensorul arăta ca o adevărată antichitate. În momentul în care Malko sosea, un bărbat se lupta cu uşa încercând s-o deschidă. Clanţa îi rămase în mână! O aruncă furios şi porni pe scara neagră de jeg. Malko venea în urma lui. La etajul doi nu erau decât două uşi. La dreapta, doi batanţi de fier blocaţi cu un lacăt enorm. În faţă însă era deschis. Malko zări în stânga un paznic într-o gheretă de sticlă. Înainte de a intra, Malko se aplecă în jos pe scară. Câteva persoane discutau în jurul ascensorului în pană. Pe scară nu era nimeni. Intră. Paznicul abia dacă ridică ochii. Reperă culoarul din dreapta spre care se deschideau mai multe uşi cu geam. În fund, o uşă albastră era şi ea închisă cu un lacăt. Malko bătu totuşi. În spatele lui se deschise o uşă. Se ivi o femeie care îi zise:

— Nu e nimeni acolo. Nu vin niciodată în timpul zilei…

Tocmai voia să plece, furios la culme că îşi băteau joc de el, când zări un plic strecurat pe jumătate sub uşă. Se aplecă şi-l luă. Nu scria nimic pe el. Îl puse în buzunar şi plecă.

De data asta, bătrânul paznic îşi părăsi ziarul *Trud* şi ieşi din gheretă.

— N-aţi găsit ce căutaţi? întrebă el.

— Ba da, ba da, răspunse Malko.

Bătrânul îi aruncă o privire deloc politicoasă.

— Aţi fost la ceceni? Nu vin decât seara! Şi nici măcar în fiecare seară. Şi când te gândeşti că se cheltuiesc ruble bune pentru un centru cultural destinat lor!

Bătrânul se întoarse la ziarul lui dând din cap indignat.

Malko plecă. Ardea de nerăbdare să deschidă plicul, dar nu voia s-o facă în public.

Distanţa până la *Maxim's* era prea mică ca să ia un taxi. O porni pe jos şi se opri treizeci de secunde ca să cumpere un buchet mare de garoafe.

Alexia părea furioasă şi enervată când Malko sosi cu o întârziere de douăzeci de minute. Când văzu florile, faţa tinerei femei se lumină imediat.

— Cât eşti de amabil! zise ea. Aici, după ce un bărbat s-a culcat cu o femeie, se poartă cu ea ca un *mujik.*

— Îmi pare rău. Când să plec, a sunat telefonul şi am avut o convorbire foarte lungă, îi explică Malko.

— *Nicevo!* zise ea. Dar nu voi avea timp să iau masa. Trebuie să mă întorc la birou.

— O să ronţăim ceva aici, propuse Malko.

Barmanul aduse un meniu, unde Malko descoperi caviar Petrossian, ceea ce era culmea la Moscova. Dar logic: ruşii exportau caviarul bun. Malko comandă o cutie de o sută cincizeci de grame, votcă tot Petrossian şi, pentru Alexia, o „balalaică", cocteil din Cointreau, votcă şi suc de lămâie.

Avu timp să-i aprindă o ţigară cu bricheta lui Zippo. Apoi se duse la toaletă ca să deschidă liniştit plicul. Înăuntru nu găsi decât o carte de vizită albă cu câteva cuvinte în ruseşte: „Diseară, la nouă, strada Arbat nr. 51. Sub boltă. Ai grijă să nu fii urmărit. ABU.".

Rupse hârtia şi aruncă bucăţile în toaletă. Măcar de data asta să fie pe bune! Avea la dispoziţie două ore ca să scape de o eventuală filare.

*

* *

Maiorul Viaceslav Grigoriev intră la şapte fix în clubul rezervat membrilor „Organelor”, la etajul doi al unui imobil discret, ascuns în spatele fostului KGB. Intrarea se afla în strada Lubianka, exact lângă un Produkti[24] care ocupa tot parterul. La bar nu era decât o singură persoană: colonelul Vasili Uspenski, unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi. Fost membru al grupului Alfa. El îşi dăduse demisia când KGB-ul fusese reorganizat după măsurile luate de Boris Elţîn. Împreună cu alţi o sută de ofiţeri, părăsise uniforma pentru a se ocupa de afaceri şi conducea Serviciul de securitate al Băncii Most.

Cei doi se îmbrăţişară. Făceau parte din aceeaşi promoţie şi aveau aceleaşi convingeri. Un dezgust profund pentru tot ce nu era rusesc şi o ură viscerală faţă de Boris Elţîn, groparul Uniunii Sovietice. Grigoriev, înalt şi slab, brunet, cu ochi vicleni, rămăsese la postul lui, negăsind ceva mai bun în viaţa civilă. Uspenski, chel, jovial, mic şi îndesat, era contrariul său. Se adresă chelnerului:

— Dă-ne cel mai bun coniac!

— Aici eşti invitatul meu! protestă Grigoriev.

— Nici vorbă, zise Uspenski, luând cu respect sticla de Gaston de Lagrange XO adusă de barman. Sunt prea bogat ca să-mi faci tu cinste!

Într-adevăr, câştiga de zece ori mai mult decât cele şapte mii de ruble lunare ale lui Grigoriev!

Vasili Uspenski umplu cele două pahare. Adulmecară cu religiozitate lichidul de culoarea chihlimbarului şi le goliră dintr-o înghiţitură. După obiceiul rusesc.

— Pentru succesul tovarăşului Ghenadi Ziuganov! ziseră ei într-un glas.

Fără să-şi dea seama de crima gastronomică pe care o comisese, Vasili Uspenski umplu din nou paharele.

— Şi Boris Nikolaievici să crape, adăugă cu convingere Viaceslav Grigoriev.

Vasili Uspenski îl lovi cu cotul.

— Eşti sigur că nu sunt microfoane, tavarişci?

Lambriurile întunecate ale clubului probabil că erau împănate cu microfoane. Grigoriev dădu din umeri.

— *Nicevo!* Cei care ascultă sunt prietenii noştri. Gândesc la fel

24 Magazin alimentar (n.a.).

ca noi.

În ciuda reorganizării dorite de Boris Elţîn, FSB-ul era încă optzeci la sută pro comunist şi dorea succesul candidatului comunist în alegerile prezidenţiale.

— Altfel, cum mai merge treaba? întrebă Uspenski.

Viaceslav Grigoriev se uită la pahar cu un aer sumbru.

— M-a luat în gură pămpălăul ăla de Victor Ivanovici.

— Ampilov?

— *Da.* Vrea să fie făcut general şi se poartă ca un lingău. Boris Nikolaievici e furios pentru că un „bandit" cecen pe nume Basaiev ar fi la Moscova şi nu poate fi găsit. Se pare că nu mă „port" destul de bine cu cei din mafia cecenă! De parcă ei mi-ar aduce tot ce vreau eu pe tavă! N-am prins datorită lor decât pungaşi de doi bani. Jură că nu-i suferă pe Dudaiev şi pe camarazii lui, dar sunt sigur că-i finanţează.

— Lucrezi cu aceeaşi „sursă", bătrânul Salman Daku? Ar trebui să-l scuturi puţin. La vârsta lui, omului îi e teamă de moarte.

Grigoriev râmji.

— Prefer să-l scutur amical! Când mă gândesc că putoarea asta de Tatiana Korîjin trăieşte cu babalâcul acela. E o tipă superbă.

„Sursa" lui Grigoriev îi folosea şi la câştigarea câtorva dolari! Mafiotul cecen importa de la Paris pentru „New Russians" mobile de lux Romeo fără să plătească vama, datorită lui Grigoriev.

Vasili Uspenski îşi udă buzele în coniac şi zise filosofic:

— Dacă regimul ăsta nenorocit n-ar fi devalorizat rubla noastră, n-ar fi fost nevoită să se prostitueze! Ştii ce pensie are? Opt sute de mii de ruble amărâte! Poţi să mori de foame cu ele. Şi bărbatul ei a primit ordinul Lenin, medalia Bravurii. Să sfârşească prin a i-o lua în gură unui scârbos de cecen! Tu o regulezi?

— Se întâmplă şi-asta, răspunse evaziv Viaceslav Grigoriev. În orice caz, bătrânul trebuie să-mi spună ceva mâine. Altfel îl scutur rău de tot. Dacă nu-l găsesc pe ticălosul de Şamil Basaiev, lingăul de Ampilov e în stare să obţină mutarea mea la Volgograd!

Urmă un moment de tăcere. Gloriosul Stalingrad, simbolul Marelui Război patriotic, nu mai era decât un oraş de provincie sinistru, rebotezat Volgograd.

— Cecenii ăştia ar trebui toţi ucişi, arşi cu napalm sau nimiciţi cu bomba, reluă Vasili Uspenski cu un ton convins. Suntem prea

buni cu ei. Ah, dacă-ar mai fi trăit tovarăşul Stalin, ar fi făcut cu ei cum a făcut cu tătari!

Clubul începea să se umple cu ofiţeri care flecăreau în grupuri mici bând băuturi alcoolice străine. Lângă ei, doi colonei se delectau cu o sticlă de Defender „Very classic Pale”.

— Apropo, de ce voiai să mă vezi? întrebă Vasili Uspenski.

Viaceslav Grigoriev îi aruncă o privire vicleană.

— Îl mai ai pe amicul tău la Regiunea Patru?

— Iuri? Da, bineînţeles.

— Ar mai putea să asigure o livrare?

— Depinde ce… şi trebuie acţionat repede, pentru că pleacă la începutul verii.

— Oh. Nimic anormal! Uite lista.

Scoase o hârtie din buzunar şi o întinse prietenului său care aruncă o privire pe ea.

— Nu mi se pare imposibil, conchise el. E destul ca să umple un camion. Unde merge asta?

— La armeni.

Războiul dintre azeri şi armeni nu se sfârşise niciodată complet. Se omorau între ei cu o regularitate perfectă. Fostul colonel dădu din cap aprobator.

— Mie îmi plec armenii! Lor nu le e frică de ceceni. Şi apoi, au lovele, adăugă el râzând. Să ştii că ce e pe lista ta face o grămadă de bani.

— Cât?

Fostul colonel se concentră.

— Aşa, la prima vedere, aproape de patru sute de mii de dolari.

— Voi transmite, dar treaba ar trebui să se poată aranja. Cu toate opere de artă pe care ni le-au furat…

— Atenţie, nu mai primesc bancnote de o sută da dolari, îl avertiză fostul ofiţer. Toată suma trebuie să fie în bancnote de cincizeci. Altfel o să fie cu cinci la sută mai mult şi mai trebuie să primesc şi permisiunea.

Moscova era plină de bancnote false de o sută de dolari. Una din trei! Cum ăsta era principalul mijloc de plată în lumea paralelă rusă, asta cauza multe probleme.

Vasili Uspenski îşi termină coniacul cu vădită plăcere.

— *Haraşo.* Mă suni imediat ce ai banii. Condiţiile obişnuite: cincizeci la sută la înaintarea comenzii, cincizeci la sută exact înainte de livrare. Şi-mi spui unde trebuie livrat.

Ieşiră împreună din club. Un val compact de maşini se deplasa pe strada Lubianka în direcţia est. Moscova devenea un oraş civilizat.

Viaceslav Grigoriev se uită la amicul său care urca într-o maşină BMW nou-nouţă, furată cu trei luni în urmă din Germania şi sosită prin Polonia, ca aproape toate maşinile de acest tip de la Moscova. Pentru maşini se plătea deja o taxă de sută la sută, aşa că măcar nu se mai plătea maşina! Toţi foştii oameni ai KGB-ului aveau filiere sigure. Era destul să plăteşti, în timp ce se uita la „pubela” lui, o Lada veche, maiorul râse singur gândindu-se la remarca făcută de Uspenski despre microfoane. Bineînţeles că în clubul fostului KGB erau microfoane. Dar în afara remarcilor despre Elţîn, cunoscute tuturor ofiţerilor şi fără consecinţe, nu spusese nimic cu adevărat periculos.

*

* *

Malko ieşi de la staţia de metrou Smolenskaia, în colţul pe care bulevardul Smolenski îl făcea cu strada Arbat. Sărea de două ore dintr-un metrou în altul, încercând să scape de o eventuală urmărire. Porni pe strada Arbat, singura stradă de pietoni din Moscova cu farmecul intact, cu felinarele şi vechile ei clădiri baroce vopsite în toate culorile. Şi aici întâlneai aceeaşi faună, vânzători de suveniruri, de păpuşi ruseşti, de tablouri făcute în serie, de casete! În ciuda orei târzii, pe stradă încă mai era destulă lume. O mare mulţime se aduna în jurul unui grup de muzicanţi încălţaţi cu poncho, care cântau melodii din Anzi, ajunşi acolo Dumnezeu ştie cum. Ceva mai departe, două bătrâne ofereau spre vânzare pisici siberiene, de un alb imaculat, cu nişte uimitori ochi albaştri. Ultimii negustori de banane îşi făceau bagajele. Tinere provocatoare până la indecenţă se plimbau în grupuri.

Malko ajunse foarte repede la numărul 51. În faţă era o galerie de pictură în aer liber, de unde putu să observe faţada de culoare ocru a celor patru etaje. Câteva magazine încadrau o boltă care cândva fusese închisă de o poartă de fier, acum înţepenită de rugină şi pe jumătate smulsă din balamale. Era un loc ciudat pentru o întâlnire clandestină. O stradă îngustă, fără nici o maşină, chiar în centrul Moscovei, uşor de blocat la ambele capete.

Ceasul arăta ora nouă fix.

Cu un pas nonşalant, Malko traversă drumul şi intră pe sub

boltă. La stânga era o scară, mizerabilă şi urât mirositoare. În faţă zări o curte, apoi altă clădire traversată de o altă boltă care deservea un alt imobil. Această dispunere de imobile care dădeau din unul în altul era frecventă la Moscova.

În clipa în care ezita, două siluete în haine negre de piele se iviră din curte şi îl încadrară. Erau nişte bărbaţi tineri, bine raşi, cu faţă energică. Unul dintre ei îl privi cu atenţie.

— Cauţi pe cineva? întrebă el în ruseşte.

— Da, răspunse Malko. Pe Abu.

Nu-i veni să-şi creadă urechilor când celălalt îi răspunse:

— *Haraşo. Davai.*

Porniră spre fundul curţii. Încă nu traversaseră curtea când sub boltă, în spatele lor, se auzi un zgomot de paşi repezi. Malko întoarse capul.

Un om se ivise din strada Arbat. Tipul adresă o interjecţie celor care îl încadrau pe Malko. Bărbatul care îi vorbise scoase imediat de la centură un pistol mare de culoare neagră şi îl ameninţă pe Malko.

— Lucrezi cu ei! zise el în ruseşte.

Capitolul VIII

Malko văzu expresia ochilor lui furioşi şi degetul crispat pe trăgaci. Pulsul începu să-i bată cu o viteză nebună. Va muri acolo şi nici măcar nu ştia pentru ce.

Deodată se auzi un strigăt dinspre bolta unde apăruseră trei oameni venind dinspre strada Arbat. Cel care îi avertizase pe însoţitorii lui Malko trecu pe sub boltă şi se lipi de peretele din stânga. Omul care îl ameninţa pe Malko se opri. Ţeava armei se deplasă. Cu genunchii uşor îndoiţi şi ţinând pistolul cu ambele mâini, cecenul începu să golească încărcătorul cu un calm impresionant. Doi din noii sosiţi se rostogoliră la pământ ca nişte iepuri trăsniţi. Al treilea se aruncă în casa scărilor.

Urmă un moment de tăcere. Omul care stătuse de pază scoase de sub scurta de piele un pistol-mitralieră Skorpio şi le strigă ceva celor care îl încadrau pe Malko. Omul care trăsese îl prinse pe Malko de braţ şi îl trase după el. Părea mai mult o răpire decât o invitaţie.

Malko începu să alerge, ca să nu fie prins între două focuri. În momentul în care ajungea în fundul curţii, în spatele lui reîncepu schimbul de focuri. Ultimul din cei trei agresori încerca să avanseze, ţinut la respect de focul pistolului-mitralieră.

Cu un brânci violent, Malko fu împins sub a doua boltă, în momentul în care pe strada Arbat izbucniră ţignalele poliţiştilor. O maşină mare opri chiar în faţa porţii de la intrare şi din ea coborâră în grabă oameni înarmaţi cu pistoale mitralieră. Cecenul care le proteja retragerea strigă ceva camarazilor săi şi se ascunse într-o intrare laterală.

Cea de a doua boltă era mult mai joasă, umedă şi murdară. Cei doi oameni care îl însoţeau pe Malko o traversară în fugă şi ajunseră într-o altă curte, îngustă, plină de carcase de maşini, de moloz şi de gunoaie. Doi şobolani mari o luară la fugă speriaţi. În spate răsunară din nou împuşcături.

Malko nu se mai gândea, preocupat doar să scape teafăr din situaţia aceea periculoasă. Răpitorii săi îl traseră spre un gang întunecos care ducea în a treia curte, un adevărat depozit de gunoaie. Răsunară împuşcături înăbuşite departe, în spatele lor. Focul se înteţea. Apoi urmă explozia unei grenade. Era un

adevărat război de gherilă urbană!

A treia curte dădea într-o străduţă paralelă cu strada Arbat. Malko văzu o placă vopsită în alb şi albastru, chiar în faţă: Pereulok Sistav-Vrajk.

Lângă trotuar aştepta o camionetă cu un om la volan. Tipul cu pistol îi zise lui Malko:

— Urcă repede!

Malko urcă în spate, urmat de cei doi însoţitori. Luă contact cu podeaua de tablă şi camioneta demară imediat, făcând la dreapta, apoi la stânga şi iar la dreapta şi la stânga. O tăcere de moarte stăruia între cei trei bărbaţi aruncaţi în toate părţile de zdruncinături. Malko se aştepta în fiecare clipă să audă sirena unei maşini de poliţie. La fel şi însoţitorii lui, judecând după nervozitatea care îi stăpânea. În fine, vehiculul intră pe o stradă mare şi se amestecă printre alte vehicule. Malko avu impresia că se aflau pe Gogolevski Bulvar.

Cecenii se destinseră brusc şi schimbară câteva cuvinte în limba lor cu glas scăzut. Omul cu pistol îşi puse arma la centură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Ne aşteptau, răspunse cecenul scurt.

Părea că nu-l mai bănuia pe Malko de cârdăşie cu adversarii lui.

Merseră încă zece minute, apoi cel care mai vorbise zise cu o voce mai calmă:

— O să te legăm la ochi.

Scoase din buzunar un batic negru pe care îl împături în patru şi îl legă în jurul capului lui Malko. Ţesătura mirosea a usturoi şi a sudoare.

— Întinde-te! îi ordonă cecenul. Trebuie să-ţi leg mâinile.

Malko se văzu obligat să se întindă pe burtă pe tabla ondulată a podelei. Cecenul îi legă mâinile la spate cu o sfoară subţire care îi intră în carne. Pe urmă, îl ajută pe Malko să se aşeze în fund. Malko auzi zgomotul caracteristic al unei brichete Zippo şi imediat simţi mirosul unei ţigări. Vehiculul îşi vedea de drum cu o viteză normală. După toate aparenţele, ieşise din zona periculoasă.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Nu pot să-ţi spun, răspunse cecenul.

Nu avea altceva de făcut decât să aştepte răbdător. Dorise să se întâlnească cu Abu. Acum avea să-l întâlnească! Cel puţin aşa spera.

Traseul dură aproape o oră, după aprecierea lui Malko. Cu siguranţă că se aflau la periferia Moscovei. Apoi camioneta reduse viteza şi se opri.

— Stai aici! îi ordonă cecenul.

Coborî, lăsându-l pe Malko în paza camaradului său.

Afară se auzi un şuşotit, apoi se aşternu tăcerea. Cecenul de lângă el nu mişca deloc. Era frig. Auzea maşinile care treceau nu departe de-acolo. Probabil că se aflau pe o stradă laterală. Zgomotul oblonului din spate care era lăsat în jos îl făcu să tresară, apoi auzi un glas şuşotit:

— *Davai! Davai!*

Fu tras jos din vehicul şi se răstiră la el ca să-l facă să parcurgă câţiva metri. Deoarece era legat la ochi, Malko se împiedică de o treaptă şi simţi sub picioare altceva decât până atunci. Ceva ca holul unui imobil. Fu împins probabil în cabina unui ascensor, atât de mică încât fu făcut sandviş între însoţitorii lui. Nu urcară mai mult de două-trei etaje. Fu împins afară din cabină, apoi ajutat să parcurgă alţi câţiva metri. Simţi un miros diferit, o mireasmă de Orient.

— Stai jos.

Cecenul care îi vorbise îl apăsă pe umăr, ţinându-l în acelaşi timp. Malko se pomeni într-un fotoliu, având în continuare mâinile legate la spate. În sfârşit, îi scoaseră baticul de la ochi şi dădu cu ochii de un decor neaşteptat: o mică încăpere dreptunghiulară în care era o singură masă pe care se afla un televizor, în faţa unei ferestre cu perdele trase. Pe lângă pereţi erau aliniate canapele şi fotolii, unele lângă altele. Podeaua era acoperită cu covoare. În afară de cei doi bărbaţi care îl aduseseră, în încăpere se mai afla un tânăr în blugi şi tricou în dungi care se uita la el cu oarecare curiozitate. Tânărul avea un pistol-mitralieră Kalaşnikov pe genunchi şi vesta fără mâneci din pânză kaki era plină de încărcătoare pentru arma lui. Purta o barbă în formă de colier şi privirea lui juvenilă exprima gravitatea credincioşilor. Avea o faţă alungită, un nas mare şi o fizionomie de tip oriental.

— Unde e Abu? întrebă Malko.

Cel care îl ameninţase îi aruncă o privire încruntată.

— Nu ştiu.

— Mi s-a spus că îl voi întâlni.

— Nu-i aici.

Ieşi împreună cu camaradul său, punând capăt discuţiei.

Malko rămase cu mâinile legate la spate, în compania tânărului bărbos cu privire blândă şi luminoasă. Acesta îşi trecea printre degete un fel de *combolοi*[25] mormăind cuvinte imposibil de înţeles. La picioarele lui se afla un telefon roşu cu taste. Malko auzea zgomotul unei conversaţii prin peretele subţire.

„Răpitorul" său îşi făcu din nou apariţia şi întrebă cu un ton mult mai amabil:

— Ţi-e foame?

— Da, răspunse Malko. Dar înainte de asta aş vrea să-l văd pe Abu.

Celălalt îi întoarse spatele fără să-i răspundă. Era clar că apariţia lui Abu nu depindea de el. După câteva secunde, Malko avu primul şoc plăcut din seara aceea.

O femeie înaltă şi brunetă intră în încăpere. Nu era realmente frumoasă, dar degaja un magnetism animalic, cu părul ei des şi negru care îi cădea pe umeri, nasul prea mare, ochii mari cu pupile negre şi gura mare şi senzuală. Sprâncenele bine conturate dădeau impresia că se machiase.

Tânăra femeie purta o rochie de lână cu flori încheiată în faţă şi coborând până la glezne, care se mula pe pieptul puternic, şoldurile mari şi pântecele plat. Avea picioarele goale şi asta părea foarte natural. Privirea ei se opri asupra lui Malko cu un amestec de curiozitate şi de interes aproape tulburat. Degaja o puternică atracţie sexuală fără să facă nimic pentru asta. În mâna dreaptă ţinea un bol mare cu orez în care se afla înfiptă o lingură, iar în stânga avea o carafă cu *kompota* roşiatic. Ea se adresă mai întâi tânărului în limba ei, apoi se întoarse spre Malko şi zise în ruseşte cu un accent cântat:

— Te voi dezlega ca să poţi mânca, dar dacă încerci să fugi, Aslan te va ucide.

Malko se ridică în picioare ca ea să-i poată dezlega mâinile, în timp ce numitul Aslan, lăsându-şi mătăniile. Îşi îndrepta spre el pistolul-mitralieră, cu un aer atât de sălbatic încât era comic. Femeia se retrase şi Malko începu să mănânce sub privirea vigilentă a paznicului său, care ţinea degetul pe trăgaci. Bolul conţinea *pilav,* amestec de orez, carne şi grăsime de oaie. Se putea mânca dacă îl combinai cu *kompota.* După ce termină, Aslan chemă femeia, care veni să ia bolul şi carafa şi îl legă din nou pe Malko.

---

25 Mătănii folosite de musulmani (n.a.).

— Culcă-te pe jos şi dormi, zise ea cu aceeaşi voce blândă şi nu cumva să încerci să fugi. Aslan are ordin să te împuşte.

Situaţia devenea ca într-un roman de Kafka!

— Bine-bine, protestă Malko, dar am venit aici de bună voie, nu sunt prizonierul vostru. Nu vreau decât să-l întâlnesc pe Abu.

Vizibil depăşită de situaţie, femeia nu răspunse şi plecă.

Malko nu avu ce face şi se lungi pe covoare încercând să doarmă. Oare tot aşa se întâmplase şi cu Paul Nitze? Se vedea clar că cecenii nu ascultau decât de propria lor logică.

Revăzu În minte evenimentele din seara aceea, încercând să înţeleagă. El sau ei fuseseră urmăriţi. Nu putea să fie vorba decât de cei de la FSB. În clipa în care adormea, Malko îşi dădu seama că mai auzise vocea femeii! Era cecena care răspunsese agasată: Luiza. Va încerca să verifice asta. Adormi cu speranţa că, a doua zi, îl va întâlni în sfârşit pe misteriosul Abu.

*

* *

Şamil Basaiev intră fără să clipească sub duşul rece din camera lui de hotel. La preţul de o sută de mii de ruble pe zi, nu puteai pretinde să ai şi apă caldă! Obişnuit cu condiţiile aspre din munţii caucazieni, şefului cecen nu-i venea să creadă că dormea în fiecare zi într-un pat. Cinci ore de somn îi fuseseră de ajuns. Era preocupat. Încă o dată, cei de la FSB fuseseră prezenţi la întâlnire, în ciuda măsurilor de precauţie luate. De data asta însă era sigur de un lucru: totul venea de la americani. Nu ştia însă dacă asta se întâmpla fără ştirea lor, sau colaborau în secret cu FSB-ul. În mod obiectiv, americanii erau aliaţii lui Boris Elţîn. Deci, puteau să fie tentaţi să dezorganizeze capul de pod cecen de la Moscova. Chiar şi în acest caz, tot nu le putea pune asta în cârcă. Ordin de la Zalimhan Ianderbaiev. Nu trebuie să se certe cu aliaţii lor turci.

Ambiţia de a vedea grupul de comando organizat la Moscova acţionând în umbra tratativelor cu americanii se întorsese împotriva lor. Din cauza celor de la CIA, Şamil Basaiev pierduse deja şase oameni, dintre care trei *boiviki,* ceilalţi făcând parte din reţeaua logistică moscovită.

În sfârşit, reuşise să pună mâna pe agentul CIA. Nu mai era nevoie să rişte pentru a-l întâlni sub numele de „Abu”. Trebuia să facă să dureze cât mai mult „tratativele”, până la completarea pregătirilor operaţionale. Adică vreo opt zile.

După aceea, americanii ar fi fost puşi în faţa faptului împlinit.

Avea de gând să-l ţină prizonier pe agentul CIA până la sfârşit, putând astfel să-i compromită pe americani în ochii ruşilor, ceea ce nu era rău deloc.

În momentul în care ieşea de sub duş, cineva bătu la uşă de trei ori. Deşi acesta era semnalul stabilit, Basaiev îşi înveli pistolul într-un prosop înainte de a deschide. Era adjunctul său Said.

— Magamet e aici, îl anunţă el.

— Vin, zise Şamil Basaiev.

Se îmbrăcă în grabă, puse pe el canadiana cu buzunarele pline de încărcătoare şi grenade defensive şi ieşi.

Magamet era un cecen stabilit la Moscova de multă vreme, foarte preţios pentru deplasările lui, datorită numărului care începea cu „77”. Magamet aştepta la volanul unei maşini Lada 1800 care fusese albă. Imediat ce Basaiev urcă în maşină, Magamet îi întinse un bilet de tren cu data acelei zile şi un paşaport interior pe un nume fals.

— Ai sosit azi dimineaţă, lucrurile tale sunt în portbagaj, îi explică Magamet. Eşti vărul meu şi vei sta la mine. Unde mergem?

— În ascunzătoarea de pe strada Kominternă. N-ai fost urmărit?

Cecenul dădu ocol clădirii şi claxonă ca să i se deschidă poarta de fier, virând imediat la dreapta pe şoseaua Minsk.

— Nu pot să ne supravegheze pe toţi! zise el râzând N-am avut niciodată vreo problemă. Cum e aici?

— E bine, răspunse Basaiev. Miliţia nu vine niciodată.

Magamet trecu podul de peste şoseaua de centură ca să poată intra pe ea în direcţia nord. Conducea fără grabă, supraveghind eventualele maşini ale celor de la GAI, prompţi în reperarea celei mai mici infracţiuni.

Şamil Basaiev avea în canadiană pistolul Makarov, un PM Borko şi patru încărcătoare, precum şi două grenade, dar toate astea ar fi putut să nu fie de ajuns. În plus, se afla la Moscova ca să execute o operaţiune precisă, spectaculoasă, nu să se războiască cu nişte miliţieni lipsiţi de motivaţie. Cecenul, legănat de mersul maşinii, începuse să picotească, gândindu-se la luptătorii lui dispăruţi recent. Se scuturã, trezit de o zdruncinătură. Era ataşat organic munţilor lui şi nu se simţea în largul său la Moscova. Primejdia nu-l speria, dar aici nu se simţea ca în Cecenia.

*

* *

Colonelul Victor Ampilov reciti raportul pe care tocmai îl scrisese despre evenimentele din seara trecută, căruia îi adăugase un comentariu personal şi îl semnă cu o mişcare hotărâtă. Apoi chemă secretara.

— Du asta generalului Barsukov, îi ceru el.

Rămas singur, colonelul aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo oferită de omologii lui americani şi care reprezenta o roşcată somptuoasă cu un decolteu ameţitor. Joan, vedeta anului 1996, ducea mai departe tradiţia inaugurată de Windy. Figurina emblematică a brichetelor Zippo, în urmă cu peste şaizeci de ani. Era ceva grozav. Americanii le ofereau brichete garantate pe viaţă şi francezii cartuşe de ţigări!

Reveni la gândurile sumbre. Pierduse trei oameni într-o singură zi, iar agentul CIA dispăruse! Omul trimis de CIA, în ciuda eforturilor sale, nu reuşise să scape de agenţii FSB-ului care îl urmăriseră până la numărul 51 de pe strada Arbat. Acolo, cecenii le scăpaseră printre degete după o încăierare violentă în care pierduseră un om, sacrificat în mod deliberat, înfruntarea nu dusese la nimic. Toate astea întăreau ipoteza Kremlinului: Şamil Basaiev se afla la Moscova.

Ipoteza favorabilă era că venise să-l ia pe agentul american ca să-l însoţească în Cecenia şi că va pleca împreună cu el. Cealaltă ipoteză, mult mai puţin favorabilă, probabil că era, din păcate, mult mai apropiată de realitate. Basaiev venise ca să pună la cale o lovitură… De unde ideea care mai alinase puţin supărarea colonelului şi pe care o expusese în scris superiorului său. Victor Ampilov propunea sensibilizarea populaţiei cu ajutorul unor false atentate care ar fi fost atribuite cecenilor, pentru ca oamenii să fie îndemnaţi să-i supravegheze. Asta i-ar fi pus pe ceceni într-o poziţie dificilă.

Numai că planul lui mai trebuia să fie şi aprobat. Plus câteva articole în presă, ceea ce nu constituia o problemă, deoarece existau destui jurnalişti proguvernamentali ca să publice orice minciună. Apoi ele ar fi fost preluate de agenţiile străine. Ca de obicei. Iar dacă cecenii ar fi executat o operaţiune cu adevărat importantă, restul li s-ar fi atribuit tot lor, pentru ca opinia publică să se ridice împotriva lor.

*

* *

Cineva trânti o uşă. Malko auzi voci înăbuşite. Aşezat în unul din fotolii, cu mâinile legate la spate, Malko se uita la tânărul Aslan, care avea ochii roşii de oboseală şi stătea nemişcat ca o statuie, cu arma pe genunchi. Uşa se deschise şi apăru omul cu pistolul din ajun, însoţit de un cecen îmbrăcat cu o canadiană. Tânăr, plăcut la înfăţişare, cu părul negru foarte scurt, nasul drept şi privirea vioaie. Îşi desfăcu canadiana, dând la iveală un pulover jacard şi nişte pantaloni fără formă. Sub pulover, Malko zări forma unui mâner de armă. Noul venit se apropie zâmbind.

— *Dobreden.* Eu sunt Abu. Ai vrut să te întâlneşti cu mine.

Malko se ridică în picioare, ascunzându-şi prost furia.

— Exact, zise el. Dar nu ca să fiu tratat ca un prizonier.

Cecenul nu se tulbură şi îi dădu un ordin lui Aslan. În timp ce tânărul îl dezlega pe Malko, cecenul continuă cu o voce blândă:

— Oamenii mei au avut instrucţiuni să evite orice risc. Întâlnirea noastră trebuia să aibă loc pe teren neutru, fără vreo intervenţie exterioară. Din păcate, nu aşa s-au petrecut lucrurile. Din cauza ta, am pierdut câţiva luptători de neînlocuit.

Malko fu gata să-i spună că cimitirele erau pline de oameni de neînlocuit! Frecându-şi mâinile acolo unde sfoara îi lăsase semn, Malko îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Mai întâi, de unde pot să fiu sigur că eşti într-adevăr „Abu”?

Cecenul rămase un moment fără replică, apoi zâmbi.

— Nu sunt autorizat de şeful meu, preşedintele Zalimhan Ianderbaiev, să-ţi dezvălui adevăratul meu nume. Dar sunt într-adevăr omul venit din Cecenia ca să te întâlnească. Un risc considerabil. După cum probabil ştii, nu acţionăm NICIODATĂ la Moscova. Probabil că preşedintele acordă o mare importanţă acestui dialog dacă m-a trimis aici. Vrei puţin ceai?

Malko se uită cu atenţie la interlocutorul său. Vorbea o rusă perfectă, exprimându-se ca un intelectual şi avea mâinile îngrijite. Nu era un luptător cecen oarecare. Trebuia să-l creadă, pentru că nu avea nici un mijloc de a-i verifica identitatea.

— Ai venit din Cecenia special ca să te întâlneşti cu mine? întrebă el.

— Da.

Cineva bătu la uşă. Aslan se duse să deschidă. Era aceeaşi femeie ca în ajun, cu aceeaşi rochie, cu picioarele goale, la fel de frumoasă. Cu ochii în jos, ea aşează tava pe covoare, scoţându-şi în evidenţă posteriorul, apoi plecă. După ce femeia ieşi, „Abu” îi

zise lui Malko:

— O vezi pe această femeie? întrebă el. Familia ei a fost ucisă de ruşi şi casa i-a fost distrusă. Înainte se ocupa de o grădiniţă. După cele întâmplate, a devenit o luptătoare. A fost rănită şi de aceea am trimis-o la Moscova să se odihnească.

Malko îşi înmuie buzele în ceai. Era foarte tare şi dulce. Preţ de câteva clipe, cei doi bărbaţi băură în tăcere. Fereastra era camuflată şi nu se auzeau decât zgomotele unui aparat de radio.

Malko puse jos ceaşca şi îl întrebă direct:

— Unde e Paul Nitze?

Cecenul îi aruncă o privire surprinsă.

— Cine e Paul Nitze?

— Omul care, înaintea mea, avea misiunea să te contacteze. Ştim că oamenii tăi i-au fixat o întâlnire şi că l-au luat de la hotelul *Kempinski.* De atunci au trecut cincisprezece zile. Şi n-am mai avut nici o veste de la el.

Şamil Basaiev îl privi pe Malko cu gravitate.

— Şi eu voiam să te întreb despre oamenii pe care i-am trimis la întâlnirea cu el, zise cecenul. Nu mai ştiu nimic despre ei din ziua aceea. Am crezut că FSB-ul ne-a atras într-o ambuscadă cu complicitatea voastră. Dacă spui adevărul, atunci lucrurile sunt şi mai grave. Ieri seara am mai pierdut un om pentru că ai fost urmărit. Totuşi ţi-am cerut să fii FOARTE atent, adăugă el cu o umbră de ameninţare în glas. Nu ţi-ai dat seama că eşti urmărit?

Capitolul IX

Malko înfruntă fără complexe privirea rece a şefului cecen.

— Nu, zise el, nu mi-am dat seama. Înainte de a veni pe strada Arbat, am făcut în metrou vreo şase ruperi de filare. Am bănuit că voi fi urmărit de cei de la FSB. Şi dacă tot abordăm acest subiect, haide să mergem la esenţa lucrurilor. Chiar nu ştii ce s-a întâmplat cu Paul Nilze?

— Nu.

— Ieri dimineaţă, un om vorbind în numele tău m-a dus într-un imobil şi a încercat să mă omoare. N-ai nici un amestec în treaba asta?

— Nici un amestec.

Cei doi bărbaţi se priviră câteva clipe în tăcere. Liniştit de prezenţa şefului său, tânărul Aslan se cufundase în lectura Coranului. Muzica zgomotoasă de la Europa Plus, postul de radio cel mai popular de la Moscova, se auzea prin perete. Creierul lui Malko funcţiona cu viteză maximă. Era oare posibil ca Larry Walker să-l fi minţit? Să fi fost înţeles cu FSB-ul? Ajunse la concluzia că nu se putea şi ridică capul.

— Am primit această misiune pentru că CIA a pierdut urma lui Paul Nitze, zise el. Şeful CIA de la Moscova a luat legătura cu cei de la FSB care au jurat că n-au habar de nimic. Credeam că Paul Nitze a fost reţinut de voi pentru un motiv necunoscut. Din această cauză am început să sun iar la toate numerele voastre.

Din nou urmă o tăcere apăsătoare.

— În acest caz, conchise Şamil Basaiev, trebuie să ne căutăm oamenii în temniţele de la Lubianka...

Malko scutură din cap.

— E puţin probabil. FSB-ul nu şi-ar asuma riscul pentru a ţine arestat un cetăţean american. Chiar şi un agent al serviciului de informaţii. Cu atât mai mult cu cât a fost făcută o înţelegere.

Cecenul zâmbi. Un zâmbet plin de tristeţe.

— Nu-i cunoaşteţi... Kremlinul nu controlează totul. În cadrul aparatului există oameni care ne urăsc şi care vă urăsc. Ei nu dau socoteală nimănui.

— Dacă spui adevărul, conchise Malko. Atunci Paul Nitze e mort, ca şi oamenii tăi, de altfel. Câţi erau?

— Trei. Oameni siguri. Sunt surprins că n-au putut nici măcar să mă prevină. Asta presupune că au fost atraşi într-o cursă. Erau luptători experimentaţi. Nu s-ar fi lăsat surprinşi.

Se făcu din nou tăcere. Şamil Basaiev se uita la Malko cu o neîncredere vădită iar acesta din urmă se întreba cum va ieşi din acest impas. Nici unul dintre ei nu ştia ce se petrecuse în realitate. Malko era înclinat spre o manipulare a FSB-ului, dar…

— Deci, ieri dimineaţă, omul care a tras în mine de două ori cu un pistol echipat cu surdină aparţinea FSB-ului?

— Nu văd altă ipoteză, recunoscu Şamil Basaiev.

— De ce?

Cecenul se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Pentru două motive. Dacă spui adevărul şi FSB-ul este răspunzător de dispariţia lui Paul Nitze şi a oamenilor mei, înseamnă că ruşii nu vor să intrăm în contact. Pe urmă, faptul în sine că americanii vorbesc cu noi le este insuportabil. Împuşcându-te, ar fi făcut să se creadă că suntem de rea credinţă. Întâlnirea de ieri dimineaţă, de pe strada Celui de-al Nouălea Cerc, era o întâlnire „albă”, ca să verificăm dacă eşti urmărit. Cei doi oameni ai noştri care au venit la întâlnire nu s-au apropiat de tine, aşa erau instrucţiunile. Dar au fost omorâţi puţin mai târziu de FSB, pentru că FSB-ul era acolo. Oamenii lor au pornit în urmărirea maşinii în care se aflau oamenii mei. Iar noi nu folosim arme cu surdină; noi suntem luptători, nu asasini.

Tăcu, scoase un pachet de ţigări şi aprinse una. Aslan nu mai citea Coranul, privea la covor. Malko trecu în revistă situaţia în mintea lui. Interlocutorul său nu ştia ce-i spusese Valentina, prostituata de la *Cherry Casino,* care amintise de un vehicul al FSB-ului. Tot ce spusese cecenul stătea în picioare. FSB-ul încercase să-i înşele pe americani.

— Te cred, conchise el.

Cecenul dădu din cap aprobator.

— Noi suntem luptători, repetă el. Nu luptăm împotriva poporului rus, ci împotriva câtorva conducători sângeroşi şi asasini, în frunte cu Boris Elţîn. Chiar dacă e favoritul Vestului, ştim că n-are cuvânt.

— Credeţi că vă veţi înţelege mai bine cu Ghenadi Ziuganov? întrebă Malko, profitând de ocazie.

Şamil Basaiev nici nu clipi.

— Nu sunt politician, răspunse el. Ne vom continua lupta până la independenţa completă a Ceceniei. Şi vom discuta cu cei care

vor şti să se aşeze la masa negocierilor încetând să ne mai bombardeze.

Cecenul se uită la ceas, apoi continuă:

— Am riscat mult venind să te întâlnesc la Moscova. N-ar fi trebuit niciodată să le spuneţi ruşilor despre aceste contacte. Dar dacă tot am reuşit să ne întâlnim, care e propunerea pe care trebuie să mi-o transmiţi din partea guvernului american? Pentru asta am venit aici.

— Ai posibilitatea de a comunica cu preşedintele Ianderbaiev?

— Da.

Basaiev nu-şi feri privirea. Cecenul era solid ca o stâncă, deşi era destul de tânăr.

— America, admise Malko, ar fi satisfăcută de alegerea la preşedinţie a lui Boris Elţîn. Are legături personale cu Bill Clinton care îl consideră un reformator.

— Ştiu, zise Basaiev trăgând din ţigară puţin nerăbdător. Americanii au obiceiul să mizeze pe calul necâştigător. Ţineau foarte tare la Mihail Gorbaciov... Presupun că nu ţi-ai riscat viaţa doar ca să-mi spui asta!

— Nu, recunoscu Malko. Casa Albă ar dori ca preşedintele Ianderbaiev să nu întreprindă până la alegerile prezidenţiale nici o acţiune de natură să submineze credibilitatea lui Boris Elţîn.

— Ce fel de acţiune?

Malko ezită câteva secunde. După tot ce se petrecuse, dacă ar fi dezvăluit lui „Abu” ce ştia, risca să rămână foarte, foarte multă vreme în acel apartament, în cel mai bun caz!

— Cucerirea şi ocuparea oraşului Groznîi de exemplu, după cum aţi încercat să faceţi acum câteva săptămâni. Sau o acţiune în Rusia.

Cecenul se uită ţintă la el, uşor nedumerit.

— Consideraţi că asta ar fi de ajuns pentru ca Boris Elţîn să piardă alegerile?

— Totul se va hotărî la o diferenţă de câteva voturi, răspunse Malko. Ştii la fel de bine ca şi mine că Vladimir Jirinovski „lucrează” pentru Elţîn. E un fost membru al KGB-ului, care e susţinut de Serviciile secrete. Dar Ziuganov are o bază populară reală. Poate să câştige. Dacă îl faceţi de râs pe Boris Elţîn cu puţin timp înainte de alegeri, asta poate să-l coste mii de voturi, care vor trece la Ziuganov sau la Jirinovski. Cred că vă faceţi un calcul greşit mizând pe Ziuganov. Dacă va fi ales, va vrea să-şi arate forţa ruşilor şi voi veţi fi primele lui victime. Nu uita că e un

comunist şi că baza sistemului comunist e minciuna. Dacă v-a făcut promisiuni, nu şi le va ţine. În plus, Statele Unite nu va avea cu el aceleaşi relaţii aşa cum le are cu Boris Elţîn. Nici aceeaşi greutate.

Cecenul se uita gânditor la pachetul de ţigări de parcă acolo ar fi găsit răspunsul dilemei.

— Dacă preşedintele nostru ar accepta, conchise şi cu o încetineală voită, asta ar însemna să lase să fie ucişi suta de civili de către aviaţia, artileria şi rachetele ruseşti, fără posibilitate de ripostă. Este un sacrificiu foarte mare. Pentru că Boris Elţîn îşi va continua campania de distrugere împotriva ţării mele. Şi asta doar pentru că e stupid şi are în jurul lui oameni stupizi precum „Paşa”[26]. Ce oferiţi în schimb poporului cecen?

— Trei lucruri, răspunse Malko. Mai întâi asigurarea că Bill Clinton va face *imediat* presiuni pentru ca armata rusă să oprească operaţiunile în Cecenia. Apoi, se angajează să-l oblige pe Boris Elţîn să înceapă adevărate negocieri pentru autonomia Ceceniei, după trecerea alegerilor prezidenţiale. Negocieri directe cu preşedintele vostru. În fine, Statele Unite vor contribui financiar la reconstrucţia ţării voastre.

Tăcu. Transmisese mesajul. Interlocutorul său îl privea cu o incredulitate vădită.

— Ce garanţii aveţi că Boris Elţîn îşi va respecta promisiunile, după ce va fi reales?

Aici era problema. Malko se strădui să facă abstracţie de propriile sale convingeri, mulţumindu-se să repete lecţia învăţată.

— În fosta Iugoslavie, zise el, americanii au reuşit să-i aducă pe sârbii bosniaci la masa negocierilor. Aceştia nu sunt mai răi decât Boris Elţîn. Şi ei se purtaseră ca nişte sălbatici. Dar Statele Unite sunt puternice. Pe plan economic, Rusia nu va putea să iasă la liman fără ajutorul americanilor. Boris Elţîn controlează rachetele nucleare şi SNLE-urile[27], dar ţara lui nu e în stare să construiască maşini care să meargă. Dacă şeful vostru, preşedintele Ianderbaiev acceptă această înţelegere, Bill Clinton îi va cere toate astea lui Boris Elţîn. În Bosnia, sârbii au încetat războiul şi au înapoiat teritorii pentru că le-a fost frică de puterea

26 Generalul Pavel Graciov, şeful statului-major al armatei ruse (n.a.).

27 Submarine nucleare lansatoare de rachete (n.a.).

americană. Chiar şi beat-mort, Boris Elţîn ştie să recunoască o bancnotă de o sută de dolari!

„Abu” se uita la el cu interes. Aprinse altă ţigară şi îi oferi una lui Aslan care refuză. Basaiev părea impresionat de argumentaţia lui Malko.

— Aproape că m-ai convins, recunoscu el schiţând un zâmbet. Dar îţi amintesc că nu putem avea încredere în ruşi. Uite ce se întâmplă cu întâlnirea noastră. Ucid, mint, fără să-i impresioneze nimic. Asta e efectul a şaptezeci şi cinci de ani de comunism: orice valoare morală a dispărut. E destul să nu fii prins. Bărbaţii fură, femeile sunt târfe... Ce importanţă are! Elţîn e în stare să jure orice cu mâna pe inimă şi să se dezlănţuie împotriva poporului meu imediat ce va câştiga alegerile. Statele Unite n-o să-i declare război pentru Cecenia, adăugă el cu un râs amar.

— Adevărat, recunoscu Malko, dar Statele Unite pot să-i „răsucească braţul” fără să-i declare război.

Cecenul se uită la ceas şi se ridică.

— Voi transmite propunerea ta, zise el. Bineînţeles, nu am căderea să dau un răspuns.

— Cât timp va dura?

— Nu ştiu. Depinde de elemente pe care nu le controlez. Până atunci, eşti oaspetele meu. E obligatoriu să nu ieşi din acest apartament. Nimeni nu trebuie să ştie că te afli aici. Am dat ordin să fii tratat ca un oaspete, nu ca un prizonier. Fireşte, nu e confortul de la *Savoy,* dar poţi citi, asculta radioul poţi să te uiţi la televizor. Mă voi întoarce imediat ce va fi posibil, cu un răspuns pozitiv sau negativ.

Malko încercă să se resemneze. În realitate era prizonier.

— Aş putea, cel puţin, să telefonez, în prezenţa ta, lui Larry Walker, noul responsabil american al operaţiunii? întrebă el. E deja îngrijorat de soarta lui Paul Nitze, va fi şi mai mult de soarta mea.

— Nu, e imposibil. Acest apartament n-a fost niciodată reperat de FSB. E posibil ca telefonul domnului Walker să fie ascultat. Ar fi un risc prea mare. Dar dacă îi scrii un bilet şi-mi dai adresa, voi face în aşa fel încât să ajungă la el.

Malko scoase stiloul şi o carte de vizită ca să scrie câteva cuvinte, zicând că totul mergea bine şi că Larry va primi în curând veşti. La sfârşit adăugă: Valentina a avut dreptate. Pe cealaltă faţă scrisese telefonul şi adresa lui Larry Walker. Apoi i-o dădu lui „Abu” care citi cu atenţie şi ridică capul.

— Cine e Valentina?

— O prostituată care a zărit un vehicul suspect în seara în care a dispărut Paul Nitze. Acum sunt sigur că e vorba de cei de la FSB.

Cecenul puse cartea de vizită în buzunar fără să facă vreun comentariu şi întinse mâna lui Malko.

— Pe curând. Îmi pare rău, dar oamenii mei au ordin să te împuşte dacă încerci să părăseşti acest apartament. Altfel, ai toată libertatea. Luiza îţi va găti.

Era deci într-adevăr Luiza! Femeia cu care vorbise la telefon.

Aslan se ridică imediat şi salută, cu mâna pe inimă. „Abu" trânti uşa în urma lui.

Tânăra femeie îşi făcu apariţia după douăzeci de minute. Lui Malko i se păru că îşi aranjase părul şi se machiase puţin. Luiza zâmbea.

— Vei lua dejunul în bucătărie, zise ea în ruseşte. Ţi-am pregătit un prânz cecen. Sper să-ţi placă.

Malko o urmă, văzând cu această ocazie apartamentul. Un antreu mic deservea o altă încăpere, a cărei uşă întredeschisă îi permise să zărească interiorul. Un bărbat dormea înfăşurat într-o cuvertură, pe o saltea pusă direct pe podea. Încăperea era despărţită în două printr-o perdea. Intră în bucătăria mică, dar a cărei fereastră nu era acoperită. Două cuverturi erau aşezate pe o măsuţă. În mijloc se găsea o farfurie plină cu ceva ce semăna cu nişte macaroane verzui.

— Sunt *şeremia,* îi explică Luiza, legume care nu cresc decât iarna în Cecenia.

Umplu bine cele două farfurii şi se aşeză lângă el. În acel spaţiu îngust, aproape că se atingeau. La cea mai mică mişcare, Malko simţea coapsa tinerei femei. Bumbacul subţire al rochiei îi contura sânii fără pudoare, dar ea părea că nu-şi dă seama de asta. Malko gustă din mâncare. Semăna vag cu prazul şi îţi lăsa în gură un gust amar. Cu mult ceai, mergea! Luiza se uita la el anxioasă.

— Îţi place?

— E foarte bun, răspunse el cu gura plină. Aslan nu mănâncă?

— El a mâncat, zise Luiza.

Tânărul trecuse acum în antreu şi se aşezase pe un taburet, cu arma pe genunchi şi cu ţeava îndreptată spre Malko. Ţinea palma pe patul armei, dar un gest infim era destul ca să apese pe trăgaci.

Malko îşi zise că cecenii puteau foarte bine să-l ţină acolo în timp ce-şi pregăteau atentatul, apoi să-l elibereze.

FSB-ul ar fi crezut că americanii fuseseră de acord.

Dacă ar fi încercat să evadeze înainte, ar fi determinat mai mult ca sigur eşuarea negocierilor cu Ianderbaiev. Ceea ce CIA nu i-ar fi iertat.

Căzuse într-o capcană diabolică.

Capitolul X

Salman Doku se privi în oglinda sălii de baie şi fu dezgustat.

Nu fusese niciodată o frumuseţe, dar vărsatul şi multele kilograme în plus îl făcuseră de-a dreptul respingător. Faţa lui ovală nu mai era decât o masă gelatinoasă din care se iveau doi ochi negri, strălucitori ca onixul, asemănători cu două bijuterii scăpate într-un bol de gelatină. Cele trei guşi atârnau lamentabil până la gâtul zbârcit. Îşi trecu pieptănul prin cele câteva fire de păr care încă îi mai acopereau craniul ovoid, încercând să ascundă cicatricile operaţiei estetice care încercase să-l menţină prezentabil...

Descurajat, Salman Doku îşi lăsă privirea spre burta enormă şi se uită imediat în altă parte. Totdeauna avusese tendinţă de îngrăşare, dar în ultima vreme, în ciuda unui regim nemilos fără nici o picătură de alcool, atinsese „limita superioară”, adică depăşise chintalul. Picioarele pline de varice îi susţineau cu dificultate greutatea.

Privi peisajul cu mesteceni şi brazi prin fereastra mare a sălii de baie. Un peisaj pe care îl detesta. Nu-i plăceau decât munţii ţării sale, Cecenia. Dar rangul său de şef mafiot şi averea considerabilă îl împinseseră să pună să i se construiască ultima nebunie la modă la Moscova, un „cottage” la vest de capitală, la vreo zece kilometri de drumul de centură, în mijlocul altor vile asemănătoare ale politicienilor sau „noilor ruşi”.

Aceste construcţii luaseră locul vechilor vile din lemn pline de farmec, aşa cum încă mai avusese Gorbaciov. Erau nişte vile din cărămidă, de un roşu aprins, cu două-trei etaje, cu tot confortul modern: sală de baie, telefon prin satelit, jacuzzi. Vila îl costase pe Salman Doku peste un miliard de ruble, ceea ce abia dacă se simţise la averea lui colosală, adunată în peste treizeci de ani de activităţi criminale.

Pentru mobile fusese direct la Paris şi alesese piesele cele mai scumpe şi mai somptuoase din catalogul arhitectului Claude Dalie.

Şi îşi completa colecţia la fiecare trecere prin Paris, înainte de a lua avionul Concorde al companiei Air France spre New York. Ultima achiziţie fusese o colecţie de birouri 1930 din nodozităţi

de ulm.

Tânăr ţăran cecen, venit la Moscova în 1965, datorită unui văr care se ocupa deja cu negustoria în pieţe, Salman Doku înţelesese repede că nu se va îmbogăţi vânzând banane şi struguri. Din fericire, un alt cecen abia „sosit” propusese un „job”: să-i facă pe rău platnici să-şi achite datoriile. Mai întâi se mergea la domiciliul „vinovatului” şi i se cerea politicos datoria. Asta era de ajuns în nouă cazuri din zece. Dar pentru cei care nu plăteau, urma un asalt implacabil, care totdeauna se termina cu achitarea datoriei.

Prima dată când Salman Doku rupsese cu o lovitură de bară braţul unui om de cincizeci de ani îndatorat patronului său, îi fusese puţin ruşine. Nefericitul gemea, plângea, implora. Dar plătise şi, după aceea, când îl întâlnea pe Salman Doku pe stradă îl saluta cu respect. Când azerii începuseră să-şi instaleze chioşcuri în cartierul Pieţei Danilovski, patronul lui Salman îi propusese un târg. Să se ocupe de chioşcuri şi să împartă profitul.

Şi astfel devenise gangster Salman Doku. Treaba cu chioşcurile era foarte simplă. Se anunţa preţul ce trebuia plătit săptămânal. La primul refuz, proprietarul lua o bătaie cumplită. La al doilea, chioşcul lui avea parte de un cocteil Molotov. Al treilea se întâmpla foarte rar, dar dacă se întâmpla, Salman îşi lua sarcina să-i înjunghie nevasta după ce, bineînţeles, o violase.

Când patronul lui murise în urma unei crize cardiace, Salman Doku urcase mai sus. Chioşcurile constituiau o afacere amărâtă! De acum înainte, o reţea de „hăitaşi” îi semnala pungaşii care se îmbogăţiseră vânzând marfă la negru. În perioada comunistă nu existau bănci. Respectivii erau deci obligaţi să-şi păstreze câştigul în bani lichizi. Dar nu erau nebuni să-i ţină acasă.

Atunci, Salman Doku venea cu doi oameni şi cerea politicos banii. Bineînţeles, victima jura pe toţi sfinţii că n-are în casă nici măcar o kopeică. Salman Doku scotea atunci bara de fier.

Treptat, priceperea i-a permis să strângă o avere considerabilă şi să se lanseze în afaceri de trafic cu maşini, aur şi spălare de bani. Sfârşitul imperiului sovietic provocase o explozie a afacerilor. În cinci ani, Salman Doku câştigase mai mult decât în treizeci! Traficul de maşini se făcea pe scară mare iar estorcarea de bani se dezvolta vertiginos, datorită micilor afaceri de comerţ care acum erau autorizate.

Salman Doku controla o zonă de cinci kilometri în jurul arterei

Leninski Prospekt, datorită unei armate de oameni care lucrau pentru el. El, personal, nu se mai ocupa decât de marile afaceri. Servea drept mijlocitor pentru cumpărarea unor uzine, punea la cale excrocherii bănoase şi mai ales făcea export cu arme, care aveau destinaţia Iran sau Orientul Mijlociu, via aeroportul din Groznîi, unde cumpărase toţi vameşii. Salman Doku avea conturi la Moscova, la Groznîi, la Londra, în insulele Caiman, plus grămezi de bancnote de o sută de dolari în seifurile lui. În ciuda puterii sale, continua să plătească zeci de kaghebişti şi foşti kaghebişti, ofiţeri de miliţie sau de la vamă. Nu se deplasa decât într-un Mercedes 600 blindat, escortat de două maşini BMW pline cu gărzi de corp originare din acelaşi sat cu el. Dacă vreunul ar fi avut ideea nechibzuită să-l trădeze, întreaga lui familie ar fi fost exterminată.

După ce se bărbieri Salman Doku îşi şterse faţa. Din cauza stării proaste a pielii, se tăia mereu şi aceste tăieturi sângerau întruna. Mai era şi diabetic şi scăpase ca prin urechile acului cu viaţă din două atacuri cardiace. Dar la şaptezeci şi doi de ani, cecenul lupta împotriva sănătăţii ruinate cu aceeaşi furie cu care făcuse avere.

Suspină şi se întoarse spre masa pe care Fedora, camerista lui cu păr cărunt, pregătise lista medicamentelor pe care trebuia să le ia în timpul zilei. Altfel ar fi uitat. Se forţă, timp de cinci minute, să înghită pastile de toate culorile. Prefera să le ia dimineaţa pe toate, pentru că era mai puţin deprimant!

Sună telefonul interior şi se duse să răspundă.

— A sosit *Grajdanka*[28] Tatiana, îl anunţă vocea respectuoasă a şoferului său, care mai era şi secretar şi gardă de corp.

— Invit-o în salon şi serveşte-o cu ceai, zise Salman Doku.

Tatiana Korîjin era una dintre amantele lui. Cea pe care o prefera din cauza alurii sale sculpturale. Tatiana avea o faţă cu trăsături regulate şi senzuale şi nişte ochi mari şi albaştri, o sută optzeci de centimetri de carne albă, sâni de oţel, fund de marmură şi picioare lungi. Prima dată o întâlnise la un dineu al unor ofiţeri superiori din KGB, unde fusese invitat în calitate de „contribuabil” important. Privirea ei îl fascinase. Avea o expresie tulbure, îndepărtată şi incredibil de provocatoare. Când se oprea asupra bărbaţilor, aceştia se simţeau dezbrăcaţi. Emana senzualitate. Născută în Siberia, la Celiabinsk, probabil că îşi

28 Doamna (n.a.).

reprimase multă vreme înclinaţiile, de unde această atitudine voluntar distantă. Dar imediat ce se mişca, când îşi legăna şoldurile, se simţea că avea douăzeci de mii de volţi între picioare.

Soţul ei, general-maior în perioada Primului Directorat, era un bărbat foarte frumos, prieten cu Salman Doku. Cecenul făcuse în aşa fel încât să fie invitaţi de mai multe ori şi strânsese informaţii. Tatiana îşi înşela soţul de fiecare dată când putea s-o facă. Nu era vorba de legături statornice, nu era îndrăgostită. Nu era vorba decât de impulsuri sexuale. Sexul în stare pură era unicul ei motor.

Salman Doku şi ea se ignoraseră multă vreme sexual. Lucid, bătrânul mafiot cecen ştia că nu putea s-o intereseze: era prea gras, prea urât, prea bătrân!

Răsturnarea se produsese cu cinci ani în urmă, când Tatiana devenise văduvă. Pensia bărbatului ei devenise o nimica toată din cauza inflaţiei. Evident, rămăsese cu apartamentul de pe Faleievski Pereulok, o străduţă încântătoare care dădea spre râul Moskova, în faţa Kremlinului. Tatiana trăia acolo cu fiul ei, dar rămăsese fără bani. Atunci intervenise Salman Doku. Într-o zi, o invitase în weekend împreună cu fiul ei de şapte ani. Salman Doku îşi amintea de ziua aceea de parcă ar fi fost ieri. Tatiana Korîjin purta un taior albastru foarte decoltat, ciorapi deschişi la culoare şi pantofi cu toc înalt. Se aşezase lângă ea şi, cu o voce fermă, îi făcuse propunerea.

— Tatiana, soţul tău a murit. Eu sunt singur, nevasta m-a părăsit de multă vreme, dar încă sunt prea tânăr ca să trăiesc în abstinenţă. Îţi cunosc situaţia. N-ai să te apuci să munceşti la alţii. În curând, dacă vrei să continui să trăieşti foarte bine, vei fi obligată să te prostituezi. Eu te urmăresc de ani de zile şi te găsesc extraordinară!

Tatiana Korîjin roşise.

— *Spasiba,* dar…

— Iată ce-ţi propun, continuase Salman Doku. Începând de azi mă voi ocupa de nevoile tale financiare, vei continua să trăieşti foarte bine, vei călători – singură sau cu mine – vei avea tot ce-ţi trebuie ca să-ţi creşti fiul.

— Vrei să trăiesc cu tine?

Salman Doku protestase.

— Nu, nu! Sunt prea bătrân. Am momente când nici eu nu mă suport! Nu, vreau doar să pot să te văd şi să fac dragoste cu tine

când îţi cer. În felul ăsta rămâi la fel de respectabilă. Îţi convine?

Tatiana Korîjin întorsese pur şi simplu capul spre el, schiţase un zâmbet şi întrebase:

— Când vrei să începem?

Emoţionat ca un licean, bătrânul Salman Doku îşi pusese mâna pe genunchiul ei. În viaţa lui nu avusese o senzaţie atât de puternică.

Tatiana Korîjin îşi depărtase imperceptibil pulpele cărnoase, permiţând degetelor să urce la început în sus pe ciorap, apoi pe pielea goală. Când atinsese pântecele fierbinte. Tatiana aproape că dădu ochii peste cap. Era umedă şi tremura uşor. Salman Doku îşi amintise de ce auzise de la amanţii ei. Curajos, cecenul îi luase mâna şi i-o pusese pe sexul lui, sub masa invadatoare a burţii sale enorme.

Degetele ei îl strânseră imediat, cu o forţă care îi provocase o descărcare electrică de o sută de mii de volţi în coloana vertebrală. Era extraordinar! Simţea că Tatiana chiar voia să fie regulată!

Contrar prostituatelor sale obişnuite, care mergeau până acolo încât se ungeau cu miere ca să-l facă să creadă într-o dorinţă inexistentă!

Îşi ridicase brusc cele o sută zece kilograme de pe sofa şi o dusese pe tânăra femeie în dormitor. Acolo el se instalase într-un pat mare cu baldachin şi aşteptase urmarea.

Tatiana Korîjin îi desfăcuse pantalonii de flanelă. În picioare lângă el, cu privirea cufundată în ochii lui, îşi ridicase lent rochia albastră pe pulpe, descoperind jartelele albe şi un triunghi de perişor blond. Se urcase şi ea în pat, încălecase pe el şi, fără prea mare greutate, se înfipsese în sexul lui. Pentru Salman Doku fusese senzaţia vieţii sale! Dar nici pentru Tatiana nu părea rău. Îl călărise lent, cu ochii închişi, cu faţa extaziată, până când orgasmul îi zgudui tot corpul.

La foarte puţin timp după aceea, Salman Doku ejaculase ţipând de fericire.

Din ziua aceea înţelegerea lor fusese perfectă. Vara, Salman Doku fugea de căldură şi de praf şi făcea o croazieră pe Mediterana. Tatiana îl însoţea totdeauna. Îl întâlnea în cabina mare a vasului său şi de obicei îl făcea să ejaculeze în gura ei. Chiar dacă după aceea se ducea imediat să-şi pregătească un cocteil „Margarita” – Cointreau, tequila şi lămâie verde – pe care îl bea pe nerăsuflate. Nu suporta să rămână în gură cu gustul

spermei unui bărbat pe care nu-l iubea.

În restul timpului, Tatiana se îndopa cu şampanie. Bea o sticlă, foarte rece, la sfârşitul zilei, ca să-şi revină după căldura apăsătoare.

*

* *

Fedora, camerista cu păr cărunt, apăru fără zgomot şi-l ajută pe Salman Doku să-şi îmbrace slipul şi cămaşa. Neputând să se mai aplece, cecenul nu mai putea să se îmbrace singur. Salman Doku se uită în oglindă şi găsi că nu mai era chiar atât de urât.

După ce se parfumă bine, Salman intră în sfârşit în salonul în care Tatiana citea, instalată pe o canapea superbă acoperită cu mătase verde.

— *Dobreden! Dobreden!*

Tânăra femeie se ridică; îşi aranja fusta de piele neagră foarte scurtă şi Salman zări triunghiul alb al slipului, în timp ce ea lăsa ochii în jos.

— *Dobreden,* răspunse Tatiana. Ai dormit bine?

— Nu, răspunse el. Iar mă înăbuş! Arterele îmi fac figuri, dar nu pot să mă operez. *Nicevo!*

Ea îl privi cu o oarecare tandreţe. Datorită acelui om, ea trăia convenabil. Şi dacă închidea ochii, trebuia să recunoască că sexul lui îi provoca tot atâta plăcere ca cel al masculilor tineri, focoşi şi siguri de ei. Evident, avea imaginaţie!

Salman Doku se trânti lângă ea.

— Ai vorbit cu Grigoriev? întrebă el.

— Da.

— Şi?

— Mi-a spus că nu sunt probleme. Doar că are nevoie de o săptămână ca să strângă materialul. Din momentul în care primeşte cincizeci la sută din bani.

— Cât?

— Opt sute de mii de dolari în total.

Salman Doku se strâmbă şi dădu din cap.

— Sper că la banii ăştia nu se culcă şi cu tine.

Tatiana Korîjin se uită la covorul kurd cu un zâmbet mecanic. Viaceslav Grigoriev se culca cu ea. Chiar des. Dar asta nu avea nici o legătură cu această afacere. Cu o oră în urmă, Grigoriev o lipise de uşa biroului, posedând-o mai întâi normal şi apoi sodomizând-o. Îi mai tremurau şi acum picioarele.

Salman Doku nu insistă. Armele pe care le comandase valorau

cel mult două sute de mii de dolari, fiind foarte generos. Ticălosul de Grigoriev probabil că bănuia că nu erau destinate Armeniei şi acţiona ca atare. Salman Doku îl cunoştea de multă vreme. La fel ca şi ceilalţi ruşi, Grigoriev nu-i simpatiza pe ceceni. Dar îl ura atât de mult pe Boris Elţîn, încât nu făcea mofturi când era vorba să-i ajute pe duşmanii lui.

Tatiana Korîjin scoase pachetul de ţigări din geantă şi aprinse una.

— Ce-i spun? întrebă ea. Trebuie să ne vedem diseară.

— Că sunt de acord, răspunse Salman Doku. Îţi voi da banii azi, dar trebuie să mă duc la bancă. Să ne întâlnim la dejun la *Maxim's...* La unu.

Tânăra femeie se ridică. Cecenul se uită la ea cu o privire atât de elocventă încât ea ezită să plece. Dar Salman Doku se mulţumi să-i mângâie fesele prin pielea neagră a fus: ei. În dimineaţa aceea avea alte griji pe cap. Se uită totuşi după ea cu nostalgie, întrebându-se cât timp va mai putea fi viril. Rămas singur, Salman Doku luă telefonul mobil şi formă numărul unui alt telefon mobil care răspunse imediat. Asta era. Şi în Rusia, singurul mijloc de a evita eventualele ascultări. Vorbind în cecenă, mafiotul fixă o întâlnire cu interlocutorul său. Apoi căzu pe gânduri. În ciuda relaţiilor sale sus-puse, dacă într-o zi s-ar afla despre astea şi-ar pierde viaţa. Nici un general KGB n-ar fi putut să-l apere împotriva furiei ţarului Boris Elţîn. Numai că, pentru prima dată în viaţa lui, nu el ţinea în mână bara de fier, ci un altul, noul preşedinte rebel, Zalimhan Ianderbaiev.

Toată viaţa lui, Salman Doku stătuse departe de politică. Apoi începuseră colectele în rândul comunităţii cecene din Moscova în profitul luptătorilor lui Dudaiev. După ce se asigurase că banii mergeau într-adevăr acolo unde trebuia, Salman Doku dăduse şi el cu generozitate, pe măsura posibilităţilor sale.

Răsturnarea avusese loc cu câteva săptămâni în urmă. Primise un emisar chiar de la Ianderbaiev. Acesta îi prezentase o cerere, una dintre acelea pe care nu o poţi refuza. Era vorba de procurarea unui stoc de arme.

La început, Salman Doku spusese nu. Emisarul se retrăsese fără să insiste.

După trei zile, Salman Doku primise un telefon prin care era anunţat că locuinţa familiei sale din Cecenia fusese distrusă de o explozie criminală. Această acţiune era pusă pe socoteala ocupanţilor ruşi. Dar el ştia prea bine cine erau autorii. Emisarul

revenise. Conversaţia fusese mai puţin mondenă. I se dăduse de înţeles cât se poate de clar că în cazul în care nu-şi ajuta compatrioţii aflaţi în luptă, *niciodată* nu se va mai putea întoarce să-şi sfârşească zilele în Cecenia. Avea la dispoziţie două zile ca să se hotărască.

Chiar în aceeaşi seară, Gorby, splendidul său buldog german fusese găsit mort în grădină, pe marginea piscinei, cu gâtul tăiat de un *kindjal,* pumnalul tradiţional cecen.

Lui Salman nici măcar nu-i fusese frică. Era un sentiment pe care nu-l mai avea de multă vreme. De altfel, această crimă nu avea nimic iraţional. Decizia îi aparţinea. Avea pur şi simplu posibilitatea de a alege între a trăi şi a muri. Totdeauna pusese problema în aceşti termeni, când se afla de cealaltă parte a barierei. Atunci fusese destul un telefon rapid pentru oprirea procesului.

A doua zi dimineaţă, un curier îi aducea o listă bătută la maşină cu armele pe care trebuia să le furnizeze.

Mai întâi fusese vorba să le dea organizaţiei lui Ianderbaiev. Dar Salman Doku se smiorcăise atât de mult încât interlocutorul său acceptase să le plătească. Era deja destul de greu să faci rost de astfel de arme la Moscova.

*

* *

Prin geamurile Mercedesului 600, Salman Doku privea distrat blocurile oribile de pe Leninski Prospekt. De dimineaţă simţea o durere ciudată în partea stângă şi asta îl îngrijora mai mult decât întâlnirea la care se ducea. Cu moartea nu puteai negocia.

Maşina ajunsese în centru. Şoferul viră la dreapta, exact unde nu trebuia şi fu oprit de un fluierat furios. Un poliţist solid de la circulaţie se apropie de maşină cu un aer încruntat. Salman Doku coborî geamul, chemându-l cu un mic gest şi zise zâmbind:

— *Dobreden.* E vreo problemă?

În acelaşi timp, cecenul îi întinse dreptunghiul roşu care dovedea că era membru de onoare al FSB-ului. Poliţistul salută şi se depărta, înghiţindu-şi furia. Ar fi trebuit să bănuiască! După cinci minute, limuzina se opri pe Neglinnaia Uliţa, în faţa unui imobil vechi, care arăta destul de rău pe afară. Pe faţada cenuşie abia se putea citi *Uzbekistan.* Pe vremuri era cel mai bun restaurant caucazian din Moscova. Administraţia sovietică îl făcuse să se ducă la fund şi aproape nimeni nu mai venea acolo. Salman Doku deschise uşa care dădea într-un antreu mare şi

întunecos, cu pardoseala acoperită de un covor caucazian care nu mai fusese spălat de la Revoluţia din Octombrie. Funcţionarul moţăia lângă garderoba goală. Tresări însă când văzu un client.

Un chelner cu haină albă murdară veni în întâmpinarea lui Salman Doku şi îl duse într-o sală cu pereţii decoraţi după stilul turcesc, mozaic şi picturi.

— Aveţi Borjoni[29]? întrebă mafiotul cecen.

— Nu, nu mai e. Doriţi *Hivanskaza*[30]?

— Nu. Atunci, nimic.

Chelnerul nu insistă, lăsându-l pe cecen în colţul lui. Clientul nu rămase multă vreme singur. Un bărbat, intrat pe o uşă care dădea spre Kiselni Pereulok, sosi fără zgomot. Tânăr, cu părul foarte negru, cu aerul hotărât, însoţit de alţi doi tineri cu ochii tot timpul în mişcare. Noul venit îi întinse mâna lui Salman Doku.

— Mulţumesc că eşti punctual. E periculos pentru mine să circul în Moscova.

Doku înclină capul şi îi făcu semn să stea jos. Trecuse de linia subţire dincolo de care putea să piardă totul, inclusiv viaţa. Deodată se simţi foarte ostenit.

— Te-ai ocupat de mine? întrebă Şamil Basaiev.

— Da. Totul poate să fie aici într-o săptămână. Va costa opt sute de mii de dolari. E mult prea scump, dar n-am de ales.

— Înţeleg, admise Basaiev, dar încă n-am banii. Cred că n-ai nimic împotrivă ca să-i dai pentru noi.

— *Da, da*, zise Doku.

Nu i se lăsase posibilitatea de a alege. Vrând parcă să-l liniştească, Şamil Basaiev preciză imediat:

— Am nevoie de arme joia viitoare. Iar banii îi vei primi în ajun.

După care îi explică cu toate precizările necesare unde şi când voia să se facă livrarea iar Salman Doku îi dădu la rândul lui elementele necesare recuperării banilor săi.

— În privinţa armelor, conchise Basaiev, eşti sigur că nu sunt probleme? Că nu e o cursă?

— Nu va fi nici o problemă, răspunse cecenul. E o filieră pe care o cunosc bine, oameni siguri cu care lucrez de ani de zile.

Şamil Basaiev vru să ştie:

— Vânzătorul ştie cui sunt destinate?

— Nu. Crede că merg în Armenia sau în Afganistan. Au mai

---

29 Apă minerală (n.a.)

30 Vin roşu de Georgia, preferatul lui Stalin (n.a.)

fost şi alte livrări similare.

Şamil Basaiev nu insistă. Salman Doku garanta cu propria lui viaţă, era destul.

— Se va ţine cont de atitudinea ta în viitor, conchise el. Sper ca în curând să te poţi întoarce la noi. După ce războiul se va termina.

— Şi eu sper! zise Salman Doku cu o voce plictisită. Dacă mă mai ţine inima până acolo.

Amândoi şuşoteau în cecenă şi vocile lor nu se auzeau mai departe de un metru.

Dădură mâna, apoi Şamil Basaiev ridică perdeaua care dădea spre sala mare, o traversă şi ieşi. Când ajunse la Lada lui Magamet, i se mai luase o greutate mare de pe inimă.

O problemă era aproape rezolvată. Acum trebuia să joace diplomatic între FSB şi americani.

Capitolul XI

Malko se uită cu greaţă la *khash*-ul[31] din farfurie. De trei zile numai asta mânca, sau brânză acră. Terminând masa cu o prăjitură roşiatică cu un gust cumplit. Totul stropit cu *kompota* sau ceai negru ca iadul. Ridică capul şi întâlni privirea neliniştită a Luizei.

— Nu-ţi place?

— Nu poate fi trimis Aslan sau Jabraim să cumpere ouă? sugeră Malko.

Jabraim era „dublura” lui Aslan, atât fizic cât şi moral. Se schimbau unul pe altul, supraveghindu-l în timp ce celălalt dormea. La fel de rezervaţi şi de pioşi, ambii fugeau de contactul cu Malko de parcă acesta ar fi putut să-i murdărească. Nişte adevăraţi luptători care îşi abandonaseră studiile pentru *Gazavat.*

Luiza scutură din cap.

— Nu, au ordin să nu părăsească apartamentul.

— N-au încredere în tine? Unul dintre ei poate să-ţi lase arma lui.

Tânăra cecenă se tulbură.

— Oh, nu, nu e asta. Dar vor să fie amândoi aici în cazul în care va ataca poliţia.

— Atunci du-te tu, îţi dau eu bani.

— Bine. Mă duc, zise tânăra femeie cu voce scăzută.

Se aflau în bucătărie, cu uşa deschisă, în trei zile, atitudinea Luizei se schimbase mult. Timiditatea ei se transformase într-o familiaritate amicală plină de curiozitate. Malko o simţea gata să facă orice efort pentru ca acea captivitate să-i fie mai uşoară. A doua zi după vizita lui „Abu”, Luiza apăruse cu bijuterii. Cercei, un colier şi o brăţară. Toate nu valorau mai mult de douăzeci de dolari, dar era foarte mândră de ele. Aslan şi Jabraim se uitaseră la ea încruntaţi fără să îndrăznească s-o admonesteze. Era o luptătoare la fel ca ei şi asta îi dădea unele drepturi.

Malko mai observase şi machiajul fin al ochilor şi buzele mai strălucitoare, probabil date cu o cremă incoloră. Luiza voia să placă, asta spuneau toate gesturile ei. Probabil că noaptea călca,

31 Mâncare cecenă, pe bază de oaie şi orez fiert câteva ore (n.a.)

pentru că rochia ei era totdeauna impecabilă. Dar, dacă în prima zi era încheiată de sus până jos, acum avea doi nasturi de sus şi patru de jos desfăcuţi, ceea ce-i dezvelea o parte din picioare.

În spaţiul acela îngust, Luiza voia tot timpul să intre pe o uşă în acelaşi timp cu Malko. El îi atingea uşor un şold, un sân, o coapsă, ea se uita la el semnificativ, apoi îşi întorcea imediat privirea.

Slavă Domnului, cei doi *boiviki* nu-şi dădeau seama de acest lucru „îngrozitor”, ocupaţi să înşiruie pe mătăniile de chihlimbar cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Allah.

În ajun, după cină, Malko şi Luiza rămăseseră multă vreme să flecărească în bucătărie, bând ceai negru. Ea îi arătase o fotografie a casei sale, din cartierul Kataiama din Groznîi. Nu mai rămăseseră decât ruine.

— Aveam totul, îi explicase ea cu glas scăzut. Bărbatul meu era amabil şi îmi plăcea la nebunie să mă ocup de copii mei. Apoi i-au ucis, prietenii mei au murit iar eu mă aflu aici, unde trăim ca nişte animale.

Nu exista decât un dormitor cu o mică sală de baie. Malko avea dreptul să fie singur acolo. Din prima zi, Jabraim îi adusese o cămaşă şi un slip de schimb, precum şi un brici, săpun şi cremă de ras. Luiza spăla hainele pentru toţi.

Tânăra femeie ocupa jumătate din dormitor, cealaltă jumătate fiind a luptătorilor, îi despărţea o perdea. Uşa rămânea tot timpul deschisă.

„Abu”, după cum îi spusese Luiza, sunase de două ori, folosind un cod complicat, ca să-i transmită lui Malko un mesaj simplu: Încă nu primise răspunsul preşedintelui Ianderbaiev la oferta americanilor. Întrebată de Malko, Luiza mărturisise că nu ştie deloc unde se află „Abu” şi că folosea un telefon mobil. Putea foarte bine să se fi întors în Cecenia, ceea ce, în cel mai bun caz, însemna o absenţă de vreo zece zile. Dacă n-ar fi fost Luiza, Malko şi-ar fi epuizat de mult răbdarea.

Începu să facă lista cu ceea ce voia: votcă, ouă, fructe, apă minerală ca să mai schimbe ceaiul. Îi strecură tinerei femei o sută de mii de ruble şi adăugă:

— Cumpără-ţi şi ţigări.

Malko remarcase că Luiza fuma uneori. Ea roşi fără să răspundă, dar luă bancnotele şi se îndreptă spre antreu. Malko vru să vină după ea ca s-o ajute să-şi îmbrace haina. Se pomeniră blocaţi în ambrazura uşii, aproape lipiţi unul de altul.

Simţi pulpa şi sânul ei tare. În apartament era cald ca într-un cuptor şi nu purtau niciodată prea multe haine pe ei.

Preţ de câteva secunde, corpul tinerei femei palpită lipit de corpul lui. Din fericire, chiar în acel moment echipa Dinamo din Moscova marcă un gol echipei din Kiev. Când se dezlipiră unul de celălalt, Aslan stătea tot cu ochii ţintă la televizor. Luiza se grăbi să-şi îmbrace haina şi ieşi.

Malko se întoarse în salon tulburat. Nu era prima dată când între el şi Luiza se aprindea o scânteie sexuală. În ajun, făcuse eforturi ca să nu sară asupra ei, când îi citise în palmă, aplecat spre el. Nasturele rochiei se desfăcuse, lăsând să se vadă partea de sus a sânilor. Amuţiseră amândoi şi crezuse că ea îl va săruta.

În acel apartament mic, erau ca doi electroni care se roteau unul în jurul celuilalt degajând din ce în ce mai multă căldură. Cum nu puteau avea nici un fel de intimitate, tensiunea creştea şi mai repede.

*

* *

— Am luat, îl anunţă Luiza scoţând „comorile” din sacoşa de plastic.

Douăsprezece ouă, unt, cremă de ras, mere, banane, ţigări ruseşti, apă minerală, o sticlă de Stalicinaia şi una de Cointreau. Plus nişte reviste de sport ilustrate pentru cei doi luptători.

— Am văzut asta la un chioşc, îi explică Luiza arătând sticla de Cointreau. Nu ştiu ce e, dar mi-ai spus să iau alcool.

— E foarte bine, spuse Malko impresionat. Împreună cu votca se pot face amestecuri, care se numesc cocteiluri. Îmi faci două ouă?

— Imediat.

După cinci minute, Malko mânca cu poftă ouăle. Ce bune erau! Luiza se mulţumi cu o banană.

Aslan, cu timiditate, venise să mulţumească pentru reviste, nu fără să se uite dezaprobator la sticla de votcă. Ca să-i facă plăcere, Malko desfăcu sticla de Borjoni şi-şi turnă în pahar. Dar fu gata să scuipe jos, atât era de scârboasă, de caustică. I-o întinse lui Aslan care bău cu o mare plăcere, în timp ce el îşi clătea gura cu Stalicinaia.

Luiza aşteptă ca tânărul *boivik* să iasă din încăpere ca să ia o ţigară. Malko i-o aprinse cu bricheta lui, Zippo din argint masiv. Ea nu mai văzuse niciodată o astfel de brichetă şi o examină curioasă, nevenindu-i să creadă că era garantată pe viaţă. În

Rusia, durata obiectelor se situa între câteva zile şi câteva luni. Era impresionată de emblema gravată pe metal. Privirile lor se întâlniră şi Luiza roşi. Chiar în acel moment, Aslan veni să ia ceai şi schimbară câteva cuvinte. Încântat de reviste, tânărul cecen spuse că avea douăzeci de ani, că era *boivik* de doi ani şi că era nerăbdător să se întoarcă în Cecenia ca să omoare ruşi. Mândru nevoie mare, Aslan îi arătă lui Malko pumnalul său ascuns într-un toc de piele sub puloverul gros. Apoi se întoarse la televizor. Malko începea să facă parte din familie!

Îi oferi votcă Luizei dar aceasta refuză. Era prea tare. Atunci, cu lămâie şi Cointreau, Malko îi pregăti o „balalaică". Îi plăcu la nebunie. Purist, Malko rămase la votcă. În salon, Aslan râdea de parodia în care Boris Elţîn cerşea, cu mâna întinsă la Clinton. Era ora păpuşilor comice de pe canalul NTV.

— Eşti foarte tânără ca să fii o luptătoare! zise Malko.

Luiza protestă zâmbind.

— Tânără! Nu, am douăzeci şi şase de ani. Şi sunt văduvă de aproape doi ani.

După senzualitatea pe care o degaja şi după corpul ei bine făcut, castitatea probabil că o cam apăsa. Cei doi *boiviki* îi păzeau virtutea de parcă ar fi avut paisprezece ani. În ultimele douăzeci şi patru de ore, Luiza se învârtise în jurul lui Malko ca o pisică în jurul unei fripturi. Era clar că el era primul bărbat de, care se apropia de la venirea ei la Moscova, unde trăia izolată în acea locuinţă mică.

Tânăra femeie începu să-i pună cu glas scăzut o mie de, întrebări despre viaţa şi despre călătoriile lui, răsucind între degete bricheta cu emblemă. Îl întrebă chiar detalii despre magazinele din Moscova.

— Mi-ar plăcea să merg să cumpăr discuri! zise ea suspinând. Sau casete. Ador muzica.

— Găseşti în toate chioşcurile, îi explică Malko. Chiar şi în acest cartier.

Luiza luă un aer stingherit.

— N-am bani. Sunt întreţinută de Organizaţie. Asta ar însemna risipă. N-am decât o casetă cu muzică cecenă. Vrei să asculţi?

— Bineînţeles, răspunse Malko. Luiza se ridică, luă de pe o etajeră un mic casetofon Walkman, legat la un difuzor mic şi îl porni. În încăpere răsună o muzică incredibil de veselă şi de ritmată, un cor de femei acompaniat de şuierături bruşte şi de instrumente cu coarde. Un amestec de muzică orientală şi

melodii ruseşti. Malko şi-i închipuia pe oamenii din Caucaz dansând în jurul focului. Cu siguranţă că şi Luiza făcea la fel, căci se ridică şi începu să danseze pe loc, pocnind din degete, mişcându-şi bazinul ca o dansatoare orientală, cu sânii înainte. Un dans de rut.

Înfierbântat, Malko se ridică şi el. Luiza se legăna la câţiva centimetri de el. Un impuls brusc îl făcu s-o cuprindă de mijloc şi s-o lipească de el fără o vorbă. Dansul ei se opri brusc, pupilele negre se tulburară şi Malko avu impresia unei fuziuni nucleare. Luiza se lipise de el de la umeri până la genunchi, cu privirea rătăcită, cu gura întredeschisă. Buzele lor aproape că se atingeau. Malko îşi dădu imediat seama că dacă se sărutau, nimic în lume n-ar fi putut să-i mai oprească. Cu un fel de geamăt, Luiza se depărtă de el şi se trânti pe un scaun. Muzica continua dar ei nu o mai auzeau. De parcă ar fi vrut să evite o nouă tentaţie, Luiza se ridică şi se duse la televizor lângă Aslan.

*

* *

Şamil Basaiev se întorsese la *Majarski* epuizat din cauza tensiunii nervoase. Toată ziua alergase prin Moscova pentru o recunoaştere serioasă a terenului. Planul său nu admitea nici o improvizaţie. Era o operaţiune militară care, de la început şi până la sfârşit, trebuia să se deruleze fără nici o piedică. Armele urmau să sosească, iar oamenii lui erau împrăştiaţi în oraş, aşteptând ordinele, ascunşi ca nişte şobolani. Chiar dacă unul dintre ei ar fi fost arestat, asta nu ar fi avut consecinţe grave. Nu aveau să afle planul de atac decât în ultimul moment. Şi nici unul dintre ei nu ştia unde se afla Basaiev şi ceilalţi camarazi.

Dacă operaţiunea reuşea, Boris Elţîn n-ar fi putut să se mai prezinte în faţa alegătorilor fără să nu provoace râsul tuturor. Cum să mai votezi pentru un om care, aflat la conducerea unuia dintre cele mai puternice state ale lumii şi dispunând de servicii de securitate omniprezente, fusese atât de tare ridiculizat de o mână de oameni?

Basaiev se apropie de barul luminat crepuscular şi se instală într-un colţ întunecat. Trei dintre oamenii lui păzeau ieşirile. Nimeni de la hotel nu bănuia adevărata lui identitate. Pretindeau că sunt camionagii care aşteptau piese de schimb pentru camioanele lor aflate în pană. O situaţie foarte obişnuită. Dar nimeni nu ştia că în interiorul enormului lor camion Kamaz se afla un camion militar cu o placă de înmatriculare a regiunii

militare Moscova, care putea să adăpostească vreo patruzeci de oameni cu echipament cu tot. Cu un astfel de vehicul, furat de la Armata Roşie, puteau să treacă toate barajele.

Deodată sună telefonul mobil al lui Şamil Basaiev. Se auzea prost, dar recunoscu vocea lui Aslan care, ca în fiecare zi, îi anunţa că totul era bine. Preşedintele Ianderbaiev nu avusese niciodată intenţia să cedeze presiunii americanilor, dar era o stângăcie să li se spună asta direct în faţă. Trebuia să câştige timp.

Atâta vreme cât americanii sperau într-un răspuns pozitiv din partea lui, i-ar fi domolit probabil pe cei de la FSB, evitând astfel controlul sistematic al cecenilor. Proiectul era ţinut la dosar şi l-ar fi jenat considerabil pe Şamil Basaiev, care s-ar fi simţit ca un peşte scos din apă. După ce operaţiunea ar fi fost terminată, ar fi dat ordin ca ostaticul să fie eliberat.

Chelneriţa cu fustă mini din piele, cu franjuri, sexy în draci, oferindu-şi sânii ca pe specialitatea casei, se apropie să ia comanda. Cuminte, Şamil Basaiev comandă Borjoni. Oricum, nu prea era atras de femei şi orice contact reprezenta un risc. Acel hotel vechi era o oază de linişte, cu condiţia să iei unele măsuri de precauţie.

*

* *

Larry Walker, închis în biroul său, trăgea din ţigară extrem de furios. Trecuseră deja patru zile de la dispariţia lui Malko. Unicul semn de viaţă fusese biletul pe care americanul îl găsise strecurat sub uşa biroului. Prea succint ca să-l liniştească, el putuse să fie scris sub ameninţare, iar aluzia la Valentina semăna mult cu o scoatere din culpă a cecenilor.

Oră de oră, Larry Walker aşteptase telefonul lui. Zadarnic. De aceea, treptat, căpătase convingerea că Malko nu era doar răpit, ceea ce părea evident, ci probabil că se afla în pericol de moarte. Acea nouă zi avea să se sfârşească fără să-i aducă nimic nou. Respiră profund, umflându-şi vesta. Ajunsese la o răscruce de drumuri.

Nu primise nici până acum răspuns la cele două mesaje trimise cecenilor prin intermediul Serviciului secret turc. Concluzia părea mai mult decât evidentă. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, noua conducere cecenă, sub comanda lui Zalimhan Ianderbaiev, se răzgândise. Paul Nitze era răpit sau mort, iar soarta lui Malko probabil că nu era mai bună.

Americanul se blestema că îl trimisese la moarte. Acum era datoria lui să-l salveze. Or, pentru asta, nu vedea decât un singur mijloc.

Luă paşaportul dintr-un sertar, ridică receptorul telefonului şi formă 252 2451, numărul direct al consulului american de la Moscova. Când acesta răspunse, Larry Walker se prezentă şi zise:

— Pot să aduc paşaportul pentru prelungirea vizei?

— Treceţi la orele zece şi jumătate, răspunse consulul cu o voce neutră.

*

* *

În faţă vechiul building de pe Novinskîi Bulvar, continuare cu Kolţo, era coada obişnuită. Larry Walker trecu prin faţa ruşilor resemnaţi care veniseră să ceară viză şi îşi spuse numele soldatului de gardă care, după ce consultă o listă scurtă, îi dădu voie să intre în localul consulatului. De acolo, o secretară îl duse în biroul consulului care îi strânse mâna cu căldură.

— L-am anunţat pe domnul Redd, te aşteaptă, zise el.

Larry Walker ieşi din biroul lui pe o uşă care dădea spre acea parte a ambasadei interzisă publicului. După două minute, bătea la uşa biroului lui Austin Redd, şeful Staţiei CIA de la Moscova. Văzându-i aerul preocupat, Redd îl întrebă imediat:

— Vreo problemă?

— Mai întrebi! răspunse Larry Walker trântindu-se greoi pe o banchetă.

După zece minute, Austin Redd cunoştea amploarea dezastrului.

— Ce vrei să faci? întrebă el.

Larry Walker îşi mângâie barba.

— După părerea mea, nu există decât o singură soluţie, răspunse el. Negocierile cu cecenii au murit. Trebuie să încercăm să ne recuperăm oamenii. Şi singurii care pot să ne ajute sunt ruşii. Datorită numerelor de telefon pe care le avem.

O tăcere apăsătoare urmă propunerii sale. Austin Redd zise:

— Nu e o hotărâre care poate să fie luată la nivelul meu. Trebuie să vorbesc cu cei de la Langley. Acolo e două şi jumătate dimineaţa. M-ar mira să găsesc pe careva. În afara ofiţerului de serviciu.

— Timpul ne presează, insistă Larry Walker. În caz de urgenţă, putem trezi directorul general.

Austin Redd îi simţi angoasa şi nu insistă.

— OK, zise el. Trimit imediat un mesaj „flash-cosmic”. Îţi transmit răspunsul imediat ce-l primesc. Dacă e pozitiv, voi interveni chiar eu la cei de la FSB. Dacă e negativ, nu facem nimic. Acum hai să-ţi spun cum îţi transmit răspunsul.

Îl însoţi până la ascensor. După câteva minute, Larry Walker ieşi de la consulat. Un american foarte liniştit care venise să rezolve o problemă administrativă.

*

* *

Larry Walker semna contractul de închiriere a douăsprezece PC-uri când secretara sa îi făcu legătura telefonică. Recunoscu imediat vocea lui Austin Redd.

— Domnul Walker? zise el. Am vrut să vă anunţ că paşaportul dumneavoastră va fi gata mâine dimineaţă. Puteţi să treceţi să-l luaţi sau să trimiteţi pe cineva.

— Mulţumesc, răspunse Larry Walker.

Închise. Rândurile contractului îi jucau în faţă. Prin urmare, cei de la Langley îi acceptaseră sugestia, după ce consultaseră, cu siguranţă, Casa Albă. Toată ziua aşteptase acel telefon. Acum când zarurile fuseseră aruncate, se întreba dacă nu cumva făcuse o nebunie. Se apropie de minibar, luă o sticlă de Defender şi-şi umplu paharul.

*

* *

Privirea generalului Rudzik se deplasă de trei ori între hârtia de pe birou şi faţa lui Austin Reed, şeful Staţiei CIA de la Moscova. Cei doi bărbaţi se întâlneau în mod regulat în cadrul acordurilor bilaterale şi, de asemenea, de fiecare dată când era necesar. Austin Redd obţinuse de la omologul său o întâlnire, iar generalul Rudzik nu regreta că o acceptase.

— Aceste numere de telefon sunt într-adevăr cele ale bazelor cecene din Moscova? insistă el, încă sceptic.

— V-am ţinut la curent cu tentativa de contact pe care am făcut-o, răspunse Austin Redd. Ca şi cu dispariţia unuia dintre agenţii noştri, în urmă cu mai mult de cincisprezece zile. Am numit un altul pentru această misiune. Şi el a dispărut şi sunt obligat să cred că interlocutorii noştri sunt de rea credinţă şi că trebuie să acţionez în consecinţă.

Vorbele americanului îl ungeau pe suflet pe generalul de la

FSB.

— Nu poţi avea încredere în „bandiţi” conchise el cu o jubilare nedisimulată. Ce aşteptaţi de la mine?

— Să luaţi toate măsurile pentru a-i găsi pe agenţii mei. Sunt sigur că vă va fi uşor să găsiţi adresele corespunzătoare acestor numere de telefon.

Generalul Rudzik se uită fix la cele patru numere din faţa lui.

— Într-un sfert de oră le vom afla, zise el cu un ton categoric. Vreţi să beţi ceva?

— Nu. Mulţumesc, răspunse politicos Austin Redd.

Era scârbit. Ani de zile fusese antrenat să lupte împotriva KGB-ului, nu să colaboreze cu el. Îl durea capul. Noroc că nu era el cel care luase această decizie.

— Perfect, zise generalul. Vă rog să mă scuzaţi.

Ieşi din birou şi reveni după câteva clipe zâmbitor.

— Voi primi răspunsul foarte repede, promise el. Am cerut informaţii în regim de urgenţă absolută. MVD-ul mi-o poate procura. Evident, ei nu cunosc motivul.

Cei doi bărbaţi se străduiră să omoare timpul flecărind despre viaţa la Moscova şi despre preţul maşinilor. Austin Redd vorbea perfect ruseşte iar engleza generalului Rudzik era foarte uşor de înţeles. Când sună telefonul, generalul tresări de parcă ar fi fost înţepat de o viespe. Austin Redd nu auzi ce i se spunea dar îl văzu notând cu febrilitate. Generalul închise radiind de bucurie. 234 8412 este numărul unui Centru cultural cecen, strada Puşkinskaia nr. 16. 266 0981 corespunde cu numărul unui apartament situat nu departe de râul Moskova, pe numele unui anume Arcadi Roşov. Nu e cunoscut de serviciile noastre. 123 5398 este înregistrat pe numele unui refugiat cecen, cartierul Babuşkina. Uliţa Kominterna nr.9.

— Şi al patrulea?

— Nu mai e în serviciu. Poate că e o greşeală.

Se uită la ceas apoi continuă:

— Am nevoie cam de două ore ca să organizez operaţiuni simultane împotriva bârlogurilor acestor „bandiţi”. Trebuie să lovim în acelaşi timp. Sugerez să aşteptaţi veşti la birou. Vă voi da numărul telefonului meu mobil: 755 3521.

Austin Redd notă şi se ridică. Generalul Rudzik îl conduse până la ascensorul special care deservea doar etajul cinci.

— Sper ca în curând să am veşti foarte bune! zise el părăsindu-l.

Imediat ce uşile ascensorului se închiseră, generalul Rudzik zbură pur şi simplu până la biroul colonelului Victor Ampilov pe care îl găsi răcnind în mai multe telefoane. Ofiţerul închise unul şi se ridică.

— Voi fi gata într-o jumătate de oră, *tavarişci* general, zise el.

Anatoli Rudzik îl privi cu răceală.

— *Tavarişci polkovnik,* ordinul este să lichidezi agentul CIA înainte de orice. Dacă-l găsim, nu trebuie cu nici un preţ să poată spune ce s-a întâmplat.

— Am înţeles, *tavarişci* general, zise colonelul Ampilov care îşi vedea stelele de general apropiindu-se cu viteza luminii.

Capitolul XII

Luiza curăţa ceapa pentru *khash*-ul din seara aceea. Malko se uita la ea aşezat în faţa mesei. Petrecea din ce în ce mai mult timp la bucătărie. Uneori, tânăra femeie ridica capul şi îi adresa o ocheadă electrizantă. De seara trecută, nici unul nu mai vorbise de subiecte personale, ca pentru a menţine între ei o distanţă artificială. Dar fiecare din mişcările tinerei femei păreau destinate să-l provoace pe Malko, care simţea o excitare dureroasă.

Aslan intră în bucătărie şi-i ceru Luizei ceva de băut. Apoi se întoarse în salon pentru cea de a patra rugăciune a zilei. Deplasările lui imprevizibile şi apartamentul mic transforma dorinţa celor doi într-un supliciu al lui Tantal.

Soneria de la intrare răsună de trei ori, accelerând pulsul lui Malko. La uşă nu se suna niciodată.

Aslan se repezi imediat la uşă. Malko zări prin uşa întredeschisă o faţă tânără şi oacheşă şi percepu un şuşotit plin de panică.

Uşa se închise imediat. Aslan adresă o interjecţie scurtă în direcţia camerei în care se odihnea Jabraim. În câteva clipe, cei doi *boiviki* îşi puseră pe ei un fel de harnaşamente pline de încărcătoare şi grenade.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Poliţia, răspunse Luiza cu o voce albă, îmbrăcând o haină veche dintr-o ţesătură de lână albastră. Pândarul a venit să ne anunţe. A reperat câteva vehicule suspecte. Poliţia încercuieşte cartierul.

Fu întreruptă de zgomotul încărcării unui pistol-mitralieră Kalaşnikov. Aslan, cu trăsăturile încordate, îşi terminase pregătirile. El îi dădu un ordin scurt Luizei şi îi întinse o bucată de hârtie.

— Vrea să pleci cu mine. Ne vor acoperi!

— Dar de ce intraţi în panică? protestă Malko. Poate că nu vin aici.

— Aşa sunt ordinele, zise ea simplu. Trebuie să se sacrifice pentru ca noi să avem o şansă de a pleca.

— Dar cum?

Nu avu timp să răspundă. Pe scară izbucniră vociferări. Aslan îşi puse în buzunar şiragul de mătănii, îşi trecu o panglică verde în jurul frunţii şi, urmat de Jabraim, se strecură pe palier. După treizeci de secunde, Malko auzi detunătura înăbuşită a unei grenade. Lupta începuse!

Răsună o rafală. Pe scara îngustă, cu armamentul pe care îl aveau, Aslan şi Jabraim puteau să reziste o vreme.

— Ajută-mă! strigă Luiza.

Tânăra femeie împingea dulapul de la bucătărie, dând la iveală o uşă ascunsă până atunci. Cu ajutorul unui cuţit, tânăra cecenă sfâşie tapetul de hârtie şi descoperi o uşă cu un zăvor, pe care îl trase imediat.

— Înainte a fost o bucătărie comună pentru două apartamente, şopti ea. Vino repede.

Malko îşi îmbrăcă haina şi o urmă. De cealaltă parte era o bucătărie exact la fel. O rafală lungă urmată de împuşcături izolate răsună pe casa scărilor care duceau la apartamentul pe care tocmai îl părăsiseră. Apoi se auzi o voce răguşită vorbind într-un megafon. Cei doi luptători ceceni rezistau în continuare. Malko ezită. Ar fi putut să rămână acolo, cu riscul de a cădea în mâinile celor de la FSB. Dar având în vedere întorsătura pe care o luaseră evenimentele, asaltul se anunţa brutal şi poliţiştii nu aveau să-i ceară paşaportul înainte de a trage. Pentru ei, în acel apartament nu erau decât ceceni.

— *Davai! Davai!* strigă Luiza.

Celălalt apartament era gol şi făcea parte dintr-o altă clădire, Luiza ieşi şi se aplecă peste casa scărilor. Nici un zgomot. De partea cealaltă a zidului se auzeau detunături şi explozii înăbuşite. Se năpustiră în jos pe scară, până la parter. Uşa care dădea în stradă era încuiată. Luiza deschise, lângă ascensor, o uşă de lemn care dădea spre o scară întunecoasă şi îngustă care ducea la o pivniţă. Acolo era frig şi umed şi câteva becuri slabe aruncau o lumină gălbuie asupra câtorva uşi şi a unui culoar rectiliniu care se întindea de-a lungul imobilului. Străbătură în fugă mai mult de o sută de metri până la altă scară.

— Aşteaptă-mă, zise Luiza.

Urcă, deschise o uşă şi, după câteva clipe, se întoarse după Malko.

— Vino după mine, şopti ea.

Ieşiră la colţul unui imobil care adăpostea cam o sută de apartamente, pe o stradă laterală. În partea opusă a străzii,

foarte aproape se înălţa o pădurice de mesteceni rahitici.

Malko nu se putu abţine să nu privească în dreapta. Zeci de girofaruri pulsau la cealaltă extremitate a clădirii. Oameni alergau în toate sensurile. Se percepea ecoul unor împuşcături. Luiza îl luă de mână şi porniră într-o fugă disperată prin pădurice. Din fericire, se făcuse noapte. După vreo sută de metri, în spatele lor răsună o explozie puternică, luminând pădurea cu o flacără portocalie. Luiza se opri brusc.

— Aslan şi Jabraim s-au aruncat în aer cu grenadele, zise ea cu o voce albă.

Cu astfel de luptători, ruşii aveau să aibă mult de furcă. Luiza îl trase din nou pe Malko după ea. El, şocat de această explozie puternică, întrebă:

— Ce vrei să faci?

Cartierul era probabil înconjurat. Riscau să fie împuşcaţi prosteşte. Luiza îl prinse de mână şi zise tulburată:

— Urmează-mă, o să-ţi explic. Mai merseră încă vreo treizeci de metri, ajungând în parcarea altui imobil. Luiza se lăsă pe vine în spatele unei maşini Jiguli galbene şi scoase din portbagaj un pistol-mitralieră Borko cu câteva încărcătoare. Puse arma sub scaunul din faţă al micii maşini şi urcă la volan. Jiguli demară fără prea multe probleme. Luiza ieşi din parcare şi pătrunse pe o stradă întunecoasă şi pustie. Traversă apoi un cartier periferic sinistru, fără lumină şi întâlniră puţine maşini şi câteva tramvaie.

După toate aparenţele, dispozitivul ruşilor avea puncte slabe.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Într-un loc pe care îl sper încă sigur, zise Luiza. Aveam mai multe pentru cazul în care poliţia ne-ar surprinde, aşa cum a făcut în seara asta. După aceea îi voi cere instrucţiuni lui „Abu”. Aslan mi-a dat numărul telefonului său mobil.

Merseră aproape o oră, evitând totdeauna bulevardele mari. Malko avu impresia că se îndreptau spre sud. Luiza intră în sfârşit pe o stradă mare complet pustie, căreia Malko îi zări numele în trecere: Balaklavski Prospekt. Trecură prin faţa a ceea ce părea un stadion. La stânga, strada era mărginită de o pădure aparent foarte mare. Luiza efectuă rapid un *rasvarot* şi se pomeniră mergând pe lângă copaci. O sută de metri mai departe, tânăra femeie reduse viteza şi trase maşina pe o alee forestieră. După două sute de metri opriră în faţa unei bariere de lemn.

— Am sosit, zise Luiza. Suntem în Bitţevski Park. Peste o mie de hectare. În perioada asta nu vine nimeni aici.

Opri motorul, luă o lanternă din compartimentul bordului, arma şi încărcătoarele.

— Nu-i departe, zise ea. Zece minute de mers pe jos.

Intrară în pădure. Era întuneric beznă şi domnea o tăcere desăvârşită. După douăzeci de minute, lanterna lumină o izbă din trunchiuri de copac care părea ieşită dintr-un basm! Luiza scotoci sub prispa de lemn şi scoase o cheie. Înăuntru era frig. Tânăra femeie aprinse o lampă cu petrol aşezată pe masă, care lumină un mobilier sumar.

— Unde suntem? întrebă Malko stupefiat.

— Acasă la un simpatizant cecen care are relaţii sus-puse. KGB-ul i-a dat voie să construiască această izbă aici. Iarna e o adevărată pustietate.

Tânăra femeie puse arma pe masă şi îşi scoase haina.

— Nu mai pot! zise ea suspinând. Mi-a fost tare frică. Ca acolo, la Groznîi…

Tremura din tot corpul. Malko se apropie de ea şi o luă în braţe. La început ea îl lăsă, tremurând în continuare. Îşi culcă capul pe umărul lui. Pentru prima dată erau singuri. Treptat, tânăra femeie se opri din tremurat şi corpul ei îl apăsa din ce în ce mai greu. Abandonul se transformă progresiv într-o presiune asupra fiecărui centimetru pătrat al pielii lui. Faţa ei se ridică spre Malko şi îşi strivi gura de buzele lui cu un geamăt de fericire. Săruta cu stângăcie, cu o înflăcărare incredibilă, lovindu-şi dinţii de ai lui. Malko îi simţea corpul lipindu-se de al lui, cu osul tare al pubisului apăsându-l pe sexul care se întărea cu viteza fulgerului.

Nu scoteau nici un cuvânt.

Cu febrilitate, Malko îi desfăcu nasturii rochiei de bumbac, începând de sus. Dezveli mai întâi sutienul din bumbac alb prea mic din care se revărsau sânii generoşi, apoi stomacul plat şi musculos şi, în sfârşit, slipul asortat cu sutienul care, impregnat de secreţiile tinerei femei, se mula pe sex cu o precizie anatomică. Trebui să se lupte cu Luiza pentru a desface ceilalţi nasturi, atât era de lipită de el. Limba ei i se învârtea în gură ca un titirez, degetele i se crispau pe spate, iar şoldurile i se legănau într-o frecare continuă ca pentru a-i spori şi mai mult erecţia. Nu mai simţeau frigul, transpirând în încăperea unde domnea un frig de gheaţă.

Malko reuşi să facă să-i alunece rochia de pe umeri, apoi desfăcu sutienul eliberând doi sâni umflaţi şi tari. Când atinse

uşor unul cu buzele, după ce reuşi să şi le dezlipească de gura tinerei femei, Luiza dădu capul pe spate suspinând prelung, plină de încântare. Malko o lăsă pe spate sprijinind-o de masă, continuând să coboare, dar ea îl opri când gura lui atinse marginea slipului. Fără o vorbă, tânăra femeie îl trase spre patul îngust şi se aruncă prima pe el. El îi trase uşor în jos triunghiul de bumbac de-a lungul pulpelor şi Luiza îl aruncă cu o mişcare plină de nerăbdare. Degetele ei tremurătoare desfăceau acum hainele lui Malko. Cecena prinse cu mâna sexul lui întărit şi, cu un strigăt răguşit, îl trase peste ea, desfăcându-şi larg coapsele lungi. Malko pătrunse cu tot membrul, dintr-o singură mişcare, în sexul ei umed. Unghiile ei se înfipseră în spate, gura ei îi găsi din nou buzele, oferindu-se cu o mare violenţă. Cu picioarele depărtate la maxim, tânăra femeie venea în întâmpinarea lui, cu pântecele arcuit de dorinţă. Malko se mişca în ea cu atâta uşurinţă încât nu-i fu deloc greu să prelungească acest moment extraordinar.

Îşi încetini puţin ritmul ca să profite mai bine. Aproape imediat, Luiza fu zguduită de un orgasm atât de violent încât o lăsă cu răsuflarea tăiată. Apoi, după câteva clipe, reîncepu să se mişte. Într-o succesiune de spasme care nu se mai sfârşeau. Avea un corp puternic, fără nici un gram de grăsime. Sânii aveau sfârcurile întărite şi braţele ei îl strângeau pe Malko cu o putere incredibilă. În sfârşit, simţi şi el apropierea orgasmului. Instinctiv, începu s-o posede energic. Imediat coapsele ei se strânseră în jurul lui. Luiza murmură câteva cuvinte în limba ei, cu o voce vlăguită de plăcere.

Cu o ultimă mişcare, Malko îşi aruncă sperma în adâncul pântecelui ei şi Luiza scoase un strigăt sălbatic, strângându-l cu braţele ca nişte gheare.

Malko încă mai simţea sexul Luizei palpitând în jurul membrului său, ca un animal viu şi gâfâitor. De multă vreme nu mai făcuse dragoste cu o violenţă atât de primitivă. Rodul unei lungi aşteptări. Privi faţa calmă a Luizei. Cu ochii închişi, cu respiraţia regulată, tânăra femeie adormise, epuizată de extraordinara tensiune a atacului, a fugii şi a împreunării lor sălbatice. Nici măcar nu mişcă când Malko se retrase din ea şi se ridică în picioare.

Îl cuprinse imediat frigul şi se îmbrăcă cu rapiditate. În somnul său, Luiza se întoarse pe o parte, oferindu-i fundul rotund. Nu ştia ce să facă. Înainte de orice, trebuia să-i telefoneze lui Larry Walker, să afle ce se întâmplase, ce atitudine să adopte faţă de

ceceni. Trebuia neapărat să-i aducă la cunoştinţă atitudinea celor de la FSB. Americanul nu ştia că oamenii generalului Rudzik încercaseră să-l omoare pe Malko şi că probabil îl suprimaseră pe Paul Nitze.

Făcu un pas spre uşă. I se strângea inima că trebuia s-o părăsească pe Luiza, dar era sigur că, dacă ar fi trezit-o, s-ar fi opus plecării sale. Oricum, va veni după ea. Luiza rămăsese acum singura lor legătură cu „Abu”.

Ajunse la uşă şi răsuci încet cheia în broască. Apoi împinse în uşa care începu să se deschidă cu un scârţâit groaznic. Luiza sări ca un ied şi se întoarse pe pat.

— Unde te duci? zise ea.

— Să telefonez şi mă întorc, răspunse Malko.

— Nu vreau să pleci, zise ea.

— Ţi-am spus că mă întorc.

— Aslan mi-a dat ordine clare. Nu trebuie să mă părăseşti până când nu vorbesc la telefon cu Abu.

— E foarte important, insistă Malko. Vino cu mine, dacă vrei.

Deschise uşa şi înăuntru pătrunse un curent de aer rece. Luiza, în pielea goală, sări brusc din pat şi se repezi spre masă. Apucă arma şi o îndreptă spre Malko. Trăsăturile i se înăspriseră. Cu o voce încordată, plină de tristeţe, ea îi strigă:

— Închide uşa sau te omor! Toţi prietenii mei au murit şi bărbatul meu şi părinţii mei. Sunt obişnuită să plâng după cei pe care îi iubesc…

În ochii ei străluceau lacrimile. Malko îi înfruntă privirea. Avea în faţa lui o altă rasă de femeie, dintre acelea care făceau dragoste şi luptau cu aceeaşi violenţă.

— Ce prostie! zise el. Adineauri am făcut dragoste şi acum vrei să mă omori. Nu sunt duşmanul tău. Privirea ei şovăi.

— Nu, recunoscu ea, dar nu vreau să trădez încrederea lui Abu. Aslan e mort – fie ca Allah să aibă grijă de el – trebuie să ascult de ordinele pe care mi le-a dat. Atâta vreme cât Abu nu mi-a ordonat contrariul…

— Atunci sună-l pe Abu.

— Aici nu e telefon.

— Atunci cum vrei să faci?

— Să-l sun mâine de la o cabină.

— Hai acum.

— E departe. Sunt obosită.

— Avem maşină. Altfel vei fi obligată să mă omori. Şi eu am

ordinele mele.

Se înfruntară din priviri, apoi, brusc, ea puse jos arma şi se aruncă în braţele lui.

— Oh, iartă-mă! Iartă-mă! Dar nu pot să fac altfel.

— Hai să mergem, zise el. Îmbracă-te.

*

* *

Şamil Basaiev se uită la paharul de Borjoni fără să reuşească să se concentreze, stăpânit de o furie rece şi totodată chinuit de o teamă care îi sfredelea stomacul. În apropierea fiecărei ascunzători avea o „sonerie”, un tânăr care avea misiunea să dea alarma în caz de atac. În ora care trecuse, patru „sonerii” dăduseră raportul, relatând atacul a patru apartamente pe care aveau sarcina să le supravegheze. Faptul în sine nu avea nimic uimitor. Totdeauna se aşteptase la atacul FSB-ului, în ciuda măsurilor de precauţie luate.

Dar îl tulbura faptul că aceste ascunzători corespundeau cu cele patru numere comunicate celor de la CIA. Or, numai FSB-ul putuse să găsească adresele corespunzătoare acestor numere. Singura concluzie posibilă era că americanii, furioşi de răpirea mesagerului lor, îi turnaseră pe ceceni FSB-ului.

Şamil Basaiev bău puţină apă. Asta nu-i modifica planurile. Structura lui de atac era deconectată de această logistică. Doar că trebuia să se mişte mai repede, ca să se poată întoarce cât mai repede la bazele lor din Cecenia.

Telefonul mobil din buzunar începu să sune. Acel aparat era singura legătură cu exteriorul. Apăsă pe butonul „talk” şi simţi bătăile inimii accelerându-se când auzi vocea Luizei. Prin urmare, existau supravieţuitori. Anunţarea morţii lui Aslan şi Jabraim îl întristă. Ţinea la ei ca la proprii săi fii. O felicită pe Luiza pentru disciplina şi prezenţa ei de spirit. Apoi reflectă câteva clipe înainte de a răspunde la ultima ei întrebare.

— Execută-l, ordonă el în cele din urmă.

Capitolul XIII

— N-am găsit nici urmă de prietenul dumitale, îl anunţă generalul Rudzik. A fost dus de „bandiţi” înainte de venirea noastră. După spusele vecinilor, în acel apartament se afla o femeie, care şi ea a dispărut. Am scotocit peste tot dar n-am găsit nimic.

La etajul cinci al imobilului din Lubianka era mare agitaţie în ciuda orei târzii. Operaţiunea împotriva cecenilor mobilizase multă lume. Nemaiavând răbdare să aştepte, Austin Redd se deplasase la omologul lui rus. Acesta părea prost dispus. Rezultatele nu fuseseră la înălţimea speranţelor. Din patru ascunzători, trei erau goale. Rusul îi zise lui Austin Redd:

— Prietenii dumitale ceceni nu prea vă acordau încredere. N-am găsit nici urmă de acel faimos Abu.

— Şi Paul Nitze?

— Nu l-am găsit nicăieri. Cu siguranţă că „bandiţii” l-au executat de multă vreme.

Americanul avea gura amară. CIA rupsese definitiv legătura cu cecenii fără nici un motiv. Dacă Malko se mai afla încă în mâinile lor, soarta lui nu era deloc de invidiat.

Cineva bătu la uşă. Intră un subofiţer, murmură câteva cuvinte la urechea generalului Rudzik, puse un pachet în faţa lui şi ieşi. Ofiţerul îl deschise şi scoase din el un obiect strălucitor pe care i-l întinse lui Austin Redd.

— Bricheta asta vă spune ceva?

Americanul o examina. Era o brichetă Zippo din argint lustruit, purtând pe una din feţe o emblemă gravată şi o coroană. Americanul simţi un nod în gât.

— Da, bineînţeles, răspunse el. Aparţinea cu siguranţă prinţului Malko Linge, agentul însărcinat să-i contacteze pe ceceni. Unde-aţi găsit-o?

— În apartamentul de la numărul 9 de pe Uliţa Kominterna. Căzuse după o mobilă. Asta dovedeşte doar că prietenul dumitale a fost reţinut acolo. Ştiu că una sau mai multe persoane au scăpat. Poate că şi el se află printre ele.

— Dar cum au reuşit? întrebă americanul mirat.

— Oamenii mei sunt nişte incapabili! bombăni generalul. Mai

multe apartamente comunicau între ele. Au trecut prin pivniţe. Numai o intrare era supravegheată.

Descurajat, Austin Redd se ridică, trăgând în jos de vestă. Toată operaţiunea se transforma într-un fiasco.

— Anunţaţi-mă dacă mai aflaţi ceva.

Generalul îl asigură de asta şi îl conduse până la ascensor. După ce Austin Redd plecă, generalul intră în sala de şedinţe unde era deja aşteptat de vreo şase persoane. Ambianţa era mohorâtă. Cu curaj, colonelul Ampilov expuse situaţia, care se rezuma la puţine lucruri. Descoperiseră o mică organizaţie logistică cecenă, dar nimic important. Singurul element interesant era că tinerii luptători care muriseră în imobilul de pe strada Kominterna veneau din Cecenia şi nu aveau nici o adresă oficială la Moscova.

— Asta înseamnă, conchise Ampilov, că cecenii au adus la Moscova luptători, ceea ce e un lucru nou.

— Încă nimic despre Basaiev? răcni generalul Rudzik.

Tăcerea mormântală îl irita din ce în ce mai tare. Generalul îi privi pe rând pe cei din jurul mesei, dar nu întâlni decât capete lăsate în jos, de parcă toţi s-ar fi rugat. Insistă:

— NIMENI nu are nici o pistă?

Colonelul Ampilov îşi luă inima în dinţi.

— I-am cerut să se ocupe de asta maiorului Grigoriev, zise el. De multă vreme, el are misiunea să ţină legătura cu mafia cecenă.

— Unde e?

— La ora asta, nu ştiu, mărturisi Ampilov.

— Găseşte-l şi adu-mi-l! ordonă Rudzik.

Colonelul Ampilov fugi la biroul său, rugându-se cerului ca telefonul mobil la lui Grigoriev să fie deschis.

Maiorul Viaceslav Grigoriev, cu talia încovoiată şi ferindu-şi privirea, îi făcu instantaneu generalului Rudzik cea mai proastă impresie. Culmea ororii, semăna cu un cecen, cu părul lui negru ca pana corbului şi tenul mat.

— *Tavarişci* maior, colonelul Ampilov, aici de faţă, te-a însărcinat să descoperi unde se ascunde Şamil Basaiev. Presupun că ai prieteni buni printre ceceni.

Maiorul Grigoriev clipi şi se foi stingherit.

— *Tavarişci* general, zise el, am auzit, dar nu cred că se află la Moscova.

— Îl „tratezi” bine pe Salman Doku, omul cel mai puternic al

mafiei cecene de la Moscova?

— Bineînţeles, recunoscu Grigoriev. El şi amicii lui estorcă bani şi fac trafic. Le dă cu siguranţă „bandiţilor”, dar n-au nici o activitate politică. Dimpotrivă. Totdeauna i-am auzit spunând că dezaprobă atitudinea tovarăşilor lor. Se simt foarte ruşi.

Generalul îl fulgeră cu privirea.

— Grigoriev, ştii foarte bine că aceşti ceceni mint aşa cum respiră. Dacă nu ieşi din birou după informaţii, atunci am să te arunc eu afară de-acolo cu şuturi în fund!

Viaceslav Grigoriev nu aşteptă să i se spună de două ori. Salută şi se retrase. Abia în maşină îşi regăsi ritmul cardiac normal. După ce-i trecu spaima, maiorul se pomeni în faţa unei dileme foarte simple. Sau „descoperea” traficul de arme, sau mergea mai departe, cu riscul vieţii.

Tentaţia câştigului fu mai mare. Evident, putea să mai sfârşească şi cu două gloanţe în cap sau la Lefortovo[32]. Nici cecenii şi nici superiorii lui nu i-ar fi iertat trădarea.

Întâmplarea aranja bine lucrurile. Peste o oră avea întâlnire cu Tatiana Korîjin ca să-i înmâneze patru sute de mii de dolari, din care el păstra jumătate. Ceea ce auzise confirma bănuielile care îl făcuseră să ceară un preţ exagerat de mare pentru livrare: armele comandate de Salman Doku nu erau destinate Armeniei, ci bandiţilor ceceni.

*

* *

Afară era aproape la fel de frig ca în izbă. Malko se înfioră. Merseră pe jos până la maşină, apoi Luiza condusese până la stadion unde se aflau telefoane publice.

Tânăra femeie termină convorbirea şi se întoarse la el. Părea schimbată la faţă. Malko prinsese câteva cuvinte din dialogul în cecenă, fără să înţeleagă nimic.

— Vino, ne întoarcem acolo, zise ea.

— Aşteaptă, trebuie să telefonez şi eu.

— Nu. Abu va veni peste o oră. Îţi cere să aştepţi până atunci.

Se întoarseră în pădure. Luiza ţinea buzele strânse, înaintând cu paşi mari, în mână cu pistolul-mitralieră. Ajunşi la cabană, Malko îşi căută bricheta ca să aprindă focul şi nu o găsi. Asta îl întrista. Era o amintire. Luiza era tăcută. Înainte de a se întinde pe pat îi zise:

---

32 Închisoare din Moscova (n.a.).

— Scuză-mă. Sunt obosită.

Incandescenţa ei erotică se evaporase, de parcă ar fi regretat că-i cedase lui Malko cu o înflăcărare atât de evidentă. Îşi ţinea un braţ îndoit peste ochi, dar nu dormea.

Malko se apropie de ea, îi dădu uşor braţul la o parte şi îi întâlni privirea tristă, pierdută.

— Ce ai?

— Mă gândesc la Aslan, mă gândesc la moarte, răspunse ea.

Rochia ei era din nou încheiată până la glezne. Malko avea impresia că între ei se înălţa acum un zid de gheaţă. În acelaşi timp o simţea încordată, stând parcă la pândă. De ce refuzase Abu să vorbească cu el? Măcar Luiza vorbise cu el? Dacă Abu întârzia, el era hotărât să plece să telefoneze indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acea izbă care i se păruse atât de primitoare, acum avea un aer sinistru.

După vreo treizeci de minute, Luiza se ridică brusc.

— N-ai auzit nimic?

— Nu, răspunse Malko. Ce?

— Paşi. E cineva afară.

Pulsul i se acceleră. Dacă fuseseră urmăriţi de FSB. Nimic nu era imposibil. Se ridică.

— Mă duc să văd.

Luiza era deja în picioare.

— Nu, rămâi aici. Mă duc eu.

Luă arma, deschise uşa şi dispăru în întuneric, lăsându-l pe Malko foarte mirat şi cu simţurile la pândă. Trecură trei-patru minute. Apoi auzi vocea Luizei care îl chema:

— Vino!

Malko ieşi şi el afară şi zări silueta tinerei femei la vreo zece metri de izbă, la liziera copacilor. Stătea nemişcată. Cu pistolul-mitralieră la şold.

— Ai văzut ceva? strigă el.

Ea nu răspunse şi nu mişcă. Malko făcu un pas spre ea. Văzu ţeava armei la orizontală şi înţelese. Se opri şi el, având o senzaţie ciudată. Asta îi aducea în minte o întâmplare veche din Kurdistan, petrecută cu o jumătate de secol în urmă, într-un loc la fel de pustiu ca acela şi atunci se afla în faţa unei femei care se hotărâse să-l omoare.

Încercă să alunge teama viscerală de moarte care pune stăpânire pe orice în faţa ei. Spunându-şi că, în meseria lui, ăsta era sfârşitul, că nu există morţi prosteşti, că moartea în sine e

prostească şi mai ales ineluctabilă. Totuşi, instinctul de conservare fu mai puternic.

Nu avea chef să moară.

Creierul reîncepu să funcţioneze. Fără să mişte, îi zise Luizei cu o voce calmă:

— Ţi-a spus să mă omori. De ce?

Ea nu-i răspunse la început. Malko nu-i distingea faţa, ci numai forma armei îndreptată spre el. Viaţa lui depindea de o vorbă, de o intonaţie. Ca şi cum ar fi avut de dezamorsat o mină. Cu gesturi milimetrice, reuşeşti, dar la cea mai mică mişcare greşită te aşteaptă sfârşitul.

Înainte de orice, Malko trebuia s-o împiedice să se concentreze. Pentru că ea nu spunea nimic, Malko continuă:

— Nu-ţi port pică. Amândoi facem parte dintr-o lume plină de violenţă. Şi uneori suntem obligaţi să facem lucruri pe care n-am vrea să le facem. Asta e viaţa.

Tânăra femeie făcu un pas înainte. Apoi încă unul. Ca un automat. Ajunse la un metru de Malko. Atunci îi văzu faţa udă de lacrimi, bărbia care îi tremura, mâna stângă care strângea ţeava, dreapta pe patul armei, degetul îndoit pe trăgaci. Aruncă o ultimă privire, ca să verifice că arma era pregătită de tragere.

Malko se afla la câteva fracţiuni de milimetri de Eternitate.

Ţeava se afla acum la cincizeci de centimetri de pieptul lui. El îşi ţinuse mâinile pe lângă corp. Îşi ridică încet privirea spre ea şi o privi fix. Avea ochii atât de plini de lacrimi încât nu i se mai vedeau pupilele.

Tăcerea se prelungea cu secunde interminabile. Luiza respira greu. Apoi, cu o încetineală înspăimântătoare, ţeava pistolului-mitralieră începu să se lase în jos. Malko se abţinu de la orice gest până când arma ajunse la verticală. Luiza se clătina. O prinse atunci de braţe, fără să ia arma şi o duse încetişor în cabană. Ea aruncă arma pe masă înainte de a se prăbuşi pe pat, zguduită de hohote de plâns. Malko o lăsă un moment să plângă, îi mângâie părul, apoi o ajută să se întoarcă. Cu faţa plină de lacrimi, Luiza bâigui:

— N-am putut, n-am putut...

Clătina capul de la dreapta la stânga ca într-un coşmar.

— De ce ţi-a dat Abu ordin să mă omori?

— Patru dintre apartamentele noastre au fost atacate! Se pare că americanii au dat celor de la FSB numerele lor de telefon, răspunse ea.

Malko revăzu în memorie cele patru numere de telefon la care sunase de atâtea ori. Comisese Larry Walker o greşeală atât de monstruoasă? De ce? Sau instrucţiunile veniseră de la Washington, dintr-un motiv pe care el nu-l cunoştea. Nu era pentru prima dată când Casa Albă schimba politica cu o sută optzeci de grade, lăsând oamenii pe teren să se descurce cum puteau!

— E posibil, mărturisi Malko. Dar de ce să mă omoare pe mine? Aş fi putut foarte bine să fiu împuşcat în timpul asaltului. N-am nici un amestec.

Luiza îşi feri privirea.

— Asta i-am spus şi eu. Mi-a răspuns că trebuia dat un exemplu, pentru ca americanii să respecte poporul cecen. Noi avem obiceiul să luăm ostatici în timpul negocierilor. Dacă lucrurile nu merg bine, ostaticii sunt împuşcaţi.

Frumos obicei!

Malko se aplecă şi-i atinse uşor buzele. Erau reci ca gheaţa.

— *Spasiba balşoi,* zise el, cu o voce plină de blândeţe. Azi mi-ai salvat viaţa de două ori.

Luiza îl prinse brutal cu braţul de după gât. Gura ei strivi buzele lui Malko, dinţii li se ciocniră şi o buză se crăpă. Malko simţi în gură gustul sângelui, fără să ştie dacă era al lui sau al tinerei femei. Luiza îl trase cu furie peste ea şi ţesătura rochiei pârâi: o rupsese depărtând cu brutalitate picioarele. Această bruscă vâlvătaie de dorinţă îl aţâţă din nou. În câteva clipe, sexul lui se întări în mod dureros.

— Haide! Haide, gemu Luiza. Vreau să te simt în mine!

Malko avu impresia unui exorcism, atât era de dezlănţuită. Îi dădu la o parte chiloţii de bumbac şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Luiza îl primi cu un ţipăt animalic. Se zvârcolea sub el ca o posedată. Atât de violent încât el aluneca afară din ea. Malko văzu în asta o mână a destinului. O prinse de şolduri, o întoarse pe burtă şi se lungi din nou peste ea. Tânăra femeie îl aştepta cu fesele ridicate. O pătrunse din nou şi ea gemu, copleşită de plăcere.

Atunci, Malko îndrăzni mai mult.

Se retrase lent, ca ea să simtă o voinţă deliberată şi urcă valea adâncă şi fierbinte dintre fese, până când simţi în vârful sexului cea de a doua deschizătură. Se opri, apăsând uşor, ţinându-şi răsuflarea. Luiza stătea nemişcată ca o moartă, cu muşchii încordaţi, cu respiraţia blocată. Tânăra femeie scoase un

ţipăt uşor când Malko apăsă cu toată greutatea, forţând milimetru cu milimetru orificiul îngust. Senzaţie extrem de plăcută, cu atât mai plăcută în contextul prezent! Apoi, cu o împingere lentă, o pătrunse complet, până când epidermele lor se atinseră. Rămase nemişcat în ea. Abia după câteva secunde începu să se mişte. Luiza nu reacţionă imediat. Apoi fesele ei începură să prindă viaţă sub el şi şoldurile să se ridice. Tânăra femeie puncta cu ţipete scurte fiecare pătrundere şi, progresiv, se dezlănţui.

După o cavalcadă violentă, Malko simţi că se apropie orgasmul şi se răspândi în ea. Amândoi erau lac de sudoare. Luiza se întoarse cu faţa în sus, cu privirea tulbure şi îi întinse gura. Limbile lor se încolăciră încetişor.

— E prima oară când fac aşa dragoste, şopti ea. Acum eşti obligat să mă iei de nevastă.

*

* *

— În munţii Ceceniei, acolo unde ruşii nu vin niciodată, există un monument secret. Un monument deosebit, ridicat în amintirea tuturor celor care au murit în cursul luptelor. Deseori nu li s-au mai găsit cadavrele şi nu se ştie unde sunt îngropaţi. Se ştie doar, de la camarazii lor, că au căzut cu arma în mână. Atunci, fiecare familie gravează pe o piatră numele martirului şi o trimite în satul Vedono. Acolo, piatra este adăugată unei grămezi care creşte zilnic de un an şi jumătate. De departe, cei care nu cunosc această cutumă, cred că e o grămadă de pietre. Într-o zi, când războiul împotriva ruşilor va fi câştigat, vom transporta toate aceste pietre, împreună cu cele care se vor adăuga şi vom ridica un monument la Groznîi, ca toţi să se poată reculege în faţa lui.

Vocea Luizei se frânse. Ghemuită lângă Malko, încă îmbrăcată cu rochia ei ruptă, cu ochii umflaţi de lacrimi şi plăcere, tânăra femeie părea că are şaisprezece ani.

— Sper ca monumentul tău să nu fie prea mare, zise Malko.

Ea îl sărută pe piept.

— Dacă aş fi ascultat de ordine, adineauri, zise ea, aş fi pus într-o zi o piatră cu numele tău pe acest monument. Pentru că şi tu ai fi murit pentru patria noastră. Nu eşti duşmanul nostru.

— Mulţumesc, zise Malko. Acum trebuie să plecăm de-aici.

Luiza îi aruncă o privire tristă.

— Tu, da; eu, nu.

— De ce?

— Mai întâi pentru că n-am nici un fel de acte. Dacă cei de la FSB mă arestează, vor şti foarte repede cine sunt. Mă vor tortura, mă vor băga la închisoare şi mă vor omorî.

— Pot să te duc la gara Kazan, îi propuse Malko şi să te ajut să treci barajele.

— Dar nici în Cecenia nu mă mai pot întoarce, îi explică Luiza. Sunt o luptătoare, o *boivik* şi am trădat. Am refuzat să execut un ordin. Sunt o *suka*[33].

Războiul era cu siguranţă lucrul cel mai stupid inventat de oameni!

— Dă-mi numărul de telefon al lui Abu, îi ceru Malko. Voi vorbi cu el. Îi voi explica.

Ea scutură din cap.

— Nu pot. Şi, oricum, asta n-ar folosi la nimic. E obligat să menţină o disciplină de fier. Suntem în război.

— Dar atunci ce vrei să faci? întrebă Malko mirat.

Ea îi aruncă o privire înspăimântată.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la toate astea când n-am tras în tine. Îl vedeam doar pe Allah uitându-se la mine şi spunându-mi că nu era bine să te omor. Nu omori decât duşmanii. Nici aici nu pot să rămân. Această cabană e a unor *boiviki*. Dacă mă găsesc aici, mă ucid.

Malko îşi prinse capul între mâini. Nu o putea proteja pe Luiza de poliţia rusă şi nici atât de ceceni. Înainte de orice, trebuia câştigat timp. Dacă se întorcea la hotel, risca să fie interceptat de FSB. Un singur lucru putea să facă.

— Plecăm, zise el. Rămâi cu mine. Nu ţi se va întâmpla nimic.

Luiza făcu ochii mari.

— Dar unde mergem?

— E surpriză. Dar totul va fi bine.

33 Căţea (n.a.).

Capitolul XIV

Maiorul Viaceslav Grigoriev se uita la Tatiana Korîjin cu expresia lacomă a unei vulpi în faţa unui coteţ cu găini. Stând foarte dreaptă pe bancheta de scai, cu părul lung care i se revărsa pe umeri, cu sânii scoşi în evidenţă de un sutien ca un cuirasat, stând picior peste picior astfel încât să i se vadă pulpele, văduva generalului Korîjin era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea. Viaceslav Grigoriev îşi aşează mâna pe pulpa ei, dând la o parte cu viclenie fusta şi strigând ca să acopere zgomotul asurzitor al muzicii:

— Ai adus banii?

Tatiana Korîjin răspunse fără să întoarcă capul.

— Da.

— Unde sunt?

Nu avea decât o geantă foarte mică.

— La garderobă.

— Ce?

De data asta tânăra femeie îi aruncă o privire amuzată.

— De ce nu? Cine ar putea să creadă că am lăsat acolo o servietă-diplomat cu patru sute de mii de dolari? Chiar dacă e încuiată.

În Rusia, garderobele, obligatorii în toate locurile publice şi de cele mai multe ori gratuite, erau, împreună cu metroul, unul din rarele lucruri fiabile moştenite de la URSS. Liniştit, maiorul îşi zise că îşi putea oferi o mică recreere. Contactul cu carnea tare şi călduţă de sub ciorap începea să-i stârnească tot felul de gânduri. Se aplecă la urechea Tatianei, profitând de o scurtă întrerupere a muzicii rock.

— Vino să dansăm puţin!

Îşi dăduseră întâlnire în discoteca hotelului *Rasia,* situat chiar în faţa Kremlinului. Ea îl urmă pe pista de dans din faţa barului unde domnea un întuneric aproape total. Maiorul o lipi imediat de el şi începu să se frece de ea, practic stând pe loc. Tatiana Korîjin intră în jocul lui. Îi plăcuse totdeauna să simtă un bărbat excitându-se lângă ea. Melodia lentă se prelungea şi maiorul Grigoriev semăna foarte repede cu un cimpanzeu în călduri, frustrarea lui crescând la fel de repede ca şi dorinţa. Discoteca

nu era un loc potrivit pentru ce-ar fi vrut el. Trebuia s-o convingă pe Tatiana să ia împreună o cameră la Rasia.

Salman Doku o alesese înadins pe Tatiana Korîjin drept intermediar între el şi ofiţerul de la FSB. Întreg fostul KGB îi cunoştea temperamentul înfocat şi nimeni nu s-ar fi mirat s-o vadă întâlnindu-se cu Viaceslav Grigoriev pentru o recreere sexuală!

— Potoleşte-te, o să-mi pătezi rochia, îi şopti deodată Tatiana la ureche.

Maiorul se freca de ea ca un câine în călduri. Se dezlipi însă de ea şi îi propuse:

— Luăm servieta-diplomat şi mergem puţin la *Rasia.*

— N-am timp, cinez cu Salman la *Aragvi.* Aş vrea să mă duci până acolo cu maşina.

Aragvi era cel mai bun restaurant georgian din Moscova, de când se terminase cu restaurantul *Uzbekistan* şi fusese închis, din cauza unor asasinate repetate. Acolo se serveau mâncăruri caucaziene foarte apreciate de ceceni.

Muzica se opri şi Tatiana Korîjin profită ca să se întoarcă la masă. Imediat ce se aşeză pe banchetă, Viaceslav îi luă mâna şi i-o puse pe sexul lui care îi umfla pantalonii. Tatiana îi adresă un zâmbet de cunoscătoare.

— Recunosc că ţi se scoală bine, dar aici sunt destule fete.

Arătă spre fetele care urcaseră pe podium şi se mişcau simulând striptease-ul. Viaceslav Grigoriev se ambală. Brusc, îşi băgă mâna între pulpele Tatianei şi îi şopti la ureche:

— Putorişco, eşti udă!

Ea îi îndepărtă mâna. Trase în jos fusta şi repetă cu o voce totuşi puţin schimbată:

— Ţi-am spus că n-am timp. Şi n-am venit pentru asta. Joi avem nevoie de arme.

Maiorul Grigoriev îşi îndreptă spatele ofensat.

— *Haraşo.* Dar va trebui să plătiţi înainte ceilalţi patru sute de mii de dolari. Unde vrei să le livrez? Vor fi într-un camion militar.

— În ajun, îi explică Tatiana Korîjin, îţi voi da cheia unui compartiment de bagaje de la staţia Komsomolskaia. Înăuntru vor fi banii. Camionul tău să se afle joi la opt fix în faţa staţiei de metrou Suharevskaia, pe Sadovaia Spasskaia; colţ cu Sretenka.

Grigoriev se uită la ea uimit. Era în centrul Moscovei, pe Kolţo.

— Doar n-au să le descarce acolo?

— Nu. Cineva va veni la şofer şi-i va da instrucţiuni. E bine?

— Cred că da, răspunse Grigoriev destul de satisfăcut.

În felul ăsta, riscurile pentru el erau limitate. Şoferul camionului va fi un soldat prost, căruia va fi destul să-i spună că e vorba de o operaţiune specială ca să nu pună întrebări. Mai ales dacă va primi o sută de mii de ruble.

Tatiana Korîjin îşi termină cocteilul „Kosmopolitan” – amestec de Cointreau, votcă, lămâie şi suc de merişor – şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Se ridică şi Viaceslav Grigoriev se grăbi să golească cupa cu şampanie Taittinger. Discuţia de afaceri mai potolise dorinţa, dar legănatul şoldurilor Tatianei îl excită brusc din nou. Mersul ei ar fi luat minţile celui mai cast popă. Viaceslav Grigoriev o urmă la garderobă.

Ea îi întinse o servietă-diplomat din scai.

— N-o pierde. Mă duci cu maşina.

Lada foarte veche a lui Grigoriev era parcată într-un loc puţin mai retras faţă de discotecă. Galant, maiorul deschise portiera Tatianei şi apoi se urcă la volan, cu servieta-diplomat pe genunchi.

— Cifrul e 1917, ca Revoluţia din Octombrie, preciză Tatiana Korîjin.

Grigoriev deschise şi imediat îi săriră în ochi teancurile de bancnote. Luă o bancnotă pe care o îndoi şi o dezdoi. Tânăra femeie se uita la el ironică.

— Crezi că sunt false…

El numără un teanc fără să răspundă, zicându-şi că jumătate din banii aceia erau ai lui. Diferitele traficuri cu care se ocupa nu-i aduseseră niciodată o sumă atât de mare. Evident, acum îşi pusese viaţa în joc. În sinea lui ştia că nu avea de ce se teme. Era o afacere între oameni serioşi. Închise servieta-diplomat şi o aruncă pe bancheta din spate, după care se întoarse spre Tatiana, care aprinsese o ţigară şi sufla fumul în parbriz. Forma pieptului ei îl lăsă cu gura uscată.

— Maşina ta pute! zise tânăra femeie. Ai zice că ai înăuntru un şobolan mort.

— Putoareo! murmură Grigoriev printre dinţi.

Excitat din nou, maiorul îşi trase în jos fermoarul cu un gest febril, scoţând afară sexul fin şi rigid. Tatiana zâmbi provocatoare.

— Am văzut şi mai mari… Ţi-am spus că mă grăbesc.

Maiorului îi venea s-o pălmuiască şi s-o violeze totodată.

Ultimul impuls se dovedi mai puternic. Cu o mână fermă, Viaceslav Grigoriev o prinse de ceafă, agitându-şi pumnul în faţa ei şi zise cu un glas şuierător şi arţăgos:

— Mi-o sugi sau îţi rup botul!

Tânăra femeie îl ştia capabil să-şi pună în practică ameninţarea. În Rusia erau o sumedenie de femei bătute. Cedând apăsării pe ceafă, Tatiana îşi aplecă faţa spre sexul întărit şi îl făcu să dispară în întregime în gura ei.

Sigur, ar fi putut să-l muşte dar, pe lângă faptul că un schimb de pumni nu era deloc indicat în situaţia lor, instinctul ei de femeie uşoară fu mai puternic. Începu să-şi facă treaba de parcă de asta ar fi depins propria ei viaţă, gândindu-se în acelaşi timp la superbul dansator ţigan de douăzeci de ani care se culca cu ea în mod regulat şi avea un membru de două ori mai mare.

Viaceslav Grigoriev gâfâia de plăcere.

— Dacă nu vrei să întârzii, fă-mă să ejaculez repede, îi zise el.

Dar ea nu avea nevoie de încurajări. Când Tatiana Korîjin avea în gură sexul unui bărbat, nu se mai controla. După trei minute, Viaceslav Grigoriev se ridica pe scaun ţipând, aspirat de gura ei abilă.

În momentul în care Tatiana îşi îndrepta spatele, zări o siluetă lângă maşină, în partea ei.

Un miliţian cu uniformă cenuşie şi şapcă.

Tatiana Korîjin îl lovi cu cotul pe Viaceslav Grigoriev care îşi încheia pantalonii.

— Avem vizitatori.

Miliţianul dădea deja ocol maşinii şi lovea în geam cu bastonul de cauciuc. Maiorul Grigoriev, furios că era deranjat, coborî geamul şi îi puse sub nas legitimaţia roşie a FSB-ului. Apoi, fără o vorbă, ridică geamul şi demară.

*

* *

Din cinci în cinci minute, Malko cobora din maşină ca să-l sune pe Larry Walker. Americanul nu era acasă. Încălzirea abia funcţiona şi amândoi erau îngheţaţi. La Moscova, luna mai era echivalentul lunii februarie dintr-o ţară normală. Ca să nu rişte prea mult, rămăseseră în umbra stadionului. Luiza era trasă la faţă şi avea buzele albe.

Malko formă pentru a doua oară numărul americanului. Nici un răspuns. Deodată îi veni o idee şi se întoarse la maşină în fugă.

— Demarează, zise el. Mergem pe strada Tverskaia.

— L-ai prins?

— Nu, dar cred că ştiu unde e.

*

* *

Firma luminoasă a localului *Night-Flight* strălucea în noapte pe faţada întunecată. Malko se întoarse spre Luiza.

— Te duci până în Piaţa Tverskaia şi mă aştepţi în faţa statuii ecvestre, acolo unde sunt parcometre. Oricum, voi fi şi eu acolo peste zece minute.

— Dacă nu te întorci, mă întorc acolo, la izbă, zise ea cu o voce albă.

Malko coborî din maşină şi traversă strada. În faţa barierei metalice a localului nu mai era aproape nimeni. Înăuntru era acelaşi spectacol, cu fetele aliniate pe banchete şi muzica cântând asurzitor. Nici urmă de Larry Walker. Traversă sala urmărit de privirile fetelor şi urcă la mezaninul primului etaj. Cu toată penumbra, Malko zări imediat silueta pachidermică a americanului, cu o fată încolăcită în jurul lui, având în faţă o sticlă de Defender Success şi două pahare. Larry Walker tresări când îl văzu.

— *My God!* zise el. Ce…

— Lasă totul baltă şi vino, zise tăios Malko. N-avem timp de ghiduşii!

Larry Walker nu aşteptă să i se spună de două ori. Şopti câteva cuvinte la urechea fetei şi îl urmă pe Malko, luându-şi blana de la vestiar. Abia pe trotuar îşi exprimă bucuria.

— Cum ai scăpat? Şi Paul?

— Paul e foarte probabil mort.

— Cecenii?

— Nu, FSB-ul.

Deşi era întuneric, Malko îl văzu schimbându-se la faţă.

— Tu ai dat numerele de telefon FSB-ului?

Larry Walker se schimbă şi mai mult la faţă.

— Da… Nu. I-am raportat lui Austin Redd. Trecuseră patru zile de când nu mai aveam nici o veste de la tine. Cai de la Langley au luat hotărârea. Redd s-a dus la Rudzik.

În ciuda frigului, fruntea lui era plină de sudoare. Malko era stăpânit de furie şi dispreţ.

— Aţi comis o greşeală cumplită, ruşii vă mint de la început, îţi voi explica. Nu sunt singur, preciză el. Am cu mine o luptătoare cecenă care mi-a salvat viaţa de două ori. Mai întâi ajutându-mă

să scap de asaltul celor de la FSB, care cu siguranţă că m-ar fi lichidat. Apoi, refuzând să mă execute la ordinul lui Abu.

— Lui Abu? Dar de ce?

— Pentru că nu i-a plăcut că l-aţi denunţat celor de la FSB, replică Malko. Şi a luat hotărârea să se răzbune pe mine.

— Îmi pare rău, zise Larry Walker.

Chiar şi burta lui mare părea că se dezumflase! O maşină a poliţiei rutiere trecu prin faţa lor, îndreptându-se spre Piaţa Tverskaia, amintindu-i lui Malko că Luiza îl aştepta.

— Ai o maşină? întrebă el.

— Da.

— Ne vei duce la tine acasă. Vom sta pe podeaua maşinii. E posibil ca FSB-ul să-ţi supravegheze imobilul. Unde e parcată?

— În Piaţa Tverskaia.

Chiar lângă locul în care aştepta Luiza.

— Să mergem, zise Malko.

*

* *

Petrov Nagatin îşi opri maşina de patrulare, o Lada 1500 veche şi lovită, în faţa cartierului general al Miliţiei, strada Petrovka nr.38. Miliţianul nr. 1765 încă nu uitase jignirea adusă de ofiţerul de la FSB. Era tânăr în meserie şi credea încă, aşa cum îl învăţaseră şefii lui, că toată lumea are aceleaşi drepturi în noua Rusie. Dacă ar fi prins un amărât de rus făcând sex într-o maşină, l-ar fi băgat la zdup!

Furios, miliţianul începu să-şi scrie raportul. După douăzeci de minute, Petrov Nagatin lăsă un exemplar pentru şefii lui. Dar îşi dădu seama că asta ar fi putut să nu ducă la nimic. Luă atunci un al doilea exemplar, căută în anuarul administrativ numele pe care nu-l avea şi îl scrise pe plic. Sigur, nu putuse să scrie numele vinovatului, dar putea fi găsit foarte uşor după numărul maşinii.

Cu condiţia să vrea cineva s-o facă!

Se urcă apoi din nou în Lada lui epuizată şi porni spre Lubianka. Plantonul moţăia în antreu şi se miră când îl văzu pe acel membru al unei administraţii rivale.

— Mesaj urgent pentru *tavarişci polkovnik* Vronski, zise Petrov Nagatin. De transmis cât mai repede posibil.

Plantonul aruncă o privire pe plic. Căscă şi răspunse:

— Poate să aştepte foarte bine până mâine!

*

* *

Maşina Buick Park Avenue neagră intră lent în parcarea lui Larry Walker. În spate, paznicul închise poarta de fier care dădea spre stradă. Malko răsuflă uşurat. Erau salvaţi. Luiza lăsase maşina Jiguli pe un trotuar din Piaţa Tverskaia. Toţi moscoviţii parcau aşa. Larry Walker, Malko şi ea urcară cu ascensorul până la etajul zece. Tânăra femeie îşi păstrase arma în geantă.

Luiza făcu ochii mari văzând salonul enorm ai cărui pereţi erau tapisaţi cu cărţi. Întreg apartamentul de pe strada Kominterna ar fi încăput în jumătate din această încăpere. Tânăra femeie se aşeză cu timiditate pe marginea unei canapele adânci de piele.

— Eşti sigur în privinţa lui Paul? întrebă Larry Walker.

— Mi-e teamă că da, răspunse Malko rezumându-i apoi convorbirea avută cu Abu.

Termină pe o notă deloc optimistă:

— Punţile cu cecenii sunt rupte şi FSB-ul ne-a trădat.

Larry Walker nu răspunse. Malko nu avea chef să prelungească discuţia.

— Suntem frânţi de oboseală, zise el. Unde putem dormi?

Americanul se scuturã, revenind la realitate.

— N-am decât un pat. Culcaţi-vă voi în el, eu voi dormi pe canapea. Veniţi.

Îi duse până la un dormitor mare cu un pat foarte jos aşezat pe un podium. Peste tot erau fotografii din *Playboy* şi *Penthouse.* Viaţa nu era veselă la Moscova. Luiza aşeză jos geanta din care ieşea vârful ţevii pistolului-mitralieră.

— Fă-te comodă, o sfătui Malko. Mă duc să-i mai spun două vorbe lui Larry şi mă întorc.

Fără să discute, Luiza începu să se dezbrace. Malko se întoarse în salon. Larry Walker îşi turnase o porţie zdravănă de Defender pe un strat de cuburi de gheaţă şi aprinse o ţigară cu o mână tremurătoare.

— Ce ticălos, acest general Rudzik! zise el cu amărăciune.

Malko nu spuse nimic. De la ultima lui misiune, descoperise că războiul rece nu se sfârşise. Larry Walker era scuzabil pentru că vrusese să-l salveze.

— Larry, conchise el, până la urmă ai făcut bine. Cecenii m-ar fi ţinut ostatic atâta vreme cât asta le servea planurilor lor. Şi ei s-au folosit de noi. Ca un fel de asigurare. Îşi închipuiau, probabil, că dacă FSB-ul i-ar fi arestat, i-ai fi scăpat pentru a putea continua negocierile. Cred că s-au înşelat.

— Era într-adevăr un târg al înşelaţilor, recunoscu americanul. Sunt sigur că după alegeri Casa Albă şi-ar fi uitat promisiunea de a-l ajuta pe Zalimhan Ianderbaiev.

Urmă un moment de tăcere. Teatrul de umbre, sub lumina brutală a adevărului, nu arăta deloc frumos!

— Rămâne o problemă, zise cu timiditate Larry Walker. Cred că informaţia agentului nostru infiltrat la ceceni, Abdul, e bună. Pregătesc o lovitură la Moscova. Dispoziţiile: facem totul ca să-i împiedicăm. Pentru a nu jena politica planetară a Casei Albe.

Deocamdată, frânt de oboseală, pe Malko îl durea în cot de politica planetară a Casei Albe.

— Vom vedea mâine, zise el. Nu mi-a mai rămas decât un singur fir. Luiza are numărul telefonului mobil al lui Abu. Numai în direcţia asta s-ar mai putea schimba ceva..

Capitolul XV

Şamil Basaiev stătea cuminte la coadă în sasul care proteja intrarea băncii Stolişnîi, o bancă modestă care nu avea decât o singură agenţie, lucru frecvent la Moscova. De la o vreme apăruseră o puzderie de bănci, numai că de cele mai multe ori erau nişte structuri foarte mici. Cea mai importantă bancă rusească, Most, era un flecuşteţ pe lângă băncile mondiale.

La rând, în faţa cecenului, se aflau patru bărbaţi cu şapcă şi scurte de piele neagră. Toţi aveau un aer sălbatic şi bănuitor. Au fost invitaţi să intre împreună. Erau nişte mafioţi care veniseră să depună rodul unei nopţi la cazino. Plantonul se adresă lui Basaiev aspru:

— Cu cine aveţi treabă?

— Cu Musa Balaudi.

— Aveţi întâlnire?

— Spune-i că îl caută Salman, vărul lui.

Modest, Şamil Basaiev aşteptă pe trotuar. După cinci minute, portarul, mult mai amabil, îi făcu semn să intre.

Musa Balaudi era subdirectorul băncii. Şamil Basaiev fu dus într-un birou mic. Balaudi se apropie de el şi îl strânse în braţe fără să pronunţe un cuvânt. Cei doi bărbaţi erau într-adevăr veri şi se văzuseră foarte des când Balaudi lucra la Kredo Bank din Groznîi. O placă turnantă de spălare a banilor! În acea perioadă, treceau pe-acolo zeci de milioane de dolari, inundând tot Caucazul. Unul dintre cei mai mari clienţi era Salman Doku. Prin Balaudi reuşise Basaiev să-l întâlnească. Ştia multe despre el şi îl respecta. Cecenii aveau suflet de traficanţi, cei care reuşeau aveau dreptul la toată stima lor!

— Ceai? îl întrebă Balaudi.

— Da. *Spasiba.*

Între ei vorbeau limba rusă. Nu cecena: Nu era cazul să atragă atenţia; poate că pereţii aveau urechi. Bancherul umplu două ceşti cu ceai negru şi tare. O vreme vorbiră despre ţara lor. Fără să se refere la război. Doar la cei care dispăruseră. Un şir lung de morţi. Apoi Balaudi se ridică şi se duse să ia o hârtie de pe birou.

— Iată informaţiile tale.

Şamil Basaiev citi cu atenţie. Totul era precis, detaliat, cu

orare şi planuri. Unul dintre ele îl interesa în mod deosebit. Basaiev ridică capul surprins.

— Cum ai reuşit să-ţi procuri asta?

Musa Balaudi zâmbi.

— Cu dolari pot să-ţi dau şi cheile Kremlinului. Eşti sigur că vrei să te lansezi în acţiunea asta? Niciodată n-au să te lase să pleci. E o umilire mult prea mare.

— Nu vor avea de ales, zise Basaiev.

Vărul său dădu din cap.

— Nu-l cunoşti pe Boris Nikolaievici! Când bea – şi în ziua aia o să bea – ar pune să fie lichidat tot pământul. Am pierdut destui prieteni.

— *Nicevo!* zise Basaiev. Trebuie s-o fac. După asta, Boris Nikolaievici n-o să-şi mai revină niciodată. Iar noi vom avea atât de mulţi bani încât îi vom putea da săracilor!

Musa Balaudi râse bine dispus.

— Zău că eşti nebun!

Şamil Basaiev se ridică. Acum nu mai avea decât să adune elementele disparate.

Musa Balaudi îl îmbrăţişă încă o dată, în prag. Şi reveni în birou. Era conştient că rolul lui modest era indispensabil. Fără el, care se afla în centrul sistemului bancar, Şamil Basaiev n-ar fi putut să obţină informaţiile necesare operaţiunii sale. În sinea lui, Balaudi ştia că şeful grupului de comando cecen era în stare să reuşească, în ciuda puterii lor. Ruşii nu fuseseră niciodată obişnuiţi să lupte împotriva operaţiunilor militare fulgerătoare. FSB-ul era o maşinărie prea greoaie şi nu penetrase structurile secrete ale rezistenţei cecene.

*

* *

Luiza se trezi tresărind, cu privirea plină de panică. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama unde se află şi să se liniştească. Goală în pat, tânăra femeie se aruncă asupra lui Malko, strivindu-şi sânii de pieptul lui. În apartament domnea o linişte desăvârşită. Larry Walker plecase deja la birou.

— Ce vom face? întrebă ea.

— Asta mă întrebam şi eu, zise Malko suspinând.

— Nu pot să mă ascund la nesfârşit, zise tânăra femeie.

— E nevoie de o explicaţie cu Abu, sugeră Malko. Să punem lucrurile la punct. Cecenii s-au angajat să asculte propunerea noastră. Acesta e motivul pentru care mă aflu la Moscova.

— Ce propunere?

Malko îşi dădu seama că Luiza nu avea cum să ştie şi se grăbi să-i rezume negocierile ratate. Luiza nu-l lăsă nici măcar să termine.

— Ianderbaiev n-ar accepta niciodată. Nu are nici cea mai mică încredere în Boris Elţîn.

— Ştii că putem lua legătura cu Abu datorită telefonului său mobil, zise el.

— Da.

— Trebuie să-i vorbesc. Chiar dacă asta nu duce la nimic. Măcar pentru a lămuri situaţia ta personală.

— Dacă-ţi dau numărul, va crede că trădez, răspunse tânăra femeie. E imposibil.

— Nu există altă soluţie, insistă Malko. Fireşte, nu-l vom suna de aici.

Tânăra femeie rămase tăcută un moment apoi se hotărî.

— De acord, zise ea. Oricum, locul meu e în ţara mea. Nu voi rămâne singură la Moscova. Iar tu în curând vei pleca.

Se ridică şi se duse în sala de baie. Coborâră împreună după o jumătate de oră. Larry Walker le lăsase Buick-ul şi un bileţel. Malko se instală la volan şi conduse până la un telefon public unde o lăsă cu o stivă de jetoane. O văzu formând un număr şi începând să vorbească. Convorbirea dură mult.

Când închise, tânăra femeie radia de fericire.

— Mă iartă! zise ea. A recunoscut că a greşit dându-mi acest ordin.

— Şi eu?

— Nu vrea să mai aibă nici un contact cu americanii. Consideră că l-aţi trădat. Din cauza voastră au murit câţiva luptători, iar FSB-ul a distrus o parte din reţeaua noastră logistică.

Asta era sfârşitul misiunii de bune oficii.

— Cum vei ajunge la prietenii tăi? întrebă el dezamăgit.

— Trebuie să iau metroul, explică Luiza. Merg până la o anumită staţie unde mă voi întâlni cu cineva care mă va duce într-un loc sigur.

— Ai încredere?

Ea îi aruncă o privire strălucitoare.

— Da. Abu e un om drept. Dacă n-ar fi vrut să mă ierte, mi-ar fi spus.

— Pleci acum?

— Nu, diseară, la cinci. Dar e departe. Voi pleca de la patru.

Îl privi înduioşată şi adăugă:

— N-o să ne mai vedem niciodată.

— Cine ştie? zise Malko.

Ochii tinerei femei străluceau.

— De ce nu vii cu mine? întrebă ea. Îi primim pe toţi cei care vor să lupte alături de noi. Avem şi ucraineni. Fireşte, e periculos...

Privirea exaltată a tinerei femei îl ameţea pe Malko. Preţ de câteva secunde, se închipui în Caucaz, luptând pentru libertatea Ceceniei. Dar era o idee nebună şi era pentru a doua oară când i se propunea să lupte cu arma în mână. Prima dată i se întâmplase în Kurdistan, cu o femeie îndrăgostită de el care nu vedea decât acest mijloc de a rămâne împreună.

Dar Luiza se întoarse repede cu picioarele pe pământ.

— Ce nebună sunt! Glumeam.

După ochii ei umezi, Malko văzu bine că nu glumea, dar se prefăcu că o crede.

— Ne-au mai rămas doar câteva ore, zise el. Să profităm de ele.

*

* *

Generalul Anatoli Rudzik era alb la faţă. Lăsă capul în jos în faţa privirii reci a lui Austin Redd şi bâigui:

— Vă jur, nu ştiu ce-a păţit Paul Nitze. Nu trebuie să credeţi în acuzaţiile acestor „bandiţi”. Recunoaşteţi că l-au răpit pe domnul Linge, care a putut să scape în timp ce era dus în alt loc de detenţie.

Aceasta era versiunea pe care americanii o serviseră FSB-ului. Era inutil s-o implice şi pe Luiza.

Ca să-şi ascundă jena, generalul luă un pachet de ţigări şi aprinse una. Culmea ironiei, cu o brichetă Zippo cumpărată de curând dintr-un butic de la *Metropol.* Acum se găseau de toate la Moscova.

Moartea lui Paul Nitze era un secret de stat şi nu putea să trădeze, indiferent de consecinţele tăcerii sale. Dacă vorbea, ajungea la Lefortovo, pentru înaltă trădare. Nu te jucai cu *Rodina*[34] în FSB.

Austin Redd se ridică scos din răbdări.

---

34 Patria (n.a.).

— Generale, zise el, această discuţie nu duce la nimic. Convingerea mea e fermă. Serviciile dumitale sunt vinovate de moartea lui Paul Nitze. Vreau să cred că a fost într-adevăr o greşeală. Dar nu vom relua relaţiile normale decât după ce cadavrul lui Paul Nitze va fi restituit guvernului Statelor Unite.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Generalul îl însoţi şi cei doi se despărţiră cu răceală în faţa ascensorului. Când se aşeză din nou la biroul său, generalul Rudzik se sufocă de furie. Dacă n-ar fi fost stupiditatea subordonaţilor săi, ar fi putut să ducă la bun sfârşit o operaţiune în colaborare cu CIA şi să-i ţină în şah pe ceceni. Acum rămăsese singur în faţa ameninţării teroriste care, dacă s-ar fi materializat, l-ar fi costat stelele de pe umăr.

Era în aceeaşi dispoziţie în momentul în care colonelul Vronski, cel care răspundea de securitatea interioară a FSB-ului, ceru să fie primit.

— Ce-i, Vronski? îl întrebă generalul. Altă porcărie?

— Nu, *tavarişci* general, doar o informaţie pe care am vrut să v-o aduc la cunoştinţă, răspunse colonelul Vronski. Am găsit pe biroul meu o notă a Miliţiei care semnalează un fapt neplăcut.

Puse raportul miliţianului 1765 pe birou, pentru ca generalul să ia cunoştinţă de el. Mai fusese adăugat un PS care preciza că maşina aparţinea maiorului Viaceslav Grigoriev. Femeia nu fusese identificată. După semnalmente, generalul Rudzik ghici imediat despre cine era vorba. N-ar fi dat nici un curs acelui raport dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de un detaliu. După spusele miliţianului, o servietă-diplomat se afla pe bancheta din spate a maşinii Lada. Or, cei doi ieşeau din discotecă. Discoteca nu era un loc unde te duceai cu o servietă-diplomat. Iar Grigoriev plecase de multă vreme de la birou.

— Foarte bine, zise el. Puneţi-l pe maiorul Grigoriev sub urmărire discretă. Până la noi ordine. Nimeni nu trebuie să ştie asta în afară de mine. Încearcă să afli dacă are mai multe conturi în bancă.

Colonelul salută şi ieşi. Rămas singur, generalul începu să potrivească piesele jocului de puzzle. Viaceslav Grigoriev nu avea o reputaţie perfectă de om integru. Femeia cu care se afla în seara respectivă era arhicunoscută ca amanta unui mafiot cecen. Poate că în spatele incidentului de la Rasia nu era decât o poveste de sex. Totuşi merita să se scormonească puţin.

Prezenţa la Moscova a lui Şamil Basaiev era o sabie a lui Damocles deasupra capului său. Iar în momentul acela nu mai

avea nici o pistă.

*

* *

Auzind cheia în broască, Luiza nu-şi putu reţine o tresărire. Malko o lăsase singură cu o oră în urmă, fiind obligat să plece pentru cumpărături urgente. În ciuda decepţiei sale, tânăra femeie nu întrebase nimic. În concepţia ei, femeile nu puneau întrebări. Malko îşi făcu apariţia cu mai multe sacoşe de plastic pe care le aşeză în faţa ei.

— Toate astea sunt pentru tine, zise el.

Văzând-o că nu se mişcă, Malko începu să desfacă chiar el pachetele. Înăuntru era o garderobă completă. Simplă dar elegantă. Două taioare, două rochii, pantofi, ciorapi, lenjerie, pulovere, două perechi de pantaloni cu dungi roşii şi albastre. Golise magazinele de pe strada Tverskaia. Luiza se uita încremenită la cadoul acela neaşteptat. Uluită, luă una dintre rochii, o puse în faţa ei şi se privi în oglindă, apoi se întoarse spre Malko.

— Dar de ce-ai făcut asta?

— Ca să fii frumoasă, zise el.

Tânăra femeie se aşeză brusc, cu rochia în mână şi începu să plângă. Apoi se aruncă în braţele lui bâiguind:

— E prea frumos! N-am să le îmbrac niciodată! Dar le voi păstra totdeauna.

— Încearcă o rochie măcar o dată, zise Malko. Ai pierdut totul, nu te mai poţi întoarce în apartamentul din cartierul Babuşkin.

Ea dădu din umeri.

— Sunt obişnuită. Am mai pierdut o dată totul la Groznîi. Aveam o casă frumoasă, haine multe, nu la fel de frumoase ca astea, fireşte, dar…

— Îmbracă-te, insistă Malko. Mergem la masă.

Tânăra femeie se închise în sala de baie. Când îşi făcu din nou apariţia, Malko fu gata să n-o mai recunoască. Îşi împletise părul negru şi lung într-o coadă şi se machiase. Rochia albastră îi venea de minune, dar mergea cu greu pe tocurile înalte. Luiza se aruncă în braţele lui Malko. Îl sărută îndelung şi senzual.

— Nu mi-e foame, zise ea. Vreau să stau aici cu tine.

Pântecele ei spunea acelaşi lucru. Malko prevăzuse această eventualitate. Printre pachete se afla şi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, rose din 1986. O deschise şi umplu două pahare cu picior. Era prima dată când Luiza bea şampanie. Puţin

mai târziu, Malko o duse în pat. Când vru să-i scoată rochia, Luiza îl opri.

— Nu, vreau s-o ţin pe mine.

Şi aşa făcu dragoste, cu rochia albastră suflecată până la şolduri. Luiza se rostogolea sub el copleşită de fericire. Mai înainte ca el să termine, Luiza se întoarse singură pe burtă, oferindu-i-se.

După aceea rămaseră înlănţuiţi, fără să vorbească. Timpul trecea foarte repede. Malko se duse să facă un duş. Când se întoarse în dormitor, Luiza, aşezată pe pat, îl cuprinse cu braţele şi îşi puse gura pe sexul lui. Cu ochii ridicaţi spre el, tânăra femeie îl întrebă:

— Vrei?

Ce să răspundă? Malko îi mângâie părul. Ea îl sărută pe toată lungimea membrului, apoi îl luă în gură, cu o blândeţe plină de stângăcie. O stângăcie atât de excitantă încât Malko avu instantaneu o erecţie violentă. Încântată, Luiza îi luă sexul în gură mângâindu-l. Când simţi că termină, Luiza îşi dădu şi ea seama şi vru neapărat să-i primească sperma în gură până la ultima picătură.

— Să ştii că e prima oară când fac asta, îi mărturisi ea după aceea. La noi numai prostituatele fac asta.

*

* *

Şamil Basaiev se întorsese la hotelul *Majarski.* Închis în camera lui, cecenul îşi pregătea planurile de atac. Îi părea bine că Luiza scăpase teafără. Intenţiona s-o folosească, căci nu avea prea mulţi luptători experimentaţi, iar ea îşi dovedise deja curajul.

Operaţiunea pe care o proiecta era de o cutezanţă nemaiauzită şi, în acelaşi timp, perfect realizabilă, dacă putea să profite din plin de elementul surpriză.

Datorită prietenului său bancher, Basaiev avusese confirmarea unei informaţii obţinute de la Kredo Bank. În fiecare joi, cursa 30 a companiei Delta Airlines, care venea de la New York, ateriza la orele zece şi un sfert pe aeroportul Şeremetievo II din Moscova. Acest avion, în afara pasagerilor, aducea şi saci cu bancnote de o sută de dolari nou-nouţi expediaţi de National Republic Bank din New York. Furnizaţi direct de rezerva federală americană, aceşti bani erau destinaţi unui anumit număr de bănci ruseşti care îi comandase pentru clienţii lor. Suma totală varia de la o

săptămână la alta, în funcţie de nevoi. Săptămâna următoare, suma avea să fie excepţional de mare: un miliard de dolari.

Şamil Basaiev luase hotărârea să pună mâna pe această mană cerească.

Capitolul XVI

Malko reduse viteza şi opri în faţa intrării principale a staţiei de metrou Kurskaia, chiar în colţul străzii Sadovo-Zernograz. Acolo se intersectau două linii de metrou: Kolţevaia, o linie circulară şi Arbaţko-Pokruskaia, est-vest. Luiza se întoarse spre el cu un zâmbet curajos, îşi şterse machiajul şi schimbase rochia în care făcuse dragoste cu un pulover şi o pereche de pantaloni albastru cu roşu.

— Trebuie să plec, zise ea.

— Ia-ţi pachetele, insistă Malko.

Toate hainele erau puse într-o sacoşă mare pe bancheta din spate a maşinii. Luiza scuturâ uşor din cap.

— Nu pot, zise ea cu o voce blândă. Mai întâi că n-aş îndrăzni să le îmbrac şi apoi, îmi vor pune tot felul de întrebări. Vor crede că m-am lăsat cumpărată. Risc să am necazuri mari. Şi aşa voi fi obligată să mint, pentru că n-am să spun niciodată ce s-a petrecut între noi. Dar nu regret, adăugă ea imediat.

Luiza avea deja mâna pe portieră. Se priviră lung, conştienţi amândoi că aveau prea puţine şanse de a se mai revedea.

Malko simţi deodată în buzunar atârnând bricheta Zippo cu emblema sa primită înapoi de la Larry Walker. O scoase şi o puse în mâna Luizei.

— Asta poţi s-o iei. Păstreaz-o. E făcută să dureze la nesfârşit. Cu siguranţă că-ţi va fi de folos.

Luiza luă bricheta, o privi lung, apoi o aprinse şi se uită la flacăra luminoasă care ţâşni imediat. Închise repede capacul şi puse bricheta în geantă.

— Mulţumesc, o voi păstra totdeauna, zise ea fără să-l sărute pe Malko.

Apoi coborî din maşină şi se îndreptă cu paşi mari spre intrarea metroului. Înainte de a intra, tânăra femeie se întoarse şi-i făcu un semn cu mâna lui Malko. Ar fi putut s-o urmărească. Dar la ce bun? Misiunea lui se încheiase. Venise la Moscova ca să le vorbească cecenilor şi cecenii nu voiau să-l asculte.

O oră mai târziu, Malko oprea maşina pe Nikiţki Pereulok. Larry Walker nu ştia de contactul avut cu Abu.

— Unde e fata? întrebă el imediat.

— A plecat, răspunse Malko. Iar eu voi face curând acelaşi lucru.

Îi spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase. Toate contactele cu cecenii fuseseră rupte. Larry Walker scoase un pachet de ţigări şi aprinse una, vizibil tulburat.

— Misiunea ta nu s-a terminat, zise el. Austin Redd mi-a transmis ultimele instrucţiuni de la Langley. Acest dialog cu cecenii avea un singur scop: evitarea oricărei acţiuni din partea lor care i-ar fi dăunat lui Boris Elţîn. Obiectivul rămâne acelaşi. Cu o singură deosebire. Pentru că nu putem să-i convingem, trebuie să-i împiedicăm.

— Cum? întrebă Malko.

Larry Walker trase gânditor din ţigară.

— Încă nu ştiu. Dar cred că „Abu” este şeful grupului de comando venit să lovească la Moscova. Or, datorită acestei Luiza, avem o legătură cu el.

— Niciodată n-ar fi acceptat să colaboreze cu noi, zise tăios Malko. Nu-mi pare rău că a plecat. Iar pe ceceni lasă-i să se descurce cu Boris Nikolaievici!

— Mi se pare că-i simpatizezi, zise americanul cu un ton caustic. Totuşi au vrut să te omoare…

— Din cauza ta, replică Malko cu răceală. Totuşi nu-ţi port pică pentru asta.

— OK, egalitate, admise Larry Walker cu un suspin mai curând forţat. Dar asta nu schimbă fondul problemei. Ştiu că trupele ruseşti se comportă ca SS-iştii în Cecenia, că Boris Elţîn e un beţiv înveterat şi că minte cum respiră, dar instrucţiunile Casei Albe sunt clare. Trebuie să facem toate eforturile ca să fie reales. Preşedintele consideră că e vorba de interesul superior al ţării. Şi în privinţa asta n-ai nici o putere.

— Adevărat recunoscu Malko. Dar pot şi să nu fac nimic.

Larry Walker, fără să ia în seamă concluzia lui Malko, zise cu o voce plictisită:

— Să revedem situaţia. Avem două indicii materiale: izba din parcul Bitţevski şi acea maşină Jiguli abandonată, pentru că prietena ta cecenă a plecat cu metroul.

— Exact, recunoscu Malko fără tragere de inimă. Dar există toate şansele ca izba să nu fie folosită multă vreme de aici înainte. Iar în privinţa maşinii nu ştiu ce să zic.

— Vrei să te ocupi de ea?

Malko vru să refuze, dar se gândi la consecinţe. Larry Walker

nu ştia ce e acela sentiment. Ar fi îndeplinit misiunea încredinţată de cei de la Langley cu orice preţ. Dacă Malko ar fi refuzat să-l ajute, americanul ar fi apelat la FSB. Revăzu faţa Luizei. Acceptând această misiune, Malko o putea controla.

— Da, răspunse el. Numai că s-ar putea să rămână pe trotuar până la vară.

— E un *long shot,* admise americanul, dar asta e tot ce avem. Poţi să foloseşti una din maşinile mele cu placă „77”. Un Volvo 740 destul de vechi ca să treacă neobservat. Îl folosesc pentru incursiunile în provincie.

*

* *

Maşina Jiguli era tot acolo. Nu se alesese nici măcar cu o amendă. Malko trase maşina la vreo treizeci de metri de ea, în faţa restaurantului *Aragvi.* Dorea din tot sufletul ca nimeni să nu vină după maşină.

Începu să citească, ieşind din când în când din maşină ca să-şi dezmorţească picioarele, restul timpului ascultând radioul. Se făcuse noapte de o oră şi circulaţia era încă intensă pe Tverskaia Uliţa.

Abia mai târziu, în cursul serii, remarcă o Lada grena care parcă nu departe de Jiguli. Nimeni nu coborî. Apoi plecă şi reveni după o jumătate de oră. Acelaşi manej. De data asta parcă puţin mai aproape. În acel moment apăru un bărbat, venind din parcul Tverskaia. Era tânăr şi avea un fes pe cap. Trecu prin faţa maşinii lăsate de Luiza, încetini pasul şi se sprijini de ea un moment, ca şi cum ar fi încercat să deschidă portiera.

Apoi trecu mai departe, dispăru, după care reveni peste zece minute împreună cu alt bărbat. Se opriră şi se aplecară spre Jiguli. Malko era prea departe ca să audă zgomotul, dar văzu pe unul dintre cei doi bărbaţi spărgând geamul din faţă, deschizând portiera şi urcând în maşină.

Hoţi de maşini! Moscova era plină de ei.

Al doilea urcase şi el şi se băgase sub tabloul de bord. Malko îşi dădu atunci seama că Lada grena era tot acolo şi că ocupanţii ei priveau liniştiţi scena. Înţelese imediat. Era un furt simulat! În felul acesta, dacă maşina era sub supravegherea Miliţiei sau a FSB-ului, cei care o luau apăreau ca nişte delicvenţi de drept comun. Un vicleşug destul de reuşit. Farurile maşinii Jiguli se aprinseră.

„Hoţii” reuşiseră să pornească motorul.

Malko avu timp să se lase în jos când mica maşină trecu pe lângă el, ca să se creadă că în maşina Volvo nu era nimeni. Jiguli dădu ocol statuii ecvestre a întemeietorului Moscovei, Iuri Dolgoruki şi porni pe strada Tverskaia, urmat de Lada grena.

Malko demară şi el, lăsând o distanţă de o sută de metri. Ajunse la capătul străzii, cu faţa spre Piaţa Manejului, cele două maşini intrară pe banda din stânga, virând pe Ohotnîi Riad, în sens unic.

În acel loc circulaţia era mult mai intensă şi lui Malko îi fu destul de uşor să-şi continue urmărirea, lăsând câteva maşini între ei.

După ce urcă panta până în Piaţa Lubianskaia, cu faţa la cartierul general al KGB-ului, cele două maşini se despărţiră. Lada o luă la dreapta, spre Novaia Ploşciad şi Jiguli la stânga.

Malko se hotărî să urmărească maşina Jiguli. Aceasta, preferând străduţele, ajunse pe imensa arteră Kutuzovski Prospekt, îndreptându-se spre vest. După douăzeci de minute, maşina trecu prin faţa postului poliţiei rutiere, situat exact înainte de podul de peste drumul de centură periferic. Ieşeau din Moscova. Se terminase cu blocurile mari din ciment şi nenumăratele „coteţe”. Nu mai erau decât izbe vechi şi izolate în păduri de brazi sau de mesteceni. Erau pe şoseaua spre Minsk.

Malko reduse viteza. Acum era mult mai greu să urmărească direct mica maşină Jiguli care dădea mereu rateuri. Lăsă un camion între ei. După câţiva kilometri, maşina din faţa sa începu să semnalizeze. Malko făcu şi el la fel. Maşina făcu la stânga, întorcând!

Crezu că Jiguli se va întoarce la Moscova, dar, chiar înaintea podului, ea părăsi şoseaua spre Minsk şi se opri în faţa unei porţi de fier a ceea ce părea a fi un hotel. Paznicul deschise poarta şi maşina dispăru. Malko conduse drept înainte, înregistrând în trecere că acolo era hotelul *Majarski.* Descoperise o nouă ascunzătoare cecenă.

*

* *

Şamil Basaiev se uită la Luiza cu o privire pătrunzătoare. Sosise la motel în urmă cu câteva ore, după un şir de ruperi a unei eventuale filări, condusă de omul care venise s-o ia de la metrou. De atunci o descosea cu grijă, punând-o să repete de mai multe ori tot ce se petrecuse de la atacul apartamentului. Luiza răspunsese la toate, fără să se contrazică. De altfel, nu

avea de ascuns decât un singur lucru: relaţia ei amoroasă cu prizonierul. Tânăra femeie reuşise cu atât mai uşor cu cât Şamil Basaiev nu-i pusese direct întrebarea.

Totuşi, ea nu-i dezvăluise niciodată amantului ei adevăratul nume al lui „Abu”.

Acum cinau în barul cu atmosferă sordidă, în mijlocul unor camionagii zgomotoşi, care trăgeau cu ochiul la chelneriţa prea sexy cu fusta ei mini.

— Îţi pare bine că te afli aici? întrebă el.

— Da, răspunse Luiza dintr-o răsuflare.

Se temuse atât de tare de această întoarcere încât totul i se părea minunat. Ca faptul că cina singură cu marele Şamil Basaiev, şeful ei, cu care nu avusese până atunci decât legături distante.

Cecenul se uita la ea. O simţea „curată” şi în acelaşi timp ghicea că nu-i spusese totul. Ajunse la concluzia că fusese atrasă de prizonier. Fără bărbat de luni de zile, asta era o reacţie naturală, dar care trebuia ucisă din faşă.

— Nu uita că n-ai dat ascultare ordinelor, zise el brusc. Eşti iertată dar asta nu trebuie să se mai repete niciodată. Te simţi pregătită să iei parte la acţiunea noastră?

Luiza îi susţinu privirea fără să clipească.

— Bineînţeles, răspunse ea. Am mai luptat, nu mi-e frică.

— Ştiu, recunoscu Şamil Basaiev. Acţiunea va avea loc joi. Până atunci, nu vei ieşi de-aici decât la ordinul meu ca să îndeplineşti o misiune precisă despre care îţi voi vorbi la momentul potrivit. Ai o cameră lângă a mea. Nu vorbi cu nimeni. Acum te las.

Se ridică şi se îndreptă spre ieşirea din bar. Emoţionată, Luiza simţi că i se umezesc ochii şi vru să-şi ia batista din buzunar. Degetele ei atinseră uşor metalul lustruit al brichetei Zippo şi se simţi brusc excitată. Fu copleşită de un val de gânduri şi de senzaţii. Ca şi cum bărbatul de care se îndrăgostise nebuneşte, ca o adolescentă, s-ar fi aflat în faţa ei. Strânse bricheta în mână, întrebându-se dacă va avea forţa să nu-i dea nici un semn de viaţă până joi. Un „după aceea” nu exista. Dacă totul mergea bine, se va întoarce în Cecenia. Altfel, se va alătura şirului lung al celor care căzuseră la datorie, ca toţi prietenii ei.

*

* *

Malko trecuse de trei ori prin faţa hotelului *Majarski* de când

maşina Jiguli intrase acolo, reperând cu grijă locul. Întreaga agitaţie era concentrată într-o clădire cu două etaje în interiorul unui perimetru împrejmuit cu gard de fier, în faţa căruia se aflau vreo zece camioane. Hotelul propriu-zis, care avea firma la marginea şoselei care ducea spre Minsk, era dezafectat.

Se îndreptă spre centrul Moscovei. Nu era cazul să atragă atenţia. Oricum, i-ar fi fost greu să facă mai mult. Un străin ca el ar fi fost imediat reperat în acel motel. Pe lângă asta, nu prea avea chef să execute ordinele, să-i despartă pe ceceni de ruşi. Nu putea să uite însă că fără Luiza, acum ar fi zăcut mort într-o pădure. Doar pentru că Abu fusese prost dispus.

Nu ştia dacă tânăra femeie se afla în acea ascunzătoare sau în altă parte şi nu avea nici un mijloc să afle. Dar nu voia ca din cauza lui ea să cadă în ghearele celor de la FSB. În timp ce străbătea Kutuzovski Prospekt, Malko se întrebă dacă, întoarsă în lumea ei, Luiza uitase deja scurta lor idilă. La urma urmelor, n-ar fi fost prima femeie care, lipsită foarte mult timp de dragoste, avusese un impuls brusc pasional, fără urmări, faţă de un bărbat pe care abia îl cunoştea. Totuşi, ceva din privirea limpede a tinerei cecene îi spunea că se înşela.

Când ajunse în faţa hotelului Savoy, Malko găsise soluţia problemei. Va continua supravegherea dar nu-i va spune adevărul lui Larry Walker. Va pretinde că a pierdut maşina şi că supraveghea izba din pădure. Dacă americanul ar fi avut intenţii rele, asta n-ar fi dus la nici o consecinţă.

Capitolul XVII

În poziţie de drepţi, colonelul Vronski aştepta ca generalul Anatoli Rudzik să termine de citit raportul confidenţial pe care i-l înmânase, rodul supravegherii maiorului Viaceslav Grigoriev. Vronski nu avea deloc conştiinţa tulburată că îşi folosise mijloacele împotriva unui coleg. El era un tehnician, punct!

Superiorul lui tresări.

— Cum! Grigoriev s-a întâlnit ieri seară cu colonelul Uspenski la Club şi au vorbit despre o vânzare ilegală de arme! Şi nu ştii mai mult? Microfoanele ar fi trebuit să înregistreze toată discuţia dintre ei.

Colonelul Vronski înghiţi în sec.

— Cele mai multe microfoane erau stricate, *tavarişci* generali mărturisi el. Iar cele care încă mai merg, funcţionează foarte prost. Sesizează un cuvânt din zece!

Furios la culme, generalul Rudzik lovi cu palma în birou atât de violent încât lampa fu gata să cadă pe podea. Colonelul Vronski o prinse în ultima clipă.

— Nu puteaţi să le daţi la reparat! răcni Rudzik.

— Nu avem credite, *tavarişci* general, mărturisi Vronski.

— Întăreşte supravegherea, mormăi generalul Rudzik. Dacă îi surprinzi în timp ce unul îi dă bani celuilalt, îţi ordon să-i arestezi imediat pe amândoi şi să-i transferi aici, la Lubianka. Pune-o sub supraveghere şi pe Tatiana Korîjin.

Colonelul Vronski pocni din călcâie şi ieşi. Rămas singur, generalul Rudzik aprinse o ţigară şi se strădui să reînbine elementele disparate. Omul care se întâlnea cu Grigoriev era un ofiţer din banda lui „Paşa”, generalul şi ministrul Graciov, traficant notoriu. Printre altele, făcea trafic şi cu arme, destinaţia fiind ţări precum Azerbaidjanul, Afganistanul şi chiar Iranul. FSB-ul se limita doar să supravegheze totul şi să noteze nedorind să-l atace direct pe Graciov, protejat de Boris Elţîn. La urma urmelor, toată lumea se descurca şi mulţi foşti ofiţeri din al Doilea Directorat se transformaseră în oameni de afaceri. Având în vedere pensia pe care o primeau, nu puteau fi blamaţi pentru asta.

Numai că exista conexiunea Grigoriev-Tatiana Korîjin-Doku,

mafiotul cecen. Chiar în momentul în care FSB-ul bănuia că „banditul” Şamil Basaiev se afla la Moscova pentru a comite atentate. Era uşor să introduci luptători ceceni în Moscova, dar mai greu arme în cantitate suficientă. Cu avionul era imposibil, pe şosea sau cu trenul fiind riscant. Cel mai bine era să le cumperi la faţa locului. Din păcate, toate astea erau doar în mintea lui. Cei bănuiţi de generalul Rudzik aveau protecţie, chiar şi Tatiana Korîjin, văduva unui general-maior din cadrul fostului KGB. O singură verigă era slabă: Salman Doku, mafiot şi cecen pe deasupra.

Generalul Rudzik cântări un moment situaţia. Flerul lui îi spunea că era vorba de ceva grav, în timp ce-şi imagina servieta-diplomat zărită în Lada lui Viaceslav Grigoriev înţesată de bani. Toate tranzacţiile de arme se făceau în bani lichizi. Iar Tatiana Korîjin era clar că nu cumpăra pentru ea! Evident, fără dovezi materiale era greu să reuşeşti inculparea lui Salman Doku, dar, slavă Domnului, FSB-ul avea dreptul să reţină preventiv pe oricine o perioadă de treizeci de zile. Doku era un om în vârstă, bogat, bolnav. Dacă i se propunea o înţelegere inteligentă, ar fi cedat.

Generalul Rudzik se hotărî. Redactă imediat un ordin scris şi îl chemă pe colonelul Vronski.

— Arestează-l pe Salman Doku, zise el. Nimeni să nu ştie despre asta. Tratează-l cu duritate. Inculparea este activitate mafiotă. Nu răspunde la nici una din întrebările lui. Executarea!

*

* *

Camera lui Şamil Basaiev fusese transformată în cartier general operaţional. Şase dintre oamenii lui vegheau pe culoar şi în camerele vecine ale căror uşi rămăseseră deschise. Era ora la care motelul era calm, clienţii de dimineaţă fiind plecaţi la volanul camioanelor, iar cei de seara urmând să sosească mai târziu. În jurul lui se înghesuiau cei mai buni boiviki. Printre care şi Luiza. Pe masă era întins un plan al aeroportului Şeremetievo II şi al împrejurimilor. Şamil Basaiev examină feţele din jurul lui. Era prima dată când îşi dezvăluia proiectul.

— În fiecare zi, mai puţin marţea, începu el, un avion Boeing 267 al companiei Delta Airlines aterizează la Şeremetievo II, la zece şi cincizeci şi cinci, venind de la New York. Din cauza vânturilor dominante care bat dinspre vest, aparatul aterizează de la est spre vest, ca toate celelalte.

Basaiev îşi îndreptă degetul spre planul aeroportului.

— După cum vedeţi, la Şeremetievo II nu există decât două piste de aterizare. Ele sunt paralele. Una măsoară trei mii cinci sute treizeci de metri, cealaltă având o lungime de trei mii şapte sute de metri. Cea mai scurtă, „25 R” nu este în uz din cauza stării defectuoase. *Toate* avioanele aterizează deci pe „25 L”. Nemaiavând mult carburant, nu au nevoie de întreaga pistă, ci numai de două treimi din ea. Ceea ce le permite s-o părăsească pe drumul rutier nr. 22. Pentru a ajunge în punctul de staţionare de lângă aerogară. Deci, joi, cursa nr. 30 va ateriza pe la unsprezece...

— Şi dacă întârzie? întrebă unul dintre luptători.

— Voi fi informat, răspunse Şamil Basaiev. Întârzierea nu s-ar putea explica decât în două moduri: fie printr-o întârziere a plecării de la New York, fie printr-o aşteptare deasupra aeroportului moscovit. Or, ora exactă a decolării de la New York îmi va fi anunţată la telefonul meu mobil. După decolare, zborul fiind fără escală, cauzele unei întârzieri sunt puţin numeroase, în ceea ce priveşte traficul aerian, la Şeremetievo II rareori avioanele aşteaptă să aterizeze. Deci, continuă el. Când cursa 30 va ateriza joi, noi vom fi deja pe poziţii, ascunşi în pădurea care se întinde pe o adâncime de o mie cinci sute de metri, la sud de aerogară. Ea e delimitată, la est, de drumul care deserveşte aerogara, la sud şi la vest de Kliama, un mic râu care înconjoară această zonă, iar la nord de un zid care delimitează zona aeroportuară. Această pădure nu e niciodată patrulată şi se ajunge foarte uşor la ea prin sud. Va fi de ajuns să ne lăsăm vehiculele în zona împădurită de la est de strada principală Tverskaia.

— Zidul e înalt? întrebă Luiza.

— Nu. În jur de doi metri. E făcut din plăci de ciment prefabricate. Sarcini explozive foarte uşoare ne permit distrugerea lui pe o lungime de câţiva metri. Ne vom afla cam la un kilometru de aerogară unde se găseşte turnul de control. Când avionul Boeing 267 va intra pe drumul rutier 22, vom arunca în aer zidul. În acel moment, aparatul se va deplasa cu aproximativ cincisprezece kilometri la oră. Tu, Said, te vei repezi cu un RPG 7 şi te vei plasa în faţa aparatului făcând semn pilotului să oprească. Ceea ce va face.

— Şi dacă nu opreşte? întrebă Said.

— *Va opri,* zise Şamil Basaiev apăsând pe fiecare cuvânt. Toţi

comandanţii de bord au primit aceleaşi instrucţiuni, mai ales americanii.

— E posibil să fie patrule în zonă, zise alt *boivik.*

— E posibil, recunoscu Basaiev. Dar am informaţii şi în această privinţă. Rarele patrulări se fac cu BRM-ul[35]. Dacă unul dintre ei e alertat, îl vom neutraliza folosind lansatorul de rachete. De la începutul operaţiunii, vom pune două arme Pulimiot[36] în baterie, pentru a respinge orice intervenţie a gărzilor din aeroport. Vom avea şi puşti cu lunetă.

— Pilotul va cere ajutor, zise Said.

— Cu siguranţă. Dar vom auzi ce se vorbeşte. Nu poate vorbi decât pe două frecvenţe VHF: 120.7 sau 121.8. Voi avea un aparat de recepţie branşat pe aceste frecvenţe. Asta nu are prea mare importanţă. Pentru că partea principală a operaţiunii noastre se va desfăşura în mai puţin de zece minute. În felul ăsta nu vor avea timp să aducă întăriri, iată ce vom face..

Făcu o mică pauză apoi continuă:

— Vom aduce cu noi scări metalice telescopice foarte uşoare. În timp ce Said va opri aparatul cu lansatorul de rachete, şase *boiviki* vor sprijini scările de-a lungul fuselajului, lângă uşa stângă din faţă. Înălţimea acestei uşi faţă de sol nu e decât de aproximativ patru metri la un Boeing 267. Veţi urca în grupe pe scări şi veţi aştepta ordinele mele. Eu voi fi dedesubt, în partea din faţă, cu asta.

Scoase dintr-o sacoşă de pânză şi le arătă o cască radio cu microfon, prelungită cu un cablu care se termina cu o banană.

— Este un mijloc de comunicare cu pilotul avionului, explică el. Se branşează priza în piciorul trenului din faţă şi se vorbeşte. Cineva a furat una pentru mine de la Şeremetievo. Voi da deci ordin pilotului să dea drumul toboganelor înainte de a deschide uşile. Altfel, rampele de evacuare se vor aşeza în poziţie în mod automat şi nu vom mai putea închide.

— Se poate deschide din exterior?

— Fără nici o problemă, răspunse Şamil Basaiev. La sol nu mai e presurizare. Imediat ce vom pune mâna pe avion, va începe partea a doua a operaţiunii. În acel moment, autorităţile vor fi alertate şi ne vom confrunta cu un pericol adevărat. O să vă spun intenţia mea. Ne vom urca toţi în avion şi vom închide uşile.

---

35 Transportor de trupe blindat (n.a.).

36 Puşcă-mitralieră (n.a.).

După câte ştiu, aparatul, când va ateriza, va avea încă destul carburant ca să ajungă la un aeroport de degajare. În cazul Moscovei, există două: Vnukovo, care e foarte aproape şi Sankt Petersburg. Scopul meu este să decolăm din nou şi să aterizăm la Nazran, în Inguşeţia. Acolo vom fi aşteptaţi. Nu e cu mult prea departe faţă de Sankt Petersburg. Între momentul plecării şi atingerea extremităţii pistei e nevoie de vreo cincisprezece minute. Dacă avionul nu mai are destul carburant, vom face un plin parţial. Nu ne va lua decât vreo zece minute.

După concluzia lui se aşternu o tăcere de moarte. Apoi începură întrebările.

— Pilotul va face ce-i spunem noi?

— Da, răspunse Şamil Basaiev. E un american, nu un rus. Va avea la bord cel puţin două sute de pasageri. Prima lui grijă va fi protejarea lor. Îi voi promite că nu li se va face nici un rău dacă totul va merge bine.

— Dar va fi anunţat Kremlinul, obiectă Said. Elţîn va da ordin să nu fim lăsaţi să decolăm.

Şamil Basaiev zâmbi.

— Evident. Dar în momentul atacului, unul de-al nostru, rămas în oraş, va telefona la Ambasada Statelor Unite şi la marile agenţii de presă ca să anunţe ce se întâmplă. Asta va fi cea mai bună protecţie a noastră. Imediat ce vor afla, americanii îi vor cere lui Elţîn să nu se încerce nimic care să pună în pericol viaţa pasagerilor.

— Vor aduce vehicule pe pistă ca să nu putem decola, zise un alt boivik.

— Probabil că vor încerca, admise Basaiev. Dar în acel moment, eu, cu telefonul meu mobil, voi lua legătura cu ambasadorul Statelor Unite. Îl voi avertiza că, atâta vreme cât nu decolăm, voi omorî un pasager american la fiecare cinci minute.

Tăcu câteva secunde şi apoi adăugă:

— Şi o voi face.

— Şi dacă trag în avion?

— Cred că americanii îi vor împiedica s-o facă. Dar nu există operaţiune fără riscuri.

— De ce atacăm acest avion şi nu altul? întrebă Said.

Faţa lui Şamil Basaiev se lumină brusc.

— Pentru că în cala lui se află un *miliard* de dolari în bancnote de o sută de dolari. Cinci mii de miliarde de ruble! Bani cu care să ne finanţăm lupta luni de zile. În acelaşi timp, îl lovim şi pe

Boris Elţîn în ce are el mai scump: orgoliul. Toată lumea va afla că putem lovi la câţiva kilometri de Kremlin şi apoi plecăm!

— Şi dacă Elţîn dă ordin avioanelor de vânătoare ruseşti să ne doboare? obiectă Said.

— Nu cu două sute de pasageri americani la bord. Din momentul în care americanii şi presa au fost anunţaţi, riscurile sunt limitate. Au existat precedente. Totdeauna avioanele au fost lăsate să decoleze din nou. Pentru a câştiga timp. Îi cunosc pe americani. Vor face tot ce le stă în putinţă ca să ocrotească viaţa ostaticilor. Şi noi la fel. Dacă această operaţiune se va desfăşura fără vărsare de sânge, prestigiul nostru va fi şi mai mare. În final, n-am făcut decât să furăm un miliard de dolari de la mafie.

— Când vom primi armele? întrebă un tânăr boivik.

— Chiar în dimineaţa respectivă. Alte întrebări?

Nimeni nu răspunse. Erau uluiţi de îndrăzneala acelui plan şi ieşiră din cameră fără o vorbă. În 1991, Basaiev mai deturnase un avion spre sudul Rusiei ca să atragă atenţia asupra cauzei cecene. Şeful cecen o reţinu pe Luiza care se pregătea să plece împreună cu ceilalţi.

— Rămâi. Am o misiune pentru tine, zise el.

*

* *

Malko reduse viteza ajungând în dreptul postului poliţiei rutiere de pe şoseaua Kutuzovski, chiar înainte de podul de peste drumul de centură. Încă de dimineaţă, aşa cum făcea de două zile, se învârtea în jurul hotelului Majarski, încercând să repereze mişcările celor care intrau şi ieşeau. Fără nici un rezultat. Zona din spatele hotelului era ocupată de câmpuri în stare de pârloagă. Circulaţia intensă de pe şoseaua Winsk îl împiedica să reducă viteza şi nu îndrăznea să intre în interiorul hotelului. Rămase pe dreapta, lăsându-se depăşit de canioane în momentul în care trecea încet prin faţa hotelului *Majarski.* Paznicul tocmai deschidea poarta de fier. Reduse şi mai mult viteza. Pulsul i se acceleră brusc când văzu un Jiguli de culoare deschisă ieşind pe poartă. La volan se afla o femeie. O recunoscu imediat pe Luiza.

Jiguli făcu la dreapta, spre Moscova. Malko fu nevoit să meargă mai departe aproape un kilometru înainte de a putea să întoarcă perfect legal. Bineînţeles, maşina Jiguli dispăruse când trecu din nou prin faţa hotelului. Luiza putuse s-o ia în două direcţii: Kutuzovski Prospekt sau drumul de centură periferic. Din

cauza postului de control, Malko alese drumul de centură periferic, în direcţia est. Parcurse cu stomacul crispat cel puţin patru kilometri înainte de a vedea partea din spate a maşinii Jiguli care se deplasa pe banda din dreapta.

*

* *

Tatiana Korîjin, stătea în genunchi pe marginea patului, pătrunsă în întregime pe la spate de interminabilul sex al tânărului ei amant ţigan, profitând din plin de momentul prezent. Ţipa de plăcere. Ţinând-o cu amândouă mâinile de şolduri, amantul ei făcea o mişcare sfredelitoare de parcă ar fi vrut să-i mărească sexul. Era divin când se retrăgea în acel mic apartament, Tatiana o făcea totdeauna pentru a-şi potoli impulsurile sexuale. Tânărul îşi încetă mişcarea şi, cu brutalitate, o pătrunse şi mai adânc pe tânăra femeie, care ţipă din nou. Apoi, cu o încetineală exasperantă, ţiganul începu să se retragă. Ea îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se la un nou asalt. Din păcate, amantul ei se retrase complet şi Tatiana nu-şi putu reţine un ţipăt de frustrare.

— Nu!

Protestul se opri brusc. Amantul ei o apucă de părul blond şi îi puse gura în contact cu membrul rigid, apoi i-l băgă tot în gură. Văduva generalului Korîjin tresări, apoi, supusă, începu să facă ce se aştepta de la ea. Era nerăbdătoare să-l facă să ejaculeze în gura ei. Când îl auzi gâfâind, tânăra femeie acceleră felaţia până când el ţipă şi se răsuci de plăcere. După ce-i aspiră şi ultima picătură de spermă, tânăra femeie se ridică, cu o luminiţă veselă în ochii albaştri.

— Pramatie mică! Drept pedeapsă, o să-mi faci un serviciu.

— Care?

Tatiana îşi netezi rochia lungă şi foarte decoltată în care îl primea pe tânărul ei amant şi aduse un plic lipit cu scotch pe care i-l întinse.

— Trebuie să duci asta unui prieten.

Înăuntru se afla cheia de la compartimentul de bagaje unde pusese cei patru sute de mii de dolari pe care trebuia să-i mai primească Grigoriev. Salman Doku îi dăduse banii în urmă cu două zile, explicându-i cum trebuia după aceea să recupereze cei opt sute de mii de dolari plătiţi de ceceni.

— Ce-i aici?

— O cheie, răspunse ea. Iată adresa.

Era adresa la care locuia maiorul Viaceslav Grigoriev. Totdeauna era acolo o tânără azeră care făcea menajul.

Tânărul puse plicul jos şi veni peste Tatiana cu privirea strălucitoare.

— Vreau să mă mai culc cu tine, zise el masturbându-se lent.

Nu se sătura niciodată de corpul amantei sale, dar Tatiana nu şi-l administra decât în doze homeopatice. Îi era frică să nu se ataşeze.

— Nu acum, zise ea. Trebuie să plec.

Tânărul se îmbrăcă bosumflat. Imediat ce plecă, Tatiana luă din frigider o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne şi o desfăcu. După amor, lichidul acidulat şi rece era lucrul cel mai bun de pe lume. Îşi umplu de trei ori paharul, apoi făcu un duş şi se îmbrăcă. În ziua aceea recupera cei opt sute de mii de dolari ai lui Doku şi nu avea nici un interes să rateze întâlnirea.

Mafiotul cecen o amesteca rareori în afacerile lui. Uneori îi cerea să se ducă la Paris, unde se întâlnea în „mulţimea” de la Roissy cu un necunoscut care îi înmâna documente pe care apoi le ducea la New York cu primul avion Concorde, întorcându-se după aceea cu avionul de seară.

Nu avea de făcut decât să ducă banii la una din băncile lui Salman Doku. Operaţiunea se încheia astfel cu minimum de risc.

Maiorul Grigoriev intra în posesia celei de a doua părţi a vărsământului şi armele erau livrate fără ca el, Tatiana sau Salman Doku să intervină.

Ceea ce în ruseşte se numea un sistem de „mână moartă”.

Capitolul XVIII

Salman Doku se sufoca. Lungit pe priciul celulei, mafiotul cecen îşi apăsa pieptul încercând să nu intre în panică. Arestarea lui fusese un şoc îngrozitor. Nu avusese timp să anunţe pe nimeni. Îi luaseră tot ce avea la el şi îl duseseră la Lubianka, în una dintre celulele de la subsol, acolo unde sute de deţinuţi suferiseră de-a lungul celor şaptezeci şi cinci de ani de comunism. Pereţii negricioşi erau umezi. Un bec protejat de o apărătoare metalică atârna din tavan răspândind o lumină slabă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, într-un colţ se aflau o găleată şi un robinet, fără nici o deschizătură. Pereţii erau atât de groşi încât nu se auzea nici un zgomot. Salman Doku trăia un coşmar.

În dimineaţa aceea vomase supa de varză râncedă care i se servise. Dar, mai rău decât orice, fusese lipsit de medicamente şi ăsta era modul cel mai eficace de a-l face să cedeze. Inima putea să-i mai reziste un timp, dar diabetul lui avea nevoie de tratamentul zilnic. Îi spusese asta gardianului, care nici măcar nu-i răspunsese. Ordinele veneau de sus. Era o înfruntare între el şi FSB. Ar fi fost inutil să-l tortureze. Sau ceda, sau murea. Iar certificatul medical de deces ar fi fost în regulă!

Se ridică, cuprins de ameţeală. În fiecare minut se putea declanşa o comă diabetică şi atunci…

Bătu cu pumnul în dreptunghiul metalic culisant prin care i se dădea mâncarea. Trecură câteva momente, apoi Salman Doku zări vag o faţă lipită de deschizătură.

— Da?

Îi luaseră ochelarii şi nu mai vedea. Cecenul îi zise gardianului cu o voce stăpânită:

— Anunţă-l pe generalul Rudzik că deţinutul din celula 15 vrea să-i vorbească. Repede. Nu mă simt bine.

Dreptunghiul de oţel culisă şi mafiotul se lungi din nou pe pat, cuprins de ameţeli. După douăzeci de minute, uşa celulei se deschise şi apăru un supraveghetor care îi aduse ochelarii, cravata, o cămaşă curată şi toate lucrurile. I le întinse fără o vorbă lui Salman Doku, care se îmbrăcă cu greutate, dar fu nevoit să stea din nou jos din cauza ameţelilor. Imediat îşi făcu

apariţia al doilea gardian, aducând o tavă pe care se aflau un pahar cu apă şi toate pilulele pentru o zi.

Salman Doku le înghiţi cu aviditate şi simţi treptat cum menghina care îi strângea pieptul, slăbea. Gardienii aşteptau tăcuţi, fără să-l bruscheze. El dădu semnalul de plecare.

Paşii săi răsunară sub bolta culoarului. Urcă cu greu scara de piatră până la nivelul superior. Pentru al doilea subsol nu exista ascensor. Tăcerea era impresionantă şi totuşi se afla chiar în centrul Moscovei. Fu dus la micul ascensor care asigura legătura între etaje. Se aşeză pe bancheta îngustă, cuprins iar de ameţeală.

Ascensorul porni scârţâind şi se opri cu o mică zdruncinătură la etajul cinci. Acolo îl aştepta un civil care îi zise zâmbind:

— Mi se pare că ai vrut să vorbeşti cu generalul Rudzik? Te aşteaptă.

O adevărată adunare mondenă! Salman Doku intră într-un birou cu tavan imens, cu lambriuri de culoare deschisă, decorat cu tablouri moderne. O fereastră mare dădea spre curtea interioară. Generalul Rudzik era un bărbat de talie mijlocie, foarte frumos, cu nasul turtit, cu părul negru, cu un aer amabil în ciuda expresiei dure a ochilor săi albaştri. Generalul dădu mâna cu Salman Doku şi îl pofti să se aşeze într-un fotoliu vechi de piele.

— Ai vrut să-mi vorbeşti?

— De ce m-aţi arestat? întrebă Salman Doku cu o voce calmă. Nimeni nu m-a interogat. N-am putut să iau legătura cu un avocat, e ilegal.

Generalul Rudzik îi adresă un zâmbet de crocodil.

— Nu e ilegal. FSB-ul are dreptul să ţină pe oricine treizeci de zile în detenţie preventivă, înainte de a transmite dosarul unui judecător care să decidă eliberarea sau continuarea detenţiei.

Salman Doku se uită ţintă la ofiţer. Luase hotărârea să joace cu cărţile pe masă.

— Ştii foarte bine că voi fi mort înainte de a trece treizeci de zile, zise el. Ştii cât sunt de bolnav.

— Într-adevăr, e posibil, recunoscu generalul total indiferent.

— Ce-mi reproşezi?

— Ar trebui să ştii.

Era un joc de pocher mortal. Salman nu voia cu nici un preţ să se reîntoarcă în celulă, de unde n-ar mai fi ieşit decât mort. Generalul nu i-ar mai fi acordat încă o şansă. Dar dacă spunea

prea mult, îl aştepta plutonul de execuţie. În Rusia însă mai erau executaţi oameni prin împuşcare. Mai ales atunci când era în joc soarta statului.

— Generale, zise el. Sunt gata să răspund la întrebări.

Generalul Rudzik nu se aşteptase la o victorie atât de rapidă. Îl cântări dintr-o privire pe Doku, mafiotul cecen. Un bătrân la capătul puterilor, cu cute dizgraţioase sub ochi, o burtă enormă, mâini pline de noduri şi de pete maronii. Răsufla cu greutate şi mergea cu greutate. Un interogatoriu puţin mai ferm ar fi fost destul ca să-l ucidă. Şi?

— Eşti implicat într-un caz extrem de grav, zise el. Vânzări de arme „bandiţilor" secesionişti ceceni. Tu însuţi eşti cecen şi ai putut să profiţi de tratamentul de favoare al Uniunii Sovietice, iar acum al Rusiei. Te-ai îmbogăţit, dispui de multe lucruri pe care cei mai mulţi dintre concetăţenii mei nu le au.

— N-am furnizat niciodată arme „bandiţilor" ceceni, protestă cu o voce fermă Salman Doku.

Generalul lovi brusc cu palma în masa joasă.

— Nu te prosti! N-am spus că ai făcut-o. Ci că vrei s-o faci. Ţi-ai pus amanta, Tatiana Korîjin, să obţină arme prin intermediul unui ofiţer de-al nostru, Maiorul Grigoriev. Acesta a luat legătura cu unul dintre prietenii lui care e cunoscut de serviciile noastre ca ocupându-se de acest gen de trafic. Aceste arme nu pot fi destinate decât „bandiţilor" ceceni.

— Ne aflăm departe de Cecenia, insistă Salman Doku. Cecenii pot să-şi procure câte arme vor în ţara lor.

Generalul îl privi lung, apoi se ridică şi apăsă pe butonul unei sonerii de pe biroul său.

— Vei fi dus înapoi în celulă, zise el cu o voce calmă. Eşti un imbecil. Mi-a fost milă de tine din cauza vârstei pe care o ai, dar... *nicevo.*

Salman Doku simţi că mersese prea departe. Imagină cu rapiditate un plan salvator. Se ridică şi el în picioare cu greutate şi, cu o voce plină de umilinţă, recunoscu:

— Generale, îţi voi spune adevărul. Am fost contactat de „bandiţi" în urmă cu câteva săptămâni. Cereau să le livrez arme la Moscova.

— Ce arme?

— Arme uşoare. Am refuzat. Au revenit şi m-au ameninţat că-mi vor executa familia care se află în Cecenia. Mama mea are nouăzeci şi doi de ani. Ştiţi cum procedează...

— Ştiu, răspunse generalul, prea puţin dispus să se înduioşeze de soarta unei bătrâne cecene. Şi?

Salman Doku murmură cu o voce amărâtă:

— Am făcut greşeala să accept. Dar am cerut să fiu plătit dinainte. Nu aveau banii.

— Şi?

— Mi-au promis că o să fie trimişi de-acolo.

— Cât?

— Opt sute de mii de dolari.

— Când trebuie să-ţi fie înmânaţi aceşti bani?

— Azi. La gara Kazan.

Generalul se încordă.

— Azi? Când?

— La sosirea trenului de la Groznîi. Cineva trebuie să vină cu banii. Nu ştiu cine. S-a stabilit ca această persoană să intre în contact, în faţa gării, cu Tatiana Korîjin, care se va afla acolo cu maşina ei. Ea nu ştie despre ce e vorba. Deseori există mişcări importante de fonduri cu Cecenia. Crede că e vorba de o tranzacţie comercială normală.

Se făcu tăcere. Generalul îşi făcea şi el calculele lui. Cu puţin noroc, ar fi putut să blocheze operaţiunea cecenă fără să facă vreun rău puternicilor armatei.

— Cine te-a contactat? întrebă el.

— Nu ştiu cum îl cheamă. Un tânăr de vreo treizeci de ani, care s-a prezentat sub numele de Abu.

— E vorba de Şamil Basaiev! exclamă generalul. Unul dintre „bandiţii” cei mai periculoşi.

— Nu ştiu, insistă Salman Doku, nu l-am văzut decât o singură dată.

— Ştii unde să-i telefonezi?

— Nu, el îmi telefona mie.

— Deci, trebuia să primeşti banii şi să-i dai mai departe maiorului Grigoriev?

— Da.

Salman Doku simţi că minciuna lui era crezută. Generalul Rudzik se relaxă imperceptibil.

— Foarte bine, zise el. Vei da o declaraţie în care vei expune toate aceste lucruri şi o vei semna. După ce termini, vei fi transferat la închisoarea Lefortovo. Acolo vei beneficia de un regim de favoare şi de toate medicamentele. Dacă lucrurile se vor întâmpla după cum mi-ai spus, de mâine voi da ordin să fii

pus în libertate provizorie.

Salman Doku rămase tăcut. Planul lui se sprijinea pe o eliberare imediată care i-ar fi permis să dispară. Mâine era ziua prevăzută pentru livrarea armelor. Era obligat să-şi pună viaţa în joc. Dacă mărturisea acum că armele erau deja plătite şi cu banii lui, îşi agrava cazul. FSB-ul nu i-ar fi iertat-o. Era înaltă trădare. Dacă ar fi fost vorba de iranieni sau de tadjiki, ar fi scăpat cu o amendă de un milion de ruble, dar nu şi în cazul cecenilor.

Nu-i mai rămânea decât să se roage cerului ca aceştia să nu folosească imediat armele.

*

* *

Malko opri maşina în mijlocul parcării mari de la gara Kazan, undeva mai jos de şoseaua mare care o separa de celelalte două gări, Leningrad şi Iaroslav. Acest cartier al celor trei gări era extrem de animat, circulaţia era de-a dreptul demenţială şi fusese gata să piardă de câteva ori maşina Jiguli condusă de Luiza. Aceasta, în loc să parcheze în faţa gării, mersese mai departe şi se oprise pe latura sosirilor, perpendicular pe faţada principală.

Malko coborî şi se amestecă în mulţime. Deservind Azerbaidjanul şi Caucazul, gara Kazan era centrul tuturor traficurilor. În câteva minute i se propuse aur, droguri, o fată virgină garantată de tatăl ei, organe şi un pumnal ascuţit ca un brici. O mulţime de femei cu basmale pe cap şi bărbaţi cu canadiene fără culoare şi fără formă, cenuşii de oboseală, neraşi, cu privirea fixă, trăgeau după ei tot felul de bagaje, se deplasau în toate sensurile, luând cu asalt intrările. Temându-se să nu fie văzut de Luiza, Malko plăti o mie de ruble ca să poată intra în sala de aşteptare şi să dea ocol prin interior.

Sute de călători epuizaţi stăteau lungiţi direct pe pardoseală, cu capul pe bagaje, aşteptând trenuri care aveau deseori între două şi zece ore întârziere.

Intrarea pe peroane era interzisă celor care nu aveau bilete, de aceea se duse în holul central unde se stătea la coadă pentru cumpărarea lor. Se opri în faţa panoului pe care erau afişate sosirile şi îl parcurse cu privirea. Găsi foarte repede motivul prezenţei Luizei: peste zece minute sosea un tren de la Groznîi! Tânăra femeie venise după unul sau mai mulţi *boiviki,* care era posibil să nu ajungă în mare formă, trenul având o întârziere de peste şase ore.

Ieşi şi, strecurându-se printre nenumăratele chioşcuri din faţa gării, se apropie de singura ieşire pentru călători, situată pe o latură a gării.

Acolo era o îngrămădeală incredibilă, lumea fiind mai mult sau mai puţin strunită de doi miliţieni care împiedicau oamenii să intre pe-acolo.

Nu se putea şti de unde veneau acei călători. Malko se uită în jur şi în cele din urmă o zări pe Luiza. Mânca un cârnat, stând în picioare lângă un chioşc, în timp ce supraveghea ieşirea.

Valul călătorilor crescu brusc. Sosise un tren. Oamenii se zbăteau să iasă mai repede, blocaţi de bagaje, dând din coate. Bărbaţii care târau după ei valize enorme şi deformate femei încărcate cu coşuri şi pachete, lipite de copii. Toţi prost îmbrăcaţi, palizi şi cu privirea goală. Malko îşi simţi pulsul accelerându-se. Luiza îşi părăsise postul de observaţie. O văzu adresându-se unui nefericit care se legăna sub greutatea unor bagaje de trei ori mai grele decât el, cerându-i vizibil informaţii.

Răspunsul probabil că o satisfăcu, căci rămase la câţiva metri de ieşire, pândindu-i pe noii sosiţi.

Pe cine avea să vadă Malko făcându-şi apariţia?

Capitolul XIX

Apariţia fu atât de neaşteptată, încât Malko se întrebă dacă nu cumva visează. În mijlocul mulţimii prost îmbrăcate, cenuşii, încărcată cu tot felul de bagaje, deasupra valurilor de şepci de piele şi de fesuri, apăruse o creatură de vis. O fată înaltă, cu un păr blond care i se revărsa pe umeri, cu ochelari negri la ochi, având un profil de Claudia Schiffer. Superelegantă cu taiorul ei de piele neagră al cărei minijupă lăsa să se vadă pe trei sferturi pulpele lungi. Fata ducea o geantă mare de călătorie din piele neagră, la fel de elegantă ca şi ea şi-şi croia drum prin mulţime, distantă ca o prinţesă!

Cei doi miliţieni, care îi împingeau afară pe băgăreţii care voiau să intre, se dădură la o parte cu respect la apariţia ei. Abrutizaţi de oboseală, călătorii încărcaţi de bagaje păreau că nici măcar n-o văd, de parcă ar fi fost transparentă.

Malko o urmări cu privirea şi avu un al doilea şoc. Luiza o abordase pe necunoscută şi schimba cu ea câteva cuvinte. Cele două femei se opriră, puţin mai într-o parte, vorbind cu însufleţire. Discuţia fu scurtă. Se despărţiră din nou. Luiza plecă spre Jiguli. În timp ce noua venită se îndreptă spre faţada gării, unde se aflau cele câteva taxiuri şi parcarea. Malko luă hotărârea s-o urmărească ca să-şi recupereze maşina şi să vadă ce făcea.

Întoarse capul şi văzu că Luiza se oprise în faţa maşinii Jiguli, blocată de o altă maşină al cărui proprietar lipsea. Tânăra femeie se uita în jur, încercând să-l identifice în mulţime.

Malko îşi îndreptă atenţia spre necunoscuta cu taior negru. Aceasta ajunsese deja în parcare şi se uita în jur de parcă ar fi aşteptat pe cineva. Deodată, noua sosită se strecură printre maşini şi se apropie de o blondă splendidă, îmbrăcată în cenuşiu, care aştepta lângă o maşină Golf. Cele două femei erau amândouă la fel de frumoase. Schimbară câteva cuvinte, apoi urcară în maşină. Însă, în mod ciudat, în partea din spate, de parcă ar fi aşteptat un şofer, ceea ce nu era imposibil... Malko o văzu pe blonda cu ochelari negri deschizând geanta şi băgând mâna înăuntru.

Deodată, patru bărbaţi ieşiră din mulţime. Erau îmbrăcaţi banal, cu blugi şi geci. Unul se aşeză în faţa capotei maşinii, alţi

doi deschiseră brusc portierele, al treilea rămase la câţiva metri.

Restul se petrecu foarte repede. Malko auzi trei împuşcături asurzitoare. Omul care deschisese portiera din dreapta fu aruncat în spate şi se prăbuşi. Blonda cu ochelari negri coborî din maşină fulgerător. În mână avea un pistol mare automat. Cu braţele întinse, ea ţintea interiorul maşinii. Malko, în picioare la mai puţin de zece metri, auzi ţipătul blondei în taior gri, chiar înainte de a primi un glonţ în cap. Victima se prăbuşi pe bancheta din spate. Cealaltă femeie se depărta deja, retrăgându-se cu spatele. Cei trei bărbaţi care atacaseră maşina nu făceau nici o mişcare, adăpostiţi în spatele maşinii Golf. Din mulţime se auziră fluierături şi câţiva civili interveniră cu arma în mână. Malko îşi dădu seama că fusese instalat un dispozitiv important.

Blonda se adăposti în spatele unui taxi şi începu să tragă, forţându-i şi pe ceilalţi să se adăpostească. Cu o dexteritate care vădea antrenamentul, ea puse în armă un încărcător nou în câteva secunde. Apoi sări la adăpostul altei maşini.

Deodată, blonda se apropie de locul unde era parcată maşina Jiguli.

Malko întoarse capul în acea direcţie. Cu o exasperare isterică, Luiza îl striga pe şoferul maşinii care o bloca.

Zadarnic. Malko alergă până la Volvo, ca să fie gata de plecare. În momentul în care se aşeza la volan, Malko văzu un bărbat care, ieşind din gară, o ţintea cu arma pe femeia blondă. Trase de trei ori la rând. Ochelarii negri zburară, fata în taior negru se învârti în loc şi căzu pe spate, cu picioarele desfăcute, cu faţa plină de sânge, fără să fi dat drumul la armă.

Malko porni motorul şi ieşi dintre maşini. În jur domnea o dezordine de nedescris. Bărbatul care o împuşcase pe blondă se năpusti spre ea şi îi zbură arma din mână cu o lovitură de picior. Ea încercă să se ridice şi, imediat, el îi trase un glonţ drept în faţă. Oamenii fugeau în toate direcţiile, lăsând baltă bagajele şi copiii. Ai fi zis că e o scenă de exod. Zgomotul circulaţiei de pe bulevardul Krisnopridnaia acoperea pocnetul împuşcăturilor.

Malko văzu doi civili pornind în fugă în direcţia maşinii Jiguli, cu siguranţă şi ea reperată. Luiza se depărta repede de ea şi o luă la fugă în direcţia bulevardului. După toate aparenţele, cei doi bărbaţi nu o zăriseră. Se limitară să dea ocol maşinii. Unul dintre ei încercă s-o deschidă. Luiza alerga în direcţia staţiei de metrou Komsomolskaia. Malko îşi zise că nu va reuşi să ajungă la ea.

Demară, strecurându-se pe lângă maşinile care îşi încărcau pasagerii. O prinse din urmă o sută de metri mai departe, chiar în momentul în care ea întorcea capul. Pe faţa ei apăru o expresie de intensă stupefacţie. Se opri din fugă. Malko opri lângă ea, deschise portiera şi strigă:

— Vino! Repede!

După o scurtă ezitare, Luiza se aruncă în vehicul. Malko acceleră ca să ajungă la rampa ce ducea la bulevardul Krisnopridnaia. Un miliţian, despicând mulţimea în direcţia lui, îi făcu semn să oprească. Malko acceleră şi intră pe bulevard. Chiar în spatele lui, miliţianul se aşeză în mijlocul şoselei, interzicând oricărui vehicul să iasă de pe esplanada Gării Kazan.

Luiza îşi îndreptă spatele, desfigurată de lacrimi şi strigă:

— Ticălosule! Tu ne-ai denunţat. Zina! Zina! Au împuşcat-o!

Se aruncă asupra lui cu o violenţă incredibilă, lovindu-l cu pumnii în faţă, zgâriindu-l, insultându-l. Malko fu gata să se ciocnească cu altă maşină.

— Luiza! Opreşte-te! strigă el. N-am denunţat pe nimeni.

Ea se linişti câteva secunde şi Malko privi în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă erau urmăriţi. Slavă Domnului, se aflau pe o arteră importantă, în mijlocul unei circulaţii intense şi maşina lui nu era chiar atât de uşor de reperat. Luiza vru să-l lovească din nou.

Malko opri brusc maşina ca să nu facă un accident şi o prinse de gât, forţând-o să-l privească.

— N-am anunţat poliţia! zise el apăsând pe fiecare cuvânt. Am fost la fel de surprins ca şi tine.

— Atunci ce căutai acolo?

— Te-am urmărit. Zilele trecute am stat ascuns în faţa maşinii tale.

— Lucrezi pentru aceşti ticăloşi! răcni ea, sărind din nou la el.

Malko fu nevoit s-o respingă, aproape culcând-o pe banchetă. Miliţia putea să intervină în orice clipă ca să-i despartă. Iar el nu ştia dacă Luiza avea acte sau dacă era înarmată. Tânăra femeie se zbătea ca o nebună şi îl lovi cu pumnul în tâmplă. Apoi se repezi la portieră şi o deschise, sări pe trotuar şi o trânti în urma ei. Malko demară ca un automat, şocat.

Ce se întâmplase? Cine era blonda ucisă de noua sosită? În ce capcană căzuse Luiza? Viră la dreapta pe o stradă liniştită, se opri şi îşi privi faţa în oglinda retrovizoare. Era zgâriat şi învineţit de lovituri. S-ar fi zis că se bătuse cu o pisică sălbatică! Demară

din nou, cu amărăciune, tamponându-se de bine de rău cu batista.

Făcu iar la dreapta, trecu pe lângă două străzi şi reveni pe Kolţo. Ca să fie cu sufletul împăcat.

*

* *

Era pe marginea trotuarului, acolo unde sărise din Volvo. Mâinile îi atârnau pe lângă corp şi privea în gol. Când Malko opri în faţa ei, Luiza nu încercă nici să fugă, nici să reacţioneze. El coborî, o prinse de braţe şi o trase încetişor spre maşină. Ea se lăsă dusă, de parcă ar fi fost în stare de catalepsie. Abia când el demară, Luiza îl întrebă:

— Unde mă duci?

— Unde vrei tu, răspunse Malko. Dacă vrei, te las la o staţie de metrou.

Ea îşi şterse faţa udă de lacrimi cu mâneca şi întoarse capul spre el.

— Adevărat, nu tu ne-ai denunţat?

— Nu, răspunse Malko. Nu ştiu nici măcar de ce-ai venit la Gara Kazan.

— Să ne întoarcem acolo, zise ea brusc. Am lăsat-o pe Zina. Trebuie s-o salvez.

Malko îşi puse mâna pe braţul ei.

— Dacă Zina e blonda care a coborât din tren, acum e moartă, zise el. L-am văzut pe omul care i-a tras un glonţ în cap. Întoarcerea acolo ar fi o adevărată nebunie. Nici măcar nu ştiu cum am putut să fugim. Erau interesaţi numai de această Zina. Dar pentru că ai vorbit cu ea, le-ai atras atenţia.

Ea întoarse din nou capul spre el şi îl scutură de parcă ar fi răpit un coşmar.

— Aş vrea atât de mult să te cred! zise ea suspinând. Dar *nimeni* nu ştia despre această întâlnire. Nimeni! repetă ea.

— Cineva a ştiut neapărat, replică Malko. Când am început să te urmăresc, după ce-ai ieşit de la hotelul *Majarski,* nu ştiam unde te duci. Şi nu colaborez cu FSB-ul. Acum ce vrei să faci?

— Să mă întorc acolo, dacă mai există un *acolo.* Sunt atât de obosită.

— Te duc eu cu maşina, zise Malko.

Trebuia să traverseze toată Moscova, iar dacă ar fi fost prins cu o teroristă cecenă în maşină, celor de la CIA le-ar fi fost foarte greu să-l scoată din ghearele FSB-ului. Dar n-o putea părăsi pe

Luiza în această stare. Tânăra femeie mormăia singură în limba ei, cu capul între mâini, şocată. Malko revăzu în minte scena în care blonda trăsese cu răceală un glonţ în capul celei cu care tocmai se întâlnise. Erau necruţători!

Timp de treizeci de minute, Luiza nu-şi descleştă gura. Malko parcurgea Volgogradski Prospekt, o stradă care ducea spre sud-estul Moscovei, în mijlocul unui val de camioane. Inima îi bătea mai tare la fiecare baraj al Miliţiei. Dacă cei de la gară avuseseră timp să-i ia numărul, risca enorm. Moscova era patrulată de sute de maşini ale Miliţiei şi ale celor de la GAI. Fără a mai vorbi de maşinile fără însemne ale MVD-ului şi FSB-ului. În sfârşit, ajunseră la periferia exterioară, unde aglomeraţia era mai mare şi se îndreptară spre vest. Merseră zece minute, după care Luiza zise cu jumătate de glas:

— Nu mergem direct acolo. Vreau să mă opresc şi să telefonez. Să ştiu ce se întâmplă.

Când Malko vru să iasă pe un drum de deviaţie, Luiza îl opri.

— Nu, ia-o pe drumul spre Iazenovo.

Acesta ducea la parcul Bitţevski, acolo unde făcuseră dragoste prima dată.

După un sfert de oră, Malko părăsi drumul de centură, trecând prin faţa unui post mare al celor de la GAI. Miliţianul în gri aruncă o privire indiferentă spre maşina lui şi asta îl linişti. După o sută de metri, Malko opri în faţa unui telefon public şi Luiza coborî.

Aşteptă câteva minute. Când reveni în maşină, tânăra femeie părea mai puţin tulburată.

— Totul e bine? întrebă Malko.

— Da, totul e normal. Dar asta nu înseamnă nimic.

— După ce s-a întâmplat la Gara Kazan, FSB-ul ar fi luat deja cu asalt motelul dacă pe tine te-ar fi urmărit.

Malko demară.

— Mergem acolo?

Ea scutură din cap.

— Nu, aş vrea mai întâi să respir puţin. Haide la cabană. Trebuie să-mi revin, nu mă aşteptam la toate astea.

Malko văzu ţesătura rochiei lipită de piele din cauza transpiraţiei, părul răvăşit, paloarea feţei. Conduse maşina până la drumul forestier şi intrară în pădure, după care parcară maşina lângă stadion, acolo unde n-ar fi atras atenţia. Luiza nu deschise gura înainte de a ajunge la cabană. Imediat ce se aşeză pe pat, tânăra femeie fu cuprinsă de o criză violentă de lacrimi. Malko o

lăsă să-i treacă.

— Iartă-mă, zise ea. Zina era ca o soră pentru mine.

— Ce s-a întâmplat? Cine e Zina?

— Zina e o *boivik,* explică ea. Venea din Cecenia. Făcea în mod regulat pe curierul între Groznîi şi Moscova. Din cauza fizicului ei, nu era supusă niciodată vreunui control. Semăna cu o rusoaică şi era luată drept manechin. Se îmbrăca înadins într-un mod provocator. Miliţienii credeau totdeauna că e vorba de una dintre acele fete care se prostituează cu „noii ruşi", nu de o luptătoare.

— De ce veniseşi să te întâlneşti cu ea?

— Îndeplinea o misiune precisă. Aducea bani pentru cumpărarea unor arme. Avea în geantă opt sute de mii de dolari în bancnote de o sută de dolari. Avea întâlnire cu o femeie căreia trebuia să-i dea banii.

— Blonda din maşina Golf?

— Da.

— Probabil că ea a trădat. Acum e moartă. Prietena ta a împuşcat-o.

— Bine a făcut.

Era un strigăt pornit din suflet. Întâlni privirea plină de disperare a tinerei femei şi îi fu milă de ea. Vru s-o consoleze.

— Ceea ce faci e periculos, zise el. Acest gen de trădare e frecvent. Prietena ta ştia ce riscă, era înarmată şi n-a ezitat să-şi folosească arma.

— Nu sunt tristă doar pentru că a murit, mărturisi Luiza. Ci şi pentru faptul că aceşti bani aveau o importanţă vitală. Cu ei trebuia să obţinem arme.

— Nu duceţi lipsă de arme.

Ea scutură din cap.

— Nu înţelegi! Aceste arme erau pentru aici, la Moscova, pentru o operaţiune pregătită de săptămâni de zile. Contam pe asta ca să-l învingem pe Elţîn. Acum s-a terminat. În Cecenia putem să ne procurăm tot ce dorim în materie de arme şi muniţii. Aici însă nu e la fel. Şefului nostru i-a fost foarte greu să le obţină. Le-a plătit de zece ori mai mult. Dar merita. Mâine, întreaga lume ar fi ştiut că suntem mai tari decât Boris Nikolaievici!

Privirea ei strălucea din nou.

— Despre ce operaţiune e vorba? întrebă Malko.

— Nu pot să-ţi spun. În afară de victoria psihologică, am fi

putut să ne finanţăm războiul vreme de luni şi luni de zile.

— Aţi fi atacat banca Most? întrebă Malko pe jumătate glumind.

— Nu mă întreba că n-am să-ţi spun. Oricum, asta nu mai are importanţă. Fără arme nu putem să facem nimic. Mă voi reîntoarce în Cecenia şi voi continua să lupt acolo. Până la victoria finală.

Fraza pe care el deja o mai auzise!

Luiza se apropie deodată de el, din nou plină de tandreţe şi îi atinse uşor rănile pe care i le făcuse.

— Iartă-mă, zise ea, mi-e ruşine de mine. Ar fi trebuit să mă stăpânesc.

Ea îl strânse în braţe şi rămase un lung moment lipită de el, după care zise:

— Trebuie să plec.

— Ai vorbit de mine adineauri la telefon?

— Nu, zise ea. Ei nu te-ar fi crezut. Am spus că am putut să fug pe jos şi că am luat metroul. Acum trebuie să mă întorc la ei.

Dar nu se mişca. Dimpotrivă, se lipi şi mai mult de el. El îi mângâie un sân prin pânza rochiei şi îi simţi sfârcul întărindu-se sub degete. Apoi gurile lor se găsiră şi, încet, se culcară îmbrăţişaţi pe pat. Fără o vorbă, ca prima dată. Când Malko o pătrunse lent, ea suspină adânc şi îl strânse gata să-l rupă.

Făcură dragoste îndelung, întrerupându-se ca să nu termine. Ştiau că, de data asta, o făceau într-adevăr pentru ultima dată. Nici unul dintre ei nu mai avea motive să rămână la Moscova. Niciodată n-ar fi trebuit să se întâlnească. Când Malko ajunse la orgasm, Luiza se întinse ca un arc, ridicându-l de pe pat. După câteva clipe juisă şi ea, în timp ce el încă se mai mişca. Apoi ea murmură:

— Simt în pântecele meu că mi-ai făcut un copil.

Au fost ultimele ei cuvinte. Se îmbrăcară, ieşiră din cabană şi tânăra femeie puse cheia la locul ei. Nici unul nu mai avea chef să vorbească. Luiza îi ceru s-o ducă la staţia Elektrişka, lângă Gara Kiev.

În faţa staţiei se uitară unul la altul, pentru ultima dată. Apoi, Luiza îi sărută uşurel fiecare rană pe care i-o făcuse, după care coborî din maşină şi se depărtă fără să mai întoarcă capul.

Capitolul XX

Generalul Anatoli Rudzik băgă mâna în geanta de piele neagră şi scoase un teanc pe care îl examină rapid. Bancnote de o sută de dolari folosite, legate cu elastic şi înfăşurate în plastic transparent. Cu o cifră scrisă deasupra cu carioca: zece mii. Le numără. Erau într-adevăr optzeci de teancuri. Salman Doku nu minţise. Se apropie de peretele din fund şi deschise seiful mare în care ţinea cele mai secrete documente şi băgă geanta înăuntru. Pocnetul uşii care se închidea îi încălzi inima. Dacă totul mergea bine, aceşti bani vor ajunge în contul lui, la banca Most.

Aprinse o ţigară şi începu să citească raportul colonelului Ampilov, care condusese operaţiunea de la Gara Kazan. Dar nu se comportase deloc strălucit şi făcuse şi două erori. Cecena care transportase banii şi care ştia deci multe lucruri, nu fusese prinsă vie. O complice neidentificată, căreia i s-a găsit maşina, a reuşit să fugă. Ceea ce nu avea o mare importanţă, esenţialul fiind capturarea banilor şi înăbuşirea din faşă a proiectelor cecene. Moartea Tatianei Korîjin nu era până la urmă deloc un lucru rău. Dispăruse un martor stingheritor. Nu mai rămăseseră decât două persoane amestecate în toată afacerea: Salman Doku şi maiorul Viaceslav Grigoriev, care trebuia să livreze armele în schimbul banilor.

Primul impuls al generalului fusese să-l aresteze imediat. Dar asta însemna să-l implice şi pe furnizorul lui, prietenul ministrului Pavel Graciov. Dacă ar fi existat flagrant delict, lucrurile ar fi fost cu totul altfel: Grigoriev n-ar fi putut să-şi folosească sprijinitorii. Dar acum nu mai exista nici o tranzacţie, iar banii se aflau în seiful lui. Dacă l-ar fi atacat pe Grigoriev, generalul Rudzik ar fi fost obligat să vorbească despre cei opt sute de mii de dolari, pe care astfel i-ar fi pierdut. La urma urmelor, esenţialul era ca cecenii să nu obţină armele.

Îşi sună secretara.

— Anunţă la închisoarea Lefortovo că deţinutul Salman Doku va fi eliberat mâine. Să i se aducă asta la cunoştinţă.

Salman Doku ar fi fost ultimul care să se plângă de asta, mai mult decât mulţumit că scăpa din ghearele FSB-ului.

*

* *

Maiorul Viaceslav Grigoriev se apropie de compartimentul 222 de depozitare a bagajelor din staţia de metrou Komsomolskaia. Inima îi bătea cu putere. Cei patru sute de mii de dolari depuşi de Tatiana Korîjin îl aşteptau acolo din ajun. Prins de ocupaţiile lui profesionale, maiorul nu putuse să vină după ei. Jumătate din aceşti bani îi reveneau colonelului Vasili Uspenski. Cealaltă era pentru el. Se alegea astfel cu o mică avere: patru sute de mii de dolari bani gheaţă. Se uită de jur împrejur. Numai oameni obişnuiţi. Scoase din buzunar cheia adusă la el acasă după instrucţiunile date de Tatiana Korîjin şi o băgă în broască.

Pachetul era acolo: o servietă-diplomat din scai negru. Desfăcu capacul înainte de a o scoate şi zări teancurile de bani. Totul era în ordine. Se depărtă, cu servieta-diplomat în mână, cu un aer degajat, deşi avea pulsul accelerat.

Abia în capătul de sus al scării rulante simţi că pulsul îi revenise la normal. Se uită la ceas. Era şi timpul. Se apropie de unul dintre telefoanele publice şi formă numărul direct al lui Vasili Uspenski.

— Eu sunt, zise el imediat ce i se răspunse. Totul e în ordine.

— Ar fi trebuit să fie de ieri, obiectă colonelul Uspenski.

— Ştiu, mormăi Grigoriev, dar n-am putut. Totul e în ordine, poţi livra.

— *Haraşo.*

Asta fu totul. Închise şi urcă la suprafaţă să ia de la un chioşc o cafea şi un covrig. Era încă prea devreme pentru a duce banii la bancă. Trebuia să mai aştepte o oră.

*

* *

Generalul Anatoli Rudzik se afla în maşină, în drum spre birou, unde ajunse pe la opt şi jumătate, când primi un apel de la colonelul Vronski, care se scuză că-l deranjează.

Evenimentele din ajun îl făcuseră pe generalul Rudzik să uite că maiorul Grigoriev era supravegheat. Era o ocazie bună de a închide acest caz.

— *Tavarişci polkovnik,* zise el, dacă tot m-ai sunat, poţi să încetezi supravegherea maiorului Grigoriev. Cazul a fost lămurit. A fost bănuit pe nedrept.

Era într-o stare euforică, după ce primise felicitările Kremlinului pentru evenimentele din Gara Kazan. Îşi dădu totuşi seama de tăcerea ciudată a colonelului Vronski. O fărâmă de

nelinişte îi tulbură seninătatea.

— M-ai auzit, *tavarişci polkovnik?*

— Da, *tavarişci* general. Tocmai voiam să vă semnalez că oamenii care îl supraveghează pe maiorul Grigoriev l-au văzut ridicând un pachet de la un compartiment automat de bagaje din staţia Komsomolskaia.

Generalul avu impresia că era băgat într-un butoi de gheaţă.

— Ce! răcni el.

Subordonatul său repetă informaţia.

— Dă ordin să fie arestat imediat, zise generalul. Şi să fie adus în biroul meu. Împreună cu pachetul.

Închise şi zise şoferului:

— Pune sirena.

În timp ce şoferul accelera, încercând să se strecoare printre vehiculele care umpleau străzile dimineaţa, generalul încercă să se convingă că nu putea să fie vorba decât de o oribilă coincidenţă.

*

* *

Staţionarea la semafor era foarte lungă la intersecţia străzilor Sretenka şi Sadovaia Spasskaia. Câţiva miliţieni supravegheau intersecţia dirijând cu braţele şi cu fluierul valul de vehicule care soseau de la periferia Moscovei pe Mira Prospekt. Circulaţia era şi mai încetinită din cauza unui camion militar rămas în pană, chiar în faţa postului de supraveghere al Miliţiei. Şoferul coborâse şi, tacticos, fuma o ţigară în faţa capotei ridicate. Scenă cât se poate de banală la Moscova.

Douăzeci de minute mai târziu, când un alt camion militar opri în spatele lui, nimeni nu le dădu vreo atenţie. Din ele coborâră mai mulţi oameni în uniformă care schimbară câteva vorbe cu şoferul. Doi dintre ei urcară în partea din spate a primului camion.

Când oblonul din spate fu lăsat în jos şi oamenii începură să transporte lăzile din primul camion în cel de al doilea, miliţianul din postul de supraveghere de deasupra îşi zise că acel camion va rămâne în pană multă vreme. Încă o dată, marea armată patriotică nu mai era ce fusese, iar acel camion încurca circulaţia. Dar militarii erau singurii pe care Miliţia nu-i lua la rost pentru că nu aveau nici o autoritate asupra lor. Mutatul lăzilor dura aproape de o jumătate de oră, apoi al doilea camion demară şi se pierdu în mijlocul circulaţiei. La Moscova circulau

zeci de astfel de camioane. GAZ-uri destul de vechi, cu numărul de înmatriculare scris mare pe oblonul din spate.

După nici zece minute de la dispariţia celui de al doilea camion, şoferul primului camion lăsă în jos capota. Urcă în vehicul şi, spre marea surpriză a miliţianului de la postul de observaţie, demară şi se depărtă pe Mira Prospekt! Se uită după el cu gura căscată. Nu i se făcuse nici cea mai mică reparaţie! Atunci ce rost avusese efortul de a muta lăzile în alt vehicul. Se uită la micul aparat de emisie-recepţie, gata să anunţe comisariatul, apoi se răzgândi. La ce bun?

Nici măcar nu reţinuse numărul celuilalt camion şi, la urma urmelor, astea erau treburile militarilor. Totuşi, când primul camion trecu prin faţa lui, miliţianul notă numărul, zărind în trecere capul şoferului, un soldăţoi cu şapca pe ceafă.

*

* *

— Ce sunt ăştia? întrebă cu o voce apăsată generalul Rudzik, descoperind teancurile de dolari din servieta-diplomat a maiorului Grigoriev.

Privirea maiorului se tulbură. De când doi agenţi ai FSB-ului îl arestaseră, tocmai în momentul în care îşi termina de băut cafeaua, avea impresia că trăieşte un coşmar. Îşi trecu limba peste buze, schiţă un zâmbet mecanic, dar nu reuşi să pronunţe nici un cuvânt.

Furios la culme, generalul scoase unul din teancuri, îl pălmui de două ori cu el şi răcni:

— Ce sunt ăştia, nenorocitule?

— Bani, bâigui Grigoriev.

Crezu că generalul, în ciuda prezenţei oamenilor care îl arestaseră, va sări la el. Congestionat la faţă, generalul strigă:

— Ce bani? De unde?

— Tatiana Korîjin mi i-a dat, bâigui el.

— Pentru ce?

Urmă o secundă de tăcere insuportabilă. Maiorul Grigoriev văzu o strălucire asasină în privirea generalului Rudzik şi înţelese că nu era momentul să îndruge gogoşi. Răspunse:

— Pentru un transport de arme destinat armenilor. O să vă explic…

Generalul Rudzik avu impresia că fusese lovit de trăsnet. De unde veneau aceşti patru sute de mii de dolari? Aceste arme erau în mod normal plătite de cei opt sute de mii de dolari

capturaţi la Gara Kazan. Neputând să se reţină, îl apucă pe maior de guler şi îi zise cu o voce deformată de mânie:

— De unde vin armele astea? Unde sunt? Ticălosul de Uspenski ţi le procură?

Maiorul Grigoriev lăsă capul în jos.

— Da, *tavarişci* general.

— Unde sunt? răcni generalul Rudzik, stacojiu la faţă.

— Probabil că au fost deja livrate, *tavarişci* general, mărturisi maiorul Grigoriev.

Exagera cu respectul ierarhic, încercând să îndepărteze furtuna.

— Cui?

Mărul lui Adam al maiorului se deplasă de trei ori de sus în jos mai înainte de a putea să scoată vreun sunet. I se părea că aude deja pocnetul armelor plutonului de execuţie.

— Lui Salman Doku, *tavarişci* general, zise el dintr-o răsuflare.

Sufocându-se de furie, alb la faţă, generalul se trânti într-un fotoliu. Ticălosul de cecen îl trăsese pe sfoară. Cei opt sute de mii de dolari capturaţi la Gara Kazan erau pentru altă afacere. Transportul de arme pentru Basaiev era pe drum. Trebuia să-l oprească cu orice preţ.

Se ridică, se proţăpi în faţa maiorului Grigoriev şi îi zise cu o voce albă:

— *Tavarişci* maior, îţi dau cuvântul meu de ofiţer că, dacă nu recuperezi aceste arme, mă voi ocupa personal de aducerea ta în faţa plutonului de execuţie. Unde sunt acum?

— Livrarea probabil că s-a făcut cu câteva momente în urmă răspunse Grigoriev. La intersecţia dintre Sretenka şi Kolţo.

— Ce? În plin oraş? zise generalul tresărind.

— Astea au fost instrucţiunile primite de la Salman Doku, încercă să-i explice Grigoriev. Generalul îl apucă de braţ şi îl trase lângă unul dintre telefoanele de pe birou.

— Opreşte imediat această livrare!

Maiorul Grigoriev ridică receptorul cu o mână tremurătoare şi formă numărul lui Vasili Uspenski, care răspunse imediat.

— Eu sunt, zise Grigoriev cu o voce albă. Camionul a plecat deja?

Generalul Rudzik apăsă pe tasta „difuzor” şi în încăpere răsună vocea jovială şi liniştitoare a lui Vasili Uspenski:

— Nu-ţi face griji! A plecat de o oră bună. Tu ai fost la bancă?

Maiorul nu avu timp să răspundă. Generalul Rudzik îi smulse

receptorul din mână şi urlă în el:

— Aici generalul Rudzik! Eşti arestat, josnicul tău trafic a fost descoperit! Ce număr avea camionul în care se aflau armele?

Năucit, Vasili Uspenski bâigui:

— 6594, *tavarişci* general, dar…

— Rămâi unde te afli, răcni generalul Rudzik, îţi trimit doi oameni ca să fii adus aici.

Închise cu o violenţă plină de răceală şi se întoarse spre maiorul Grigoriev.

— *Tavarişci* maior, roagă-te cerului ca armele astea să nu cadă în mâinile bandiţilor ceceni.

Maiorul Grigoriev tresări, încercând să găsească un ton convingător:

— Ceceni! Dar erau destinate armenilor. Aşa mi-a spus Doku. Altfel…

Generalul îl întrerupse cu o voce în stare să despice un aisberg:

— Vei explica asta tribunalului militar, *tavarişci* maior.

*

* *

Miliţianul Piotr Bajanki fu stupefiat când văzu apărând de pe strada Sretenka un adevărat convoi de maşini Volvo negre, cu antene, venind din centru şi croindu-şi drum cu sirenele. Apăsă imediat pe butonul semaforului tricolor ca să le dea drum liber, dar cele şase maşini opriră la baza postului de supraveghere din sticlă. Din prima maşină ieşi un civil cu părul negru, cu nasul turtit şi faţa roşie.

Civilul se năpusti pe scara metalică şi deschise uşa cabinei, zicând cu o voce de tenor:

— Sunt generalul Anatoli Vladimirovici Rudzik. Din conducerea FSB-ului. Ai remarcat în preajmă un camion militar?

Piotr Bajanki crezu că nu auzise bine. Alte maşini se opriseră şi ele la baza postului său de observaţie fiind acum o zăpăceală de nedescris. Era prima dată în viaţa lui când vedea de aproape un general.

— Da, da, *tavarişci* general. A fost un camion al armatei în zonă, se bâlbâi el. Chiar aici.

Arătă spre trotuarul din apropiere.

— Chiar s-a petrecut ceva ciudat.

Cu o voce nesigură, miliţianul descrise transferul bizar şi conchise:

— Când am văzut primul camion plecând fără să fi fost reparat, mi s-a părut ciudat şi am notat numărul. Aveam de gând să fac un raport...

Generalul îşi zise că încă mai era o şansă mică de tot.

— Numărul? întrebă el.

Miliţianul se uită pe carneţel.

— 6594, *tavarişci,* general. Un GAZ cu prelată. Am crezut că e vorba de o operaţiune specială.

— Şi celălalt?

— Nu i-am luat numărul, bâigui miliţianul. Totul era încă normal...

Generalul preferă să nu răspundă.

— Sună la cartierul general al GAI şi al Miliţiei, zise el. Să fie oprite toate camioanele militare care circulă în Moscova. Să fie reţinute pe loc şi să fiu anunţat. Prioritate absolută.

Coborî în fugă treptele de fier şi se năpusti în maşină. Se opri, îl pălmui violent pe maiorul Grigoriev, care avea deja cătuşele la mâini şi zise:

— Vei fi împuşcat! La Lefortovo!

*

* *

Salman Doku aştepta, aşezat pe prici, având lângă el o sacoşă în care îşi ţinea lucrurile. Trebuia să fie eliberat pe la prânz, după cum i se transmisese. Două ore mai târziu pleca un avion spre Daghistan.

Cheia se roti în broască şi uşa grea de fier se deschise apărând generalul Rudzik. Fără să pronunţe nici un cuvânt, generalul se duse direct la cecen şi, cu un pumn violent, îi strivi ochelarii de faţă. Doku căzu pe pat gemând. Rudzik îl ridică şi îl lovi din nou cu toată forţa. Avea senzaţia groaznică că pumnul lui mare intra în carnea moale a feţei cecenului. Asta dură aproape un minut, în care nu se auzi decât zgomotul înăbuşit al loviturilor. Salman Doku încerca să se protejeze cum putea mai bine. Ţipă primind o lovitură în stomac şi începu să vomite. Adjunctul generalului îşi trase şeful înapoi.

— *Tavarişci* general, atenţie, e foarte bătrân!

Bătrânul, cu faţa plină de sânge, cu gura spartă, cu puţinul păr alb răvăşit, arăta jalnic. Rudzik înţelese că avertismentul era justificat. Încă mai avea nevoie de Salman Doku. Se stăpâni şi doi oameni îl ajutară pe bătrân să se aşeze pe prici. Rudzik se întoarse spre adjuncţii lui.

— Lăsaţi-mă singur cu el.

Imediat ce ofiţerii ieşiră, generalul se apropie de Salman Doku, care era orbit de sânge şi-i zise:

— Ştiu totul. M-ai tras pe sfoară. Cei opt sute de mii de dolari erau pentru tine. Tu ai dat banii. Tatiana Korîjin a murit şi am pus mâna pe banii sosiţi la Gara Kazan. Grigoriev a vorbit. Armele au fost livrate azi dimineaţă, cum fusese prevăzut, prietenilor tăi ceceni. Încă mai poţi să-ţi salvezi pielea mizerabilă. Unde sunt?

Salman Doku îşi şterse încet gura însângerată. Fără ochelari, îl vedea pe general într-un fel de imagine neclară.

— Nu ştiu: răspunse el. Basaiev n-a vrut să-mi spună.

Pronunţase înadins numele şefului cecen, ştiind că asta va spori şi mai mult furia generalului. Acesta se uită la faţa lovită a bătrânului. Doku nu minţea. Fu din nou cuprins de furie. Îl apucă pe cecen de cravată şi îl ridică în picioare.

— Ţi-am promis că azi te voi elibera, zise el cu o voce şuierătoare. O să-mi ţin promisiunea.

Îşi luă elan şi, cu toată puterea, lovi cu piciorul în burta enormă. Salman Doku scoase un singur ţipăt, faţa i se albi. Încercă să se sprijine de perete, dar a doua lovitură de picior, în şale de data asta, îl aruncă la pământ. Fără o vorbă, metodic, stacojiu la faţă de furie, generalul Rudzik îl masacră cu lovituri între picioare, în burtă, în ficat, rinichi, piept, faţă. Până când bătrânul mafiot cecen ajunse o zdreanţă, inertă. Gâfâind din greu, generalul deschise uşa celulei şi se adresă gardianului şi oamenilor săi:

— Îl transferăm la Lubianka. Să fie adusă o targă.

Gardienii se grăbiră să execute ordinele. Generalul îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau. Adjunctul său, un căpitan tânăr, ieşi şi îi spuse la ureche:

— *Tavarişci* general, cred că e mort.

Generalul Rudzik îl fulgeră cu privirea.

— *Crezi,* Fedor Ivanovici! E viu. Ăsta e ordinul.

*

* *

Tot timpul cât dură drumul de la Lefortovo, situată în estul Moscovei, până pe strada Lubianka, generalul Rudzik vorbise la telefon, cu Miliţia şi cu cei de la GAI. Zadarnic. Nici urmă de al doilea camion militar. Ceru să fie oprită maşina pe strada Lubianka în timp ce ambulanţa îşi continua drumul ca să intre prin laterală. În ascensor, căpitanul se aplecă spre el stingherit:

— *Tavarişci* general, aveţi sânge pe pantofi.

Generalul vorbea deja la telefon în momentul în care targa fu adusă în faţa biroului său. Se ridică, se apropie şi, aplecându-se, şterse petele de pe pantofi pe cearceaf. Apoi se întoarse spre căpitan.

— Fedor Ivanovici, aruncă mizeria asta în curtea interioară. Apoi fă un proces verbal de tentativă de evadare şi dă-mi să-l semnez. Eşti martor împreună cu *praporcik* Dimitrov.

Cei doi bărbaţi executară ordinele. După ce desfăcură curelele care îl ţineau pe targă, duseră cadavrul lui Salman Doku până la fereastră şi îl aruncară în curte. Generalul Rudzik nici măcar nu-şi ridică ochii.

Situaţia începea să fie sub control. Maiorul Grigoriev se afla în una dintre celulele de la al doilea subsol. Nu va ieşi de-acolo decât pentru a fi împuşcat. Lângă el va ajunge şi colonelul Uspenski. Iar cei opt sute de mii de dolari vor ajunge în curând în contul generalului Rudzik!

Mai rămânea o problemă.

Cecenii.

Ce vor face cu armele? Generalul nu-şi făcea iluzii. Nu vor fi găsite. Nu mai era nimic de făcut decât să se aştepte şi să se înalţe rugi Celui de sus.

*

* *

Luiza îşi petrecu în jurul gâtului cureaua unui fel de şorţ din pânză kaki care o acoperea până în partea de sus a pulpelor, în buzunare înghesuise opt încărcătoare de Kalaşnikov, un pumnal şi şase grenade defensive. Apoi strânse centura pentru ca totul să i se lipească de corp. După care înfăşură la încheietura mâinii drepte firele de lână verde care serveau drept semn de recunoaştere a membrilor grupului de comando Basaiev. În jurul ei, cei cincisprezece camarazi ai ei se pregăteau în acelaşi fel. Sosiseră din cele patru colţuri ale Moscovei, după cum primiseră ordin: cu maşina, cu metroul şi cu trenul, ca să nu atragă atenţia.

Armele livrate de colonelul Uspenski fuseseră depozitate în aripa părăsită a hotelului *Majarski.* Trei *boiviki* tineri desfăceau capacele de lemn, scoţând arme Kalaşnikov, grenade, muniţii, rachete antitanc, puşti-mitralieră Pulimiot, un RPG7 şi chiar trei lansatoare de rachete Mura. Puştile Kalaşnikov erau model nou, de calibru 5.45, care permitea să iei cu tine mai multe încărcătoare.

Şamil Basaiev, în ţinută de luptă, îşi încrucişase pe piept o bandă de aprovizionare pentru Pulimiot. Împături cu grijă un drapel cecen, verde cu benzi roşii şi albe, pe care îl puse în unul din buzunare. Unul din adjuncţii săi îi spuse ceva la ureche. Cele trei vehicule care trebuia să-i ducă la Şeremetievo erau gata. Unul era un autobuz civil purtând pe el numele unei companii privatizate. Fluieră printre degete ca să se facă tăcere şi zise:

— Până acum am depăşit toate obstacolele. Acum a venit ceasul luptei. Trăiască Cecenia liberă!

Strigară toţi cu bucurie, gata să-ţi spargă plămânii. Luiza ridică deasupra capului arma Kalaşnikov de parcă ar fi fost un fulg. Toţi se simţeau invincibili.

*

* *

Malko răsfoia *Izvestia* aşteptând ca Larry Walker să termine de vorbit la telefon. Şederea lui la Moscova se terminase. Găsise cu mare greutate un loc la cursa Air France spre Paris, acolo unde o va reîntâlni pe Alexandra. „Noii ruşi” foloseau din plin această cursă care, datorită tranzitului foarte scurt, le permitea să ajungă la Santo Domingo în insulele Mauriţiu sau Seychelles, fără să fie nevoie de viza franceză. Îi era frică să se uite în oglindă, speriat de rănile făcute de Luiza. Dar în câteva zile nu se va mai vedea nimic. „Operaţiunea Caucaz” se terminase, pentru că cecenii dăduseră înapoi şi din cauza atitudinii ambigue a ruşilor. Nu-i salvezi pe oameni împotriva voinţei lor. Oricum, Larry Walker trimisese un raport la Langley în care spunea că, având în vedere interceptarea de la Gara Kazan, grupul de comando cecen venit să lovească la Moscova se retrăsese cu siguranţă la bazele lui.

Americanul închise telefonul şi îi zise lui Malko:

— Austin Redd are întâlnire cu generalul Rudzik, pentru a-i transmite un protest scris în legătură cu Paul Nitze. Mă auzi?

Malko era cufundat în lectura ziarului. Ridică capul.

— Am citit ceva interesant, zise el. În fiecare joi, un avion american aduce la Moscova sute de milioane de dolari. Pentru aprovizionarea băncilor ruseşti.

— Şi? Nu e nimic de mirare. Aici toată lumea plăteşte în dolari.

— Fireşte, admise Malko. Dar asta se întâmplă joia. Or Luiza mi-a spus că, dacă n-ar fi fost problema cu armele nelivrate, cecenii ar fi executat o operaţiune azi, adică joi.

— *Holy shit!* zise americanul tresărind. Crezi că asta era?

Aprinse o ţigară, perplex.

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Dar nu e imposibil. Oricum, nu mai e de actualitate.

— Îi voi spune lui Austin Redd să-i vorbească despre asta lui Rudzik, zise Larry Walker. Vrea să vorbească cu mine înainte de a se întâlni cu el. Asta îi va arăta că ştim să lucrăm şi îl va determina să facă un gest în legătură cu Paul Nitze.

— Pe mine, te rog să mă laşi la hotel, vreau să-mi fac bagajele.

*

* *

Austin Redd îl văzu pe generalul Anatoli Rudzik schimbându-se la faţă, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs din vene! Ofiţerul rus părea lovit de trăsnet. Întrebă cu o voce sugrumată:

— La ce oră soseşte de la New York acest avion?

— Cred că pe la unsprezece, aşa scrie în *Izvestia.* Tocmai îi expusese ofiţerului FSB ipoteza lui Malko. Rudzik ridică receptorul şi zise cu o voce sugrumată:

— Svetlana, fă-mi legătura cu turnul de control al Aeroportului Şeremetievo II. Prioritate absolută.

Închise şi formă alt număr.

— Puneţi în stare de alertă toate unităţile MVD din jurul Aeroportului Şeremetievo II, zise el. Să se efectueze patrulări pe drumurile din vecinătate. Aplicaţi la aerogară planul roşu.

Închise şi formă alt număr. Fără să se preocupe de vizitatorul lui, generalul alertă în câteva minute tot ce se putea: MVD, FSB, unităţi speciale, Forţa Alfa. Toate se îndreptau spre Şeremetievo II. Sună telefonul.

— Aveţi turnul de control, anunţă Svetlana.

Generalul Rudzik nu pierdu timpul cu fraze fără rost.

— Aici conducerea FSB-ului, anunţă el. Avem cunoştinţă de o, ameninţare teroristă pe Aeroportul Şeremetievo II. Suspendaţi orice decolare şi mai ales orice aterizare! Cursa companiei Delta Airlines de la New York a aterizat?

După câteva secunde avu răspunsul.

— Cursa nr.30 a companiei Delta Airlines se află în faza de apropiere finală. A trecut de baliza Fox Kilog 985, la 85 de mile nautice de Moscova, pe coridorul 3. Aterizarea avionului e prevăzută peste vreo zece minute.

— Cere-i să nu aterizeze şi îndreaptă-l spre Vnukovo. Imediat.

— Bine, domnule general, răspunse controlorul de zbor.

Nu se discuta cu un general FSB!

După ce închise, generalul Rudzik îi adresă un zâmbet crispat lui Austin Redd, care îl privea stupefiat.

— E posibil să ne fi făcut un mare serviciu! Ştim că un comandant cecen a primit arme în această dimineaţă pentru o acţiune îndrăzneaţă împotriva noastră.

Şeful Staţiei CIA rămase nepăsător, zicându-şi că interlocutorul său nu ştia totul. Îşi reluară conversaţia, dar era clar că rusul avea gândurile în altă parte.

— În ceea ce-l priveşte pe domnul Paul Nitze, începu Austin Redd...

Soneria telefonului îl întrerupse. Generalul aproape că smulse telefonul din furcă. Era *vatruşko,* telefonul interministerial. Generalul ascultă câteva secunde, închise şi zise cu o voce plină de emoţie:

— O unitate MVD a interceptat un grup înarmat într-o zonă împădurită, la sud-est de Şeremetievo.

*

* *

Integrat în convoiul de maşini Volga şi Volvo, condus cu o viteză infernală de generalul Rudzik, maşina Pontiac, condusă de şoferul lui Austin Redd, nu se putea desprinde. Imediat ce ieşise din sediul FSB-ului, şeful Staţiei CIA îl sunase pe Malko la hotel, prezentându-i situaţia în câteva cuvinte. În timp ce-i vorbea, şoferul său plecase deja după el. Nu erau mai mult de cinci sute de metri între *Savoy* şi imobilul FSB-ului. Cei doi bărbaţi făcuseră cunoştinţă în maşină. Parcurgeau Leningradski Prospekt îndreptându-se spre nord, într-un concert de sirene şi o adevărată orgie de girofaruri, precedaţi de un Volvo albastru cu alb al celor de la GAI, care obligau toate maşinile să tragă pe dreapta. Ca în timpurile bune ale Uniunii Sovietice!

În partea din spate, Malko şi şeful Staţiei CIA stăteau tăcuţi. Malko nu-şi explica ce putuse să se întâmple. Luiza fusese cu siguranţă sinceră când îi povestise despre cei opt sute de mii de dolari. Deci, ea nu ştia.

Maşinile Miliţiei şi camioanele militare erau din ce în ce mai numeroase, iar circulaţia dinspre nord devenise inexistentă.

Încă zece minute. Virară brusc la dreapta şi intrară pe drumul de deviaţie care ducea la aerogară. Un vehicul blindat luase poziţie la intersecţie iar în şanţ erau soldaţi cu fesuri de lână pe cap. Trecură prin faţa aerogării fără să reducă viteza. Peste tot se vedeau soldaţi din MVD sau din grupul Alfa. Întreaga circulaţie

civilă fusese oprită.

Convoiul se opri la aproximativ doi kilometri mai departe, lângă zidul care împrejmuia aeroportul. Un elicopter de asalt trecu zgomotos pe deasupra capetelor lor. Se apropiară de generalul Rudzik care discuta la marginea pădurii cu nişte ofiţeri care purtau şepci cu bandă albastră. În depărtare răsunară câteva rafale. Ofiţerul rus se întoarse spre Austin Redd radiind de bucurie.

— „Bandiţii" au fugit lăsând în urma lor mai mulţi morţi. Acum avem sub control întreaga pădure. Veniţi.

Merseră după el. Peste tot se aflau soldaţi în poziţie de luptă, echipaţi cu armament greu. Alţii patrulau, încordaţi, gata să tragă. Primul cadavru se afla la douăzeci de metri mai încolo: un băiat foarte tânăr, cu un fel de fes din pânză neagră tras pe cap, cu eşarfa verde în jurul gâtului. Harnaşamentul lui conţinea în spate trei rachete de RPG 7. Primise câteva gloanţe în piept.

Puţin mai departe zăcea un soldat rus ciopârţit de o grenadă. Îi lipsea jumătate din faţă. Apoi urma un *boivik,* cu mâinile încă crispate pe mitraliera Pulimiot, încins peste piept cu benzi de cartuşe ca un zapatist mexican. Era clar că grupul de comando se repliase pe această axă.

— Aţi luat prizonieri? întrebă şeful Staţiei CIA.

Generalul scutură din cap.

— Nu, după câte ştiu. Luptă cu o mare duritate. Dar unii au putut să scape. Deocamdată. Toată regiunea e trecută prim sită.

Malko avu impresia că aude deodată nişte dansuri vesele, însoţite de fluierături, ca cele pe care Luiza i le pusese să le asculte în apartamentul de pe strada Kominterna. Generalul Rudzik întoarse capul şi zise vesel:

— Veniţi! Veniţi! Mai sunt şi alţii!

Malko îşi feri privirea. Simţea un nod în gât. Într-o zi trebuia să se ducă până în satul cecen Vedono să adauge o piatră monumentului secret al luptătorilor ceceni.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....19
Capitolul III.....26
Capitolul IV.....34
Capitolul V.....42
Capitolul VI.....53
Capitolul VII.....66
Capitolul VIII.....78
Capitolul IX.....87
Capitolul X.....94
Capitolul XI.....104
Capitolul XII.....114
Capitolul XIII.....121
Capitolul XIV.....129
Capitolul XV.....137
Capitolul XVI.....145
Capitolul XVII.....151
Capitolul XVIII.....159
Capitolul XIX.....165
Capitolul XX.....172
Cuprins.....185

Tocmai plecau mai departe în clipa în care Malko zări o pată de culoare. Partea de jos a unor pantaloni roșii cu albastru. Simți că i se strânge inima și se apropie.

Luiza zăcea pe spate; își pierduse un pantof. Avea fața calmă, dar gâtul și partea de sus a pieptului erau complet ciopârțite. Sângele îi impregnase părul lung, lipindu-l într-o masă compactă. Mai avea încă două încărcătoare și Kalașnicov-ul zăcea la câțiva centimetri de mâna dreaptă.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-35-